

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1928 r.

w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym, wydane co do §§ 67 — 158 i § 483 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, co do §§ 358 — 392 i § 206 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i co do §§ 412, 439 — 482 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 96, 29, 32, 56, 68 i 82 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289) zarządza się co następuje:

CZĘŚĆ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1) Artykuły, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia, oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289).

2) Paragrafy, powołane w niniejszym rozporządzeniu bez określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

3) Skróty:

a) rozp. P. R. — oznacza rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym;

b) D. P. M. S. — oznacza Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego;

c) U. S. A. M. — oznacza urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych;

d) K. S. — oznacza Kontrola Skarbowa.

§ 2. 1) D. P. M. S. wykonywa swoje uprawnienia przez własne organa przy współdziałaniu i pod nadzorem władz skarbowych I i II instancji i podwładnych im urzędników K. S.

2) Tryb współdziałania i nadzoru urzędników skarbowych nad przedsiębiorstwami D. P. M. S. ustala osobna instrukcja.

§ 3. 1) Spirytus oraz wyrobione z niego wyroby spirytusowe pozostają pod kontrolą skarbową: spirytus aż do chwili bezpośredniego zużycia, wyroby spirytusowe zaś — aż do chwili wydania ich do bezpośredniego spożycia względnie zużycia.

2) Spirytus i wyroby spirytusowe, zwolnione do wywozu zagranicę, pozostają pod kontrolą skarbową aż do chwili wywiezienia ich poza granice Państwa.

§ 4. 1) Uprawnienia, zastrzeżone w rozp. P. R. Ministrowi Skarbu, wykonywają władze i urzędy skarbowe, wymienione w poszczególnych postanowieniach niniejszego rozporządzenia.

2) Od orzeczeń władzy uprawnionej, o ile władzą tą nie jest Minister Skarbu, można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, która orzeka ostatecznie. Odwołanie ma być wniesione do władzy orzekającej w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia orzeczenia, o ile rozp. P. R. nie postanawia inaczej.

§ 5. 1) Bezpośrednią kontrolę wyrobu i przetworzenia, oczyszczania i składowania, przewozu i wywozu spirytusu i wyrobów spirytusowych, dalej, kontrolę sprzedaży spirytusu, oraz wyrobów spirytusowych, wreszcie kontrolę osób i zakładów, pobierających spirytus po cenach ulgowych i zużywających go, wykonywają urzędnicy K. S. i inni urzędnicy skarbowi, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 5, poz. 37) i rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy oraz według przepisów, zawartych w poszczególnych częściach niniejszego rozporządzenia.

2) Za czynności kontrolne, wykonywane przez urzędników państwowych lub przez pracowników D. P. M. S., nie pobiera się żadnych opłat.

§ 6. W wypadkach, kiedy terminy skarbowych czynności kontrolnych są zgóry wiadome (weryfikacja, zamknięcie ruchu gorzelnii, wywóz spirytusu, usunięcie przeszkód ruchu i t. p.), a odległość przedsiębiorstwa od siedziby właściwego urzędnika kontrolnego, lub od najbliższej stacji kolejowej lub przystani wynosi więcej jak 3 km., przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć bezpłatnie urzędnikom skarbowym środków komunikacyjnych tam i zpowrotem. Nazwę najbliższej stacji kolejowej należy wymienić w protokole weryfikacyjnym.

§ 7. Przedsiębiorcy obowiązani są zawiadamić najbliższego urzędnika K. S. o wszelkich czynnościach, dokonywanych w przedsiębiorstwach, a wymagających obecności K. S. Czynności takie nie mogą być wykonywane bez współdziałania K. S. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w przepisach szczegółowych.

§ 8. 1) Gorzelnie i rektyfikacje, zakłady przechowujące spirytus, prywatne fabryki wódek, miejsca sprzedaży spirytusu czystego i skażonego oraz zakłady, pobierające spirytus po cenach ulgowych, wreszcie wszelkie zakłady, wymienione w art. 84 i 85, mogą być kontrolowane o każdej porze.

2) Zasady racjonalnej kontroli podane są w szczegółowych przepisach tego rozporządzenia, terminy zaś oraz ilość czynności kontrolnych, które nie są ustalone w przepisach szczegółowych, określi bliżej władza skarbową II instancji.

3) Przedsiębiorcy wymienionych zakładów obowiązani są udzielać kontrolującym urzędnikom, na ich żądanie, wszelkich wyjaśnień, niezbędnych do wykonywania dozoru skarbowego albo do celów statystycznych.

§ 9. Urzędnikom kontrolującym nie wolno przebywać z nienależycie osłoniętym ogniem w miejscach składowania spirytusu i w miejscach, w których gromadzą się gazy i łatwopalna para alkoholowa, ani też zbliżać się z takim ogniem do naczyń, w których znajdują się spirytus lub łatwopalne środki skażające.

§ 10. 1) Rokiem obrachunkowym dla produkcji gorzelnii, dla oddziałów rektyfikacyjnych przy gorzelniach i dla drożdźowni jest okres od dnia 1-go

września jednego roku do dnia 31-go sierpnia roku następnego (kampanja). Rokiem obrachunkowym w stosunku do władz skarbowych dla wszystkich innych przedsiębiorstw oczyszczających, przerabiających lub magazynujących spirytus, jak również dla zakładów sprzedaży napojów alkoholowych jest rok kalendarzowy.

2) Przy obliczaniu okresów w miesiącach lub ich częściach, miesiąc liczy się za 30 dni.

§ 11. 1) Wydawanie (odprawa pierwsza) jak i odbieranie (odprawa końcowa) spirytusu, obciążonego należnością monopolową lub zwolnionego do wywozu zagranicę, winno odbywać się w zakładach i przedsiębiorstwach, z których spirytus jest wydawany, względnie w zakładach, odbierających spirytus.

2) D. P. M. S. może w wyjątkowych wypadkach udzielić zezwolenia na odmienny sposób dokonywania odprawy.

§ 12. Książki rachunkowe oraz dokumenty i wykazy należy prowadzić według wzorów, ustalonych niniejszymi przepisami, stosując się do objaśnień i uwag, umieszczonych na stronie tytułowej każdego wzoru. Książki winny być parafowane, sznurowane i końce sznura — opatrzone pieczęcią właściwego U. S. A. M., który prowadzi ewidencję zatwierdzonych urzędowo ksiąg.

§ 13. 1) Wszystkie książki oraz dokumenty mają być prowadzone według roku obrachunkowego, a odpisy z nich i wykazy winny być sporządzane miesięcznie i przedkładane władzom skarbowym II instancji.

2) Prowadzone przez przedsiębiorców książki należy po upływie roku obrachunkowego zamknąć i przechowywać wraz z odnośnymi dokumentami na miejscu w ciągu 10 lat od chwili zamknięcia ksiąg.

3) Księgi te wraz z dowodami winny być przedstawiane władzom skarbowym na ich żądanie.

4) W razie przedstawienia władzom skarbowym ksiąg i dokumentów należy przechowywać dowód przesłania tych ksiąg, t. j. a) potwierdzenie władz (organów) skarbowych, że odebrały te księgi i dokumenty lub b) pisemne żądanie władzy i dowód wysłania kolejną lub pocztą.

5) Po upływie 10 lat od chwili zamknięcia ksiąg, książki wraz z dowodami mogą być zniszczone.

6) W razie likwidacji przedsiębiorstwa przed upływem terminu, wskazanego w ustępie 2-gim, księgi wraz z dowodami mają być przesłane do właściwego U. S. A. M. do dalszego przechowywania.

§ 14. Urzędnicy, kontrolujący przedsiębiorstwo, mają po sprawdzeniu stwierdzić w książkach, odpisach i wykazach zgodność przeniesień i poszczególnych dat.

§ 15. Gdy nadsyłane przez przedsiębiorców pisma wymagają poprawek, przedsiębiorcy po otrzymaniu takich pism zpowrotem, powinni usunąć niedokładności w terminie, wyznaczonym przez władzę skarbową.

§ 16. 1) Urzędnicy, kontrolujący przedsiębiorstwo, obowiązani są wpisywać do właściwych ksiąg przedsiębiorstwa, jaki jest wynik dokonanej przez nich rewizji, podając cyfrowe dane, dotyczące rewizji.

2) Wpisy te należy czynić atramentem przez całą szerokość książki.

3) Zmiany i poprawki w urzędowych pismach, dokumentach i książkach należy przeprowadzać tylko w ten sposób, aby przekreślony tekst pierwotny pozostał czytelny. Każdą zmianę, względnie poprawkę, winna osoba zmieniająca lub też poprawiająca omówić i potwierdzić własnym podpisem.

4) Urzędnikom państwowym nie wolno sporządzać pism, ani też prowadzić ksiąg dla przedsiębiorców.

§ 17. 1) Do każdej książki należy dołączać w osobnych teczkach lub zeszytach dokumenty, protokoły, świadectwa przewozowe i t. p., na podstawie których wpisuje się do ksiąg odnośne dane.

2) Załączniki, które dotyczą kilku ksiąg, winny być dołączone do tej książki, do której dane załącznika najwcześniej zostały wciągnięte. Każde zaksięgowanie należy uwidocznic na załączniku, podając rodzaj i numer książki.

§ 18. Władza skarbową II instancji może zarządzić wykonanie formularzy i ksiąg wszystkich wzorów, przewidzianych w przepisach wykonawczych, które to druki mogą przedsiębiorcy nabywać za zwrotem kosztów.

§ 19. 1) Urzędowego zabezpieczenia dokonuje się zapomocą ołowianych plomb lub lakowych pieczęci w sposób, podany w przepisach szczegółowych. Jeżeli poszczególny przypadek nie jest objęty temi przepisami, wówczas sami urzędnicy decydują o sposobie i ilości urzędowych zabezpieczeń, które należy zastosować, aby zapobiec możliwym nadużyciom i stratom Skarbu Państwa. Urzędowe zabezpieczenie ma być tak dokonane, aby nie utrudniało ruchu przedsiębiorstwa.

2) Plomb ołowianych, sznurka i drutu dostarcza władza skarbową bezpłatnie. Laku do należenia pieczęci powinni dostarczyć przedsiębiorcy.

§ 20. 1) Urzędowe zabezpieczenia mogą zdejmować tylko urzędnicy skarbowi. W wypadkach, kiedy zaniechanie zdjęcia może narazić przedsiębiorstwo na straty, a urzędnicy skarbowi nie przybyli na czas, pomimo wysłania do nich odpowiedniego zawiadomienia, urzędowe zabezpieczenie, z wyjątkiem zabezpieczeń na przyrządzie kontrolno-mierniczym, może być zdjęte przy udziale przedstawiciela policji państwowej lub zarządu gminy (wójta lub sołtysa), w obecności co najmniej 2-ch świadków. Jeżeli urzędowe zabezpieczenie musi być natychmiast usunięte dla uniknięcia grożącego przedsiębiorstwu niebezpieczeństwa lub też znacznych strat, w warunkach, nie zezwalających na zawezwanie urzędników skarbowych lub administracyjnych, — zdjęcie może dokonać sam przedsiębiorca w obecności co najmniej 3-ch świadków. O zdjęciu urzędowego zabezpie-

czenia, dokonaniem w nieobecności urzędnika skarbowego, przedsiębiorca winien niezwłocznie zawiadomić właściwego Inspektora K. S., dołączając szczegółowy protokół o przyczynach i przebiegu zdjęcia urzędowego zabezpieczenia oraz o środkach, przedsiębiorczych celem zapobieżenia stratom Skarbu Państwa. Protokół taki winien być podpisany przez przedsiębiorcę lub jego zastępcę oraz przez świadków. Za nieusprawiedliwione, samowolne zdjęcie urzędowego zabezpieczenia wymierzona będzie kara, przewidziana w przepisach karnych.

2) Podwójne zabezpieczenie urzędowe na przyrządzie kontrolno-mierniczym może zdjąć i ponownie nałożyć tylko urzędnik skarbowy, upoważniony do otwierania tych przyrządów, przy udziale drugiego urzędnika.

§ 21. 1) Przedsiębiorcy obowiązani są posiadać niezbędne narzędzia miernicze: pojemniki, odważniki, wagi, alkoholomierze, termometry. Górzelnie rolnicze winny ponadto posiadać wagę Reimanna do badania skrobi w ziemniakach. Narzędzia te powinny odpowiadać obowiązującym przepisom o miarach.

2) Ponadto przedsiębiorstwa winny posiadać, o ile tego wymaga rodzaj narzędzia mierniczego, tablice redukcyjne, zalecone przez Ministra Skarbu.

§ 22. 1) Należy przestrzegać z urzędu, aby wszystkie narzędzia miernicze posiadały przepisana ważną cechę legalizacyjną.

Narzędzia miernicze, nie posiadające ważnej cechy legalizacyjnej, należy wyłączyć od użytku i zażądać zgłoszenia ich do urzędu miar do legalizacji.

2) Urzędnicy kontrolujący winni sprawdzać posiadane przez przedsiębiorstwo narzędzia miernicze, przez porównywanie ich z urzędowymi wzorami, według specjalnej instrukcji. Terminy takich sprawdzeń ustala władza skarbową II instancji. Jeżeli zachodzi uzasadniona wątpliwość co do rzetelności wskazań danego narzędzia mierniczego, należy wyłączyć je od użytku bez względu na ważność znajdującą się na niem cechy legalizacyjnej; takie narzędzie ma być oddane do naprawy, a po naprawie zgłoszone do legalizacji. W miejsce wyłączonych narzędzi przedsiębiorca winien niezwłocznie nabyć inne, przepisowo zalegalizowane.

3) Bezwzględnie należy uznawać za nierzetelne takie wagi, które nie wahają się swobodnie, nie są dostatecznie czułe lub noszą na sobie ślady uszkodzenia lub zużycia istotnych części, dalej odważniki zardzewiałe lub w jakikolwiek sposób uszkodzone, a także alkoholomierze i termometry, w których zauważono rozdzielenie się słupka rtęci, odsunięcie się, rozerwanie skałi, rysy na rurce szklanej lub inne uszkodzenia.

4) Chwilowy brak w przedsiębiorstwie potrzebnego narzędzia mierniczego nie może być powodem opóźnienia lub zaniechania oznajmionej lub urzędownie nakazanej czynności pomiarowej. W tym wypadku czynność należy wykonać przy użyciu urzędowego narzędzia, wtedy jednak można nałożyć na przedsiębiorcę kosztą ewentualnego zużycia lub zniszczenia urzędowego narzędzia.

§ 23. U. S. A. M. może zarządzić, aby przyrządy służące do czynności kontrolnych były przechowywane pod urzędowym zamknięciem. Potrzebnego schowku ma dostarczyć przedsiębiorca. To samo odnosi się do wag i odważników, używanych do odprawy spirytusu.

§ 24. 1) Gorzelnie, rektyfikacje i wolne składy spirytusu, zakłady, pobierające spirytus po cenach ulgowych oraz fabryki wódek są obowiązane dostarczyć, dla dokonywania czynności urzędowych, pokoju odpowiednio urządzonego, oświetlonego i opalonego, z przystosowanym do należytego zamknięcia schowkiem na akta, książki i zapiski.

2) Gorzelnie i rektyfikacje są nadto obowiązane dostarczyć urzędnikom skarbowym, w razie potrzeby, odpowiednio urządzonego pokoju z pościelą na nocleg. Do tego celu może służyć także pokój, przeznaczony do wykonywania czynności urzędowych.

§ 25. Przedsiębiorstwa, pozostające pod stałym nadzorem, winny dostarczyć bezpłatnie urzędnikom stałego nadzoru mieszkania, składającego się co najmniej z jednego pokoju i kuchni z niezbędnym umeblowaniem, opałem i oświetleniem.

§ 26. 1) Przedsiębiorcy oraz zgłaszający jakkolwiek czynność, wymagającą obecności urzędnika skarbowego, obowiązani są poczynić wszelkie przygotowania, niezbędne do wykonania tej czynności.

2) Na żądanie kontrolujących urzędników lokale zakładu przemysłowego mają być podczas kontroli dostatecznie oświetlone i przewietrzone. Inspektor K. S. może zarządzić w razie potrzeby dostarczenie lampy bezpieczeństwa.

3) Zakłady przemysłowe i wszystkie naczynia, przyrządy i zamknięcia, wymagające urzędowego badania, winny być zaopatrzone w odpowiednie urządzenia, aby kontrolujący urzędnicy mieli do nich wolny dostęp i nie byli narażeni przy tem na niebezpieczeństwo oraz nie napotykali na żadne przeszkody.

§ 27. Wszystkie przedsiębiorstwa i zakłady, podlegające kontroli skarbowej w myśl przepisów rozp. P. R. i niniejszego rozporządzenia, mają posiadać nad głównym wejściem widoczny i czytelny napis, oznaczający rodzaj przedsiębiorstwa, firmę oraz imię i nazwisko właściciela. Jeżeli przedsiębiorstwo ma kilka oddziałów, położonych oddzielnie, nad głównym wejściem do każdego oddziału należy oznaczyć ponadto rodzaj oddziału.

§ 28. 1) Spirytus surowy, dostarczany do składów D. P. M. S., powinien odpowiadać następującym warunkom:

- a) zawartość alkoholu winna wynosić co najmniej 85° objętościowych przy + 15°C,
- b) zawartość fuzli w tymże spirytusie nie powinna przekraczać 0,8% wagowych w przeliczeniu na alkohol absolutny,

c) spirytus surowy nie powinien posiadać niewłaściwego sobie smaku, zapachu i barwy, oraz nie powinien zawierać niewłaściwych (obcych) domieszek.

2) Spirytus, wyrobiony do 1 stycznia 1930 r. przez gorzelnie, posiadające aparaty odpędowe do pracy perjodycznej, nie może zawierać mniej alkoholu, aniżeli 80° objętościowych przy +15°C. Moc surówki, dostarczanej przez gorzelnie drożdżowe, ustala art. 56 ust. 3 punkt b i c.

§ 29. Jakość rektyfikatu I gatunku, rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, oraz niższych gatunków rektyfikatu i olejów fuzlowych określa D. P. M. S. w umowach, zawartych z przedsiębiorcami prywatnych rektyfikacji.

§ 30. 1) Ze wszystkich, przewidzianych w rozp. P. R. udogodnień i ulg mogą korzystać tylko osoby, zasługujące na zaufanie. Z udogodnień i ulg nie mogą korzystać osoby karane sądownie za defraudację podatkową, przemytnictwo lub inne przestępstwa, popełnione z chęci zysku, w przeciągu trzech lat od prawomocnego ukarania ich.

2) Zezwolenie na korzystanie z ulg i udogodnień może być wydane na prośbę osób zainteresowanych, jednakże z zastrzeżeniem prawa odwołania. Przy zezwalaniu na korzystanie z udogodnień i ulg należy określić i zastosować wszystkie przepisane i w danym wypadku potrzebne szczególne zabezpieczenia, niezbędne dla uchronienia Skarbu Państwa od strat.

3) Podania, dotyczące ulg i udogodnień, niezależnie od tego, przez którą władzę skarbową mają być załatwione, należy składać w U. S. A. M.

4) Postanowienia ustępu 1 mają również pełne zastosowanie:

- a) do osób, ubiegających się o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstw, jeżeli do prowadzenia danego przedsiębiorstwa jest potrzebne zezwolenie władz skarbowych stosownie do przepisów rozp. P. R.,
- b) do odpowiedzialnych kierowników przedsiębiorstw, w wypadkach, gdy zatwierdzenie ich przez władze skarbowe jest wymagane,
- c) do osób, ubiegających się o kredyt (odroczenie) części opłaty monopolowej od spirytusu i kredyt podatku od drożdży,
- d) do osób, zamierzających trudnić się przewozem drożdży z zagranicy.

§ 31. Udogodnienia i ulgi, z których korzystają przedsiębiorstwa i zakłady, pozostające pod kontrolą skarbową, przechodzą w razie zmiany właściciela danego przedsiębiorstwa na jego następcę prawnego, o ile co do tego ostatniego nie zachodzą okoliczności, pozbawiające go prawa korzystania z ulg i udogodnień.

§ 32. Jeżeli wykonywający kontrolę urzędnik skarbowy stwierdzi, że korzystanie przez przedsiębiorstwo z pewnych ulg i udogodnień naraża lub mogłoby narazić Skarb Państwa na straty, wtedy

Inspektor K. S. lub wyższy urzędnik obowiązany jest własną władzą i pod osobistą odpowiedzialnością wstrzymać prawo korzystania z tych ulg i udogodnień i zawiadomić o tem bezzwłocznie swą władzę przełożoną.

§ 33. 1) Przedsiębiorcę lub właściciela zakładu handlowego może zastępować wobec władz skarbowych jego pełnomocnik, którym z reguły jest kierownik ruchu przedsiębiorstwa. Zastępca taki musi być ustanowiony, jeżeli przedsiębiorcą jest osoba prawna lub nie posiadająca pełni praw.

2) O ustanowieniu zastępcy przedsiębiorca zawiadamia właściwy U. S. A. M. pismem, sporządzonem w 2-ch egzemplarzach, podpisanem przez przedsiębiorcę i wyznaczanego zastępcę. Urząd ten orzeka, czy osoba, wyznaczana przez przedsiębiorcę, może być dopuszczona do zastępstwa. Odmowa może nastąpić tylko z ważnych powodów (§ 30), które w orzeczeniu mają być podane. Drugi egzemplarz zgłoszenia zwraca się przedsiębiorcy.

3) Jeżeli czynność kontrolna musi być wykonana w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy, a żaden z nich nie może być obecny, czynność tę należy wykonać w obecności co najmniej 2-ch postronnych świadków, a w ostatecznym wypadku w obecności pracownika danego przedsiębiorstwa.

§ 34. Celem wyrównania naturalnych strat (ubytków) spirytusu, ustala się następujące najwyższe dopuszczalne normy tych strat, nazywane w dalszym ciągu tego rozporządzenia „dozwołonemi zanikami”:

- a) zanik magazynowy (składowy), dla wyrównania naturalnych strat przy przechowywaniu spirytusu w magazynach gorzeln, rektyfikacji i wolnych składów,
- b) zanik drogowy, dla wyrównania naturalnych strat przy przewożeniu spirytusu i
- c) zanik rektyfikacyjny (aparatuowy), dla wyrównania naturalnych strat przy oczyszczaniu spirytusu w samoistnych rektyfikacjach lub w oddziałach rektyfikacyjnych.

§ 35. 1) Dozwołony zanik magazynowy oblicza się jako odsetek od ilości spirytusu faktycznie magazynowanych, czyli od sumy codziennych pozostałości, według zapisów ksiąg magazynowych, a mianowicie:

przy magazynowaniu surówki w zbiornikach	0,002%
przy magazynowaniu surówki w beczkach	0,006%
przy magazynowaniu rektyfikatu wszelkich gatunków w zbiornikach	0,003%
przy magazynowaniu rektyfikatu wszelkich gatunków w beczkach	0,01%.

2) Niezależnie od tego uwzględnia się, jako dalszy zanik magazynowy, 0,25% ilości, wydanych z magazynu i wywiezionych z przedsiębiorstwa, przyjmując te ilości zgodnie ze świadectwami przewozowymi. Dodatkowy ten zanik uwzględnia się w jednakowym stosunku (0,25%), niezależnie od gatunku spirytusu.

3) Przy każdej rewizji magazynów obliczenie dozwołonego zaniku magazynowego oraz porównanie go z faktycznym ubytkiem należy skutecznie, biorąc pod uwagę podstawowe dane, niezbędne do obliczenia tego zaniku, to jest sumę codziennych pozostałości oraz wszystkie ubytki od początku kampanji.

§ 36. 1) Dozwołony zanik drogowy, przy przewożeniu spirytusu wszelkich gatunków, oblicza się w zależności od czasu przebywania przesyłki w drodze oraz w zależności od naczyń, w jakich spirytus jest przewożony — jako odsetek od ilości załadowanych, czyli zapisanych w świadectwie przewozowym, a mianowicie:

- a) za każdy dzień przewozu w wagonach - cysternach po 0,01%
za każdy dzień przewozu w beczkach po 0,04%
- b) w razie potrzeby przelania spirytusu w drodze z beczek do wagonów - cystern lub odwrotnie uwzględnia się na każdy przelew, jako dalszy zanik po 0,15%
- c) przy przyjęciu przesyłki spirytusu do magazynu uwzględnia się, jako dalszy zanik na zlew: gdy spirytus dostarczono w wagonach - cysternach po 0,25%,
i w razie, gdy spirytus dostarczono w beczkach po 0,35%.

2) Ponadto, obliczając dozwołony zanik drogowy, należy wziąć pod uwagę, że:

- a) dzień wysłania i dzień przyjęcia przesyłki liczy się za jeden dzień,
- b) przy przelewach w drodze z jednych naczyń do drugich pierwszy i ostatni dzień przewożenia przesyłki w tych samych naczyniach (t. j. w beczkach lub cysternach) liczy się za jeden dzień,
- c) o ile spirytus dostarczono w beczkach i w nich pozostawiono do magazynowania, prawo do korzystania z zaniku na zlew (0,35%) nie przysługuje przedsiębiorstwu, które spirytus wysłało.

§ 37. 1) Dozwołony zanik rektyfikacyjny ustala się, niezależnie od typu aparatu do oczyszczania, w wysokości 1,2% ilości surówki, wziętej na aparat do oczyszczania. Podana norma zaniku winna pokryć normalne straty aparatuowe, powstałe tak przy oczyszczaniu wziętej na aparat surówki jak i przy ewentualnym, powtórnym przerobie niższych gatunków rektyfikatu, otrzymanych z tej samej surówki.

2) W razie oczyszczania niższych gatunków rektyfikatu, dostarczonych z innej rektyfikacji, należy przy obliczaniu dozwołonego zaniku rektyfikacyjnego doliczać do ogólnej ilości oczyszczanej surówki także dostarczone ilości niższych gatunków rektyfikatu.

3) Przy obliczaniu zaniku rektyfikacyjnego należy również uwzględniać pozostałości niższych ga-

tunków na początku roku obrachunkowego, o ile były one poddane oczyszczaniu.

4) Dozwolony zanik rektyfikacyjny ma pokryć także straty spirytusu, powstałe przy ewentualnym niszczeniu odpadków (wód fuzlowych), otrzymywanych przy przemywaniu fuzli.

5) Oleje fuzlowe należy, po ich przemyciu, doliczać do faktycznego zapasu spirytusu w magazynach. Obliczanie i mierzenie ilości czystych olejów fuzlowych skutecznia się zapomocą takiego samego alkoholomierza i na takich samych zasadach, jakie stosuje się do mierzenia spirytusu.

6) W razie powtórnego oczyszczania rektyfikatu I gatunku uznaje się dalszy zanik rektyfikacyjny w wysokości 0,6% ilości wziętego na aparat rektyfikatu I-go gatunku.

7) Zezwolenie na podwójne oczyszczanie spirytusu, celem otrzymania rektyfikatu „prima“, bądź też zlecenia na powtórne oczyszczanie rektyfikatu I gatunku, niewytrzymującego ustalonej próby na czystość, wydaje D. P. M. S.

§ 38. 1) Ujawnione przy każdej rewizji ubytki magazynowe, należy zaraz zapisać na rozchód w księdze magazynowej, i gdy stwierdzono ubytki, przekraczające dozwolony zanik, należy wezwać przedsiębiorcę do uiszczenia należności, określonej w art. 9 ust. 1.

2) Zapłata ma nastąpić w ciągu dni 7-miu od dnia wezwania do zapłaty. O ile zobowiązany nie zapłaci tej należności w wyznaczonym terminie, wówczas K. S. ma zawiadomić o tem właściwy U. S. A. M., który wyda orzeczenie po myśli § 58.

§ 39. 1) Ujawnione przy rewizji magazynów gorzelnii, rektyfikacji i wolnych składów nadwyżki spirytusu zapisuje się, niezależnie od ich ilości, do ksiąg magazynowych, jako oddzielną pozycję przychodu.

2) Zapisane nadwyżki nie podlegają potrąceniom przy rocznych obrachunkach ubytków.

§ 40. 1) Jeżeli przy rewizjach obrachunkowych w rektyfikacjach i oddziałach rektyfikacyjnych zostaną stwierdzone nadwyżki spirytusu w magazynach, a jednocześnie będą ustalone nadmierne ubytki rektyfikacyjne, bądź odwrotnie, wówczas nadwyżki i ubytki winny być wzajemnie wyrównane przez odpowiednie sprostowanie zapisów w księgach.

2) Przy rewizjach rektyfikacji ogólny ubytek magazynowy spirytusu wszelkich rodzajów i stwierdzony ubytek rektyfikacyjny należy dodać i porównać z sumą dozwolonych zaników: magazynowego i rektyfikacyjnego. W razie stwierdzenia, po takim porównaniu, nadmiernego ubytku, należy wezwać przedsiębiorcę do uiszczenia w ciągu 7-miu dni należności, określonej w art. 9 ust. 1, za ubytek, przekraczający dozwolone normy.

§ 41. 1) We wszystkich wypadkach stwierdzenia przy rewizjach przedsiębiorstw nadmiernych ubytków lub nadwyżek, należy niezależnie od ściągania należności za nadmierne ubytki, określonej

w art. 9 ust. 1, wdrażać dochodzenia, celem wykrycia przyczyn powstania nadmiernych ubytków względnie nadwyżek.

2) Jeżeli dochodzenie ustali złą wolę i wyraźną chęć narażenia Skarbu Państwa na straty, należy winnych pociągnąć do odpowiedzialności karnoskarbowej.

§ 42. 1) W końcu każdego roku obrachunkowego należy przeprowadzić w każdym przedsiębiorstwie roczną rewizję zapasów spirytusu, celem ostatecznego ustalenia ubytków za cały rok obrachunkowy. Ostateczne ustalenie ubytków spirytusu następuje przy rewizji, przeprowadzonej w myśl postanowień § 53. W wyniku tej rewizji może nastąpić wyrównanie ubytków. Jeżeli mianowicie zestawienie dozwolonych w okresie rocznym zaników z rzeczywistymi stratami spirytusu wykaże, że części zaników nie wykorzystano, natenczas stwierdzone w ciągu roku nadmierne ubytki mogą być odpowiednio zmniejszone. Należności za te ubytki, ściągnięte z przedsiębiorstwa, zwraca się wtedy w granicach niewykorzystanych zaników.

2) Wyrównanie ubytków na powyższych zasadach może nastąpić tylko wówczas, gdy wdrażane w ciągu roku dochodzenia (§ 41) w żadnym wypadku nie ustaliły złej woli przedsiębiorcy.

§ 43. 1) Za stwierdzone przy przyjęciu spirytusu ubytki drogowe, przekraczające dozwolone normy zaników drogowych, ściągana jest należność, określona w art. 9 ust. 1 w ciągu dni 7-miu od dnia wezwania do zapłaty.

2) a) Odpowiedzialność za całość naczyń transportowych oraz zamknięć przez cały czas przewozu spirytusu do miejsca przeznaczenia jak i za nadmierne ubytki drogowe ponoszą przedsiębiorstwa wysyłające, jeżeli przewóz spirytusu, z tytułu zobowiązań do D. P. M. S., był skutecznym aż do miejsca przeznaczenia pod zarządem przedsiębiorstwa wysyłającego, w przeciwnym razie odpowiedzialność ta trwa tylko do chwili załadowania przesyłki na stacji kolejowej lub przystani. Jednak i w tym drugim wypadku, jeżeli przesyłka spirytusu doszła do miejsca przeznaczenia w naczyniach nieuszkodzonych, a nałożone na tych naczyniach zamknięcia nie były naruszone, przedsiębiorstwa wysyłające ponoszą odpowiedzialność za nadmierne ubytki drogowe aż do chwili odbioru spirytusu w miejscu przeznaczenia.

b) W wypadkach gdy przedsiębiorstwo wysyłające przekazuje przesyłkę spirytusu do dalszego przewozu innym instytucjom, względnie osobom, za czynności których przedsiębiorstwo wysyłające nie jest odpowiedzialne z tytułu swych zobowiązań do D. P. M. S., odpowiedzialność za uszkodzenie naczyń i zamknięć, oraz za ewentualnie powstałe przy tem ubytki ponoszą te osoby lub instytucje, pod zarządem których był skutecznym przewóz spirytusu.

W tych wypadkach ustalenie wysokości ubytków spirytusu, za które odpowiada przedsiębiorstwo wysyłające, oraz wyrównanie tych ubytków z dozwolonemi zanikami drogowemi skutecznia się z uwzględnieniem ubytków, powstałych skutkiem uszkodzenia przewożonych naczyń lub ich zamknięć.

3) Nadmierne ubytki drogowe, stwierdzone w przesyłkach spirytusu, w żadnym razie nie mogą być wyrównywane z niewykorzystanemi zanikami innych kategorii (magazynowy i rektyfikacyjny), względnie z nadwyżkami, stwierdzonemi w innych przesyłkach.

4) Ewentualne ubytki, stwierdzone przy przyjęciu przesyłek, należy zapisać na rozchód w księdze magazynowej przedsiębiorstwa, wysyłającego spirytus.

5) W razie stwierdzenia nadmiernych ubytków drogowych, względnie nadwyżek w przesyłkach, obowiązują również przepis § 41.

§ 44. Zwolnienie od zapłaty za wszelkie ubytki spirytusu, przekraczające dozwolone normy zaników, może nastąpić tylko w wypadkach i na warunkach, wskazanych w art. 9 ust. 2 i 3.

§ 45. 1) Wszelkie odprawy oraz przyjęcia przesyłek spirytusu winny być dokonywane na wagę. Objętościowy system mierzenia spirytusu można stosować jedynie w wewnętrznych obrotach danego przedsiębiorstwa, przy użyciu naczyń, dokładnie wymierzonych.

2) Do mierzenia mocy spirytusu i wyrobów spirytusowych stosuje się alkoholomierz, wskazujący ilość procentów objętościowych przy temperaturze $+15^{\circ}\text{C}$ ($+12^{\circ}\text{R}$).

§ 46. Wszystkie ustawione w przedsiębiorstwach wyrobu i przerobu spirytusu zbiorniki, mierniki, odbieralniki oraz naczynia, w których przechowyje się spirytus lub wyroby spirytusowe, winny być jaknajdokładniej zmierzone wodą i zaopatrzone w przyrządy do określenia zawartości płynu (laski, taśmy, płynowskazy, szkła wizerne, skale). Kadzie fermentacyjne i drożdżowe w gorzelniach mierzy się zasadniczo sposobem geometrycznym. Kadzie fermentacyjne, których kształt nastroczałby trudności przy określeniu ich pojemności, należy zmierzyć wodą. Parnik należy zmierzyć ziemniakami i geometrycznie.

§ 47. Pomiary bywają dwojakiego rodzaju:

- a) zasadnicze — skuteczniane po raz pierwszy po ustawieniu naczynia, bądź też po gruntownej naprawie i ponownem ustawieniu naczynia;
- b) następne — skuteczniane w pewnych okresach, celem sprawdzenia, czy naczynie, względnie urządzenia pomiarowe, nie zmieniły kształtu lub położenia.

§ 48. 1) Pomiary następne, zależnie od rozmiarów i budowy naczyń oraz od ich przeznaczenia, należy skuteczniać w następujących terminach:

- a) odbieralniki w gorzelniach, służące do odbierania codziennych odpędów, winny być sprawdzane corocznie przed uruchomieniem gorzelnii;
- b) mierniki kontrolne i zwykłe — w okresach 2-letnich;
- c) zbiorniki do magazynowania spirytusu — w okresach 6-cio letnich.

2) Wszystkie inne naczynia i zbiorniki nie muszą być sprawdzane w stałych odstępach czasu, winny być jednak ponownie zmierzone, jeżeli uległy jakimkolwiek przypadkowym zmianom.

§ 49. 1) Zbiorniki w magazynach spirytusu mierzy się wodą sposobem wylewu, zapomocą uprzednio zmierzonych mierników. W tym celu zbiornik napełnia się wodą, poczem opróżnia się go przez wylew, napełniając każdorazowo miernik do właściwego wskaźnika i po uspokojeniu się powierzchni płynu w zbiorniku, na skalach płynowskazów, laskach lub innych urządzeniach wskazujących oznacza się kreski, które przy użyciu płynowskazów powinny się znajdować na poziomie najniższej części menisku płynu w płynowskazie.

2) Czynność tę powtarza się tak długo, dopóki powierzchnia płynu widoczna jest w płynowskazie. Ostatni widoczny w płynowskazie poziom płynu oznacza się na skali lub też lasce mierniczej cyfrą „0”. Wodę, pozostałą w zbiorniku poniżej kreski „0”, należy spuścić i dokładnie zmierzyć legalizowanymi pojemnikami. Określoną w ten sposób ilość dodaje się przy obliczaniu objętości płynu w zbiorniku do wskazań laski mierniczej lub też płynowskazu, przy powierzchni płynu ponad „0”.

3) Prawidłowość podziałek na skalach zbiorników należy sprawdzać stale, gdy zbiorniki są w użyciu, przy ich napełnianiu lub opróżnianiu.

4) Miernik lub 10-litrowy pojemnik, do którego skutecznia się wylew, należy podstawić pod dolny spustowy kurek zbiornika. Główną część płynu wypuszcza się przez ten kurek, natomiast resztki płynu, niezbędne do dokładnego dopełnienia miernika lub pojemnika, wypuszcza się ostrożnie przez specjalne spustowe kurki, aby uniknąć przelania się płynu.

5) Mierniki mierzy się przez wylewanie z nich wody do 10-cio litrowego legalizowanego pojemnika.

6) Stosowane do pomiaru dużych zbiorników mierniki przenośne (100 — 150 litrowe) należy przed ich użyciem ustawić trwale i dokładnie podług poziomu.

7) Zasadniczy pomiar naczyń, przeznaczonych na mierniki, należy skuteczniać co najmniej dwukrotnie. Pomiar może być uznany za prawidłowy, jeżeli dwa kolejne pomiary dały prawie jednakowe wyniki. Przy pomiarach następnych można ograniczyć się do jednorazowego wyniku, o ile zgadza się on z wynikiem poprzedniego pomiaru.

8) Górną kreskę mierników, należy ustalać w ten sposób, aby odpowiadała całkowitej ilości po-

jemników 10-litrowych. W tym celu, o ile przy pierwszym pomiarze okaże się, iż wypadło wylać pewną ilość 10-litrowych pojemników i w mierniku pozostał jeszcze płyn (mniej, niż 10 l), należy powtórzyć pomiar, napełniając miernik do kreski, przyjętej przy pierwszym pomiarze, poczem dolewa się lub wylewa taką ilość wody, aby zawartość równała się całej ilości 10-litrowych pojemników; w ten sposób ustala się nową górną kreskę i od tej nowej kreski powtarza pomiar zapomocą wylewu.

9) Kolejne podziałki (kreski) należy utrwalać, zależnie od armatury zbiornika, a mianowicie:

- a) w zbiornikach, posiadających płynowskaz, podziałki oznacza się na skali płynowskazu. Skala ta winna być trwale umocowana i zabezpieczona, a kreski i cyfry oznacza się na niej starannie farbą olejną;
- b) w miernikach, posiadających od dołu do góry szereg szkieł wziernych, podziałki oznacza się na bocznych powierzchniach skośnych ramek farbą lub przez nacięcie kresiek. Nacięcie należy jednak wykonać dopiero wtedy, gdy pomiar nie podlega żadnej wątpliwości, a mierniki są trwale ustawione;
- c) laski winny być zrobione z płaskiego żelaza, lub z twardego drzewa, pomalowanego olejną, matową farbą na czarno. Dolny koniec drewnianej laski mierniczej ma być okuty. Podziałki na laskach winny być zaznaczone starannie i wyraźnie ostrem narzędziem. Cyfry, odpowiadające ilości płynu, winny być napisane wyraźnie olejną farbą, lub wypalone. Laski muszą mieć w górnej swej części przymocowaną poprzeczkę, do której pogrąża się laskę opuszczoną do dna zbiornika. Dla uniknięcia podrobienia lub zamiany laski mierniczej, należy:

- a¹) zmierzyć jej długość od dolnego końca do ostatniej górnej kreski w milimetrach i zapisać ją do protokołu pomiaru,
- b¹) zabezpieczyć dolny koniec i ostatnią górną kreskę laski zapomocą plomb lub przez wypalenie godła Państwa,
- c¹) sporządzić dokładny rysunek laski mierniczej i poszczególnych jej podziałek w naturalnej wielkości; rysunek przechowuje się jako załącznik do protokołu pomiaru każdego zbiornika,
- d¹) w każdym zbiorniku, posiadającym laskę mierniczą, musi być odpowiednie urządzenie, nadające ściśle określony kierunek lasce przy pogrążaniu jej do otworu w pokrywie.

10) Pomiaru zbiorników i mierników należy uskuteczniać z zachowaniem jednakowej temperatury płynu od rozpoczęcia aż do ukończenia pomiaru; w tym celu temperaturę płynu sprawdza się przez cały czas trwania pomiaru.

§ 50. 1) Odbieralniki, służące do mierzenia codziennych odpędów spirytusu, należy wymierzać

zapomocą wlewu z 10-cio lub 5-cio litrowego pojemnika wody lub, o ile to jest możliwe, spirytusu.

2) Pomiar należy uskuteczniać przy zachowaniu jednakowej temperatury nie tylko płynu, lecz i pomieszczenia, w którym znajduje się odbieralnik.

3) Przed rozpoczęciem pomiaru należy zbadać odbieralnik:

- a) czy jest próżny i dobrze oczyszczony,
- b) czy wszystkie rury znajdują się w porządku (nie przeciekają i nie są zanieczyszczone),
- c) czy mieszadło odpowiada swemu przeznaczeniu i czy może być swobodnie wprowadzane w ruch,
- d) czy pompa dokładnie opróżnia odbieralnik.

4) Po stwierdzeniu dobrego stanu odbieralnika, pomiar uskutecznia się zapomocą wlewu z legalizowanego pojemnika dokładniejszego (stożkowego) za każdym razem dokładnie napełnionego. Dokładność napełnienia sprawdza się przez przyłożenie płyty szklanej na powierzchnię płynu napełnionego pojemnika.

5) Podczas wlewania płynu do odbieralnika należy baczyć, aby zawartość całkowicie i dokładnie spłynęła z miary odbieralnika.

6) Laskę mierniczą należy zanurzyć dopiero wówczas, gdy powierzchnia płynu zupełnie uspokoi się.

7) Umieszczane na laskach podziałki należy utrwalic z jaknajwiększą dokładnością, oznaczając je możliwie cienkimi, lecz wyraźnymi kreskami.

8) Zabezpieczenie laski uskutecznia się w sposób opisany wyżej.

9) Pomiar odbieralnika winien być dokonany z taką dokładnością, aby laska wskazywała zupełnie ściśle zawartość płynu.

10) Po zmierzeniu odbieralnika legalizowanym pojemnikiem należy sprawdzić pomiar zapomocą oddziałów bębna przyrządu kontrolno-mierniczego. Dopiero po takim sprawdzeniu, przy zgodności podziałek laski z ilością płynu, przepuszczonego przez przyrząd kontrolno-mierniczy — pomiar odbieralnika można uznać za dokonany prawidłowo.

§ 51. 1) Geometryczny pomiar naczyń uskutecznia się przy pomocy legalizowanego przymiaru (wstęgowego, sztywnego lub składanego). W tym celu należy ustalić z dokładnością do 1-go cm. wszystkie zasadnicze wewnętrzne wymiary danego naczynia.

2) Z ustalonych wymiarów oblicza się pojemność naczynia w cm³, a następnie w litrach, stosując geometryczne wzory, zależnie od formy naczynia, a mianowicie:

$$\begin{aligned} \text{dla prostopadłościaków objętość} &= a \cdot b \cdot h \\ \text{„ walców} & \text{„} = \frac{\pi d^2 2 h}{4} \\ \text{„ stożków ściętych} & \text{„} = \frac{\pi h}{3} (R^2 + r^2 + Rr) \end{aligned}$$

We wzorach oznacza: a — długość, b — szerokość, h — wysokość, d — średnica, R — promień, czyli

połowa średnicy dna (dolnego), r —promień, czyli połowa średnicy górnego dna i $\pi = 3,14$ (stosunek obwodu do średnicy koła).

Dla naczyń o przekroju eliptycznym i o ścianach prostopadłych $O = \frac{\pi d \cdot D}{4} h$, przy czym D oznacza dużą oś, a d —małą oś, dla naczyń o przekroju koła o beczkowato wygiętych ścianach $O = \frac{\pi h}{12} (2D^2 + d^2)$, przy czym D oznacza średnią przecięcia naczynia w środku, a d —średnicę den.

Na wypadek, gdy średnice den nie są równe, zamiast d wstawia się średnią arytmetyczną $t = \frac{d_1 + d_2}{2}$.

§ 52. 1) O dokonaniu pomiaru wszelkich zbiorników i naczyń należy sporządzać protokoły, według załączonych wzorów Nr. 1, Nr. 2 i Nr. 3, z zaznaczeniem wszelkich danych, wymaganych niniejszemi przepisami.

2) Przedsiębiorcy przysługuje prawo czynienia uwag przy pomiarze. W razie nieuwzględnienia tych uwag, ma to być zaznaczone w protokole pomiaru.

§ 53. 1) Niezależnie od szczegółowych przepisów o kontroli, podanych w następnych częściach tego rozporządzenia dla każdego rodzaju przedsiębiorstw i zakładów, w każdym przedsiębiorstwie, które produkuje, przerabia, bądź wreszcie magazynuje spirytus lub jego przetwory, winny być dokonywane t. zw. rewizje obrachunkowe zapasów spirytusu i wyrobów spirytusowych.

2) Obrachunkowa rewizja obejmuje następujące czynności:

- ustalenie zapasów, czyli t. zw. rzeczywistej pozostałości,
- ustalenie książkowej pozostałości,
- ustalenie rzeczywistych strat, względnie nadwyżek, przez porównanie faktycznej pozostałości z książkową,
- porównanie rzeczywistych strat z dozwolonymi zanikami (o ile przedsiębiorstwo korzysta, na mocy § 34, z norm dozwolonych zaników),
- wpisanie do ksiąg ustalonych ubytków lub nadwyżek i dalsze postępowanie w wypadkach stwierdzenia nadmiernych ubytków lub nadwyżek (§ 38 — 42),
- zapis w księgach wyników rewizji obrachunkowej (§ 16).

3) Ubytki lub nadwyżki może wpisać do ksiąg tylko Inspektor K. S.

§ 54. 1) Rzeczywistą pozostałość spirytusu i wyrobów spirytusowych należy ustalać jaknajdokładniej, zawsze w obecności przedsiębiorcy lub jego pełnomocnika. Należy przytem pamiętać, że nieprawidłowe ustalenie przy rewizji nadmiernych ubytków lub też nadwyżek naraża przedsiębiorstwo na skutki, wynikające z przepisów §§ 38 — 41.

2) W szczególności należy bardzo starannie określać zawartość bezwodnego alkoholu w zbiornikach o dużych wymiarach.

§ 55. Pozostałość książkową należy ustalać na mocy danych, wynikających z dokumentów przychodu i rozchodu, w żadnym jednak razie nie można jej przyjąć do rewizyjnych obliczeń na mocy zapisów w księgach uprzednio niesprawdzonych i niezgodzonych z dokumentami.

§ 56. 1) Przed przyjęciem spirytusu należy pobrać z każdej beczki lub cysterny próbę, dla określenia mocy, w ilościach proporcjonalnych do pojemności poszczególnych naczyń.

2) O ile spirytus był dostarczony dla Państwowego Monopolu Spirytusowego, odebraną w sposób powyższy generalną próbę należy przed zlewem spirytusu poddać badaniu, w celu ustalenia, czy spirytus odpowiada wymaganym warunkom czystości.

3) Badań takich dokonywają chemicy laboratorjum D. P. M. S., względnie specjalnie wyszkoleni w tym kierunku urzędnicy skarbowi lub monopolowi.

§ 57. Spirytus monopolowy, który nie odpowiada warunkom umowy lub nie wytrzymuje przepisanych prób na czystość, smak lub zapach, nie może być przyjęty przez komisję. Przesyłka takiego spirytusu ma być urzędowo zabezpieczona przez urzędnika K. S.; spirytus taki winien być niezwłocznie oddany do dyspozycji dostawcy.

§ 58. O obowiązku zapłaty należności monopolowej poza sprzedażą, dokonywaną przez D. P. M. S., orzeka U. S. A. M.

§ 59. 1) D. P. M. S. określa:

- czy i w jakich wypadkach, w jakiej wysokości i na jakich warunkach można odroczyć zapłatę części należności, przypadającej za sprzedany spirytus,
- okres czasu, na jaki zapłata części ceny sprzedaży może być odroczone,
- sankcje, przewidziane na wypadek nieuiszczenia w terminie odroczonej należności.

2) Z odroczenia nie mogą korzystać:

- osoby, znajdujące się w stanie upadłości,
- osoby, co do których zachodzą przeszkody z § 30.

§ 60. Należności monopolowe zabezpiecza się:

- przez wpisanie do ksiąg gruntowych (wieczystych) hipoteki kaucyjnej,
- przez solidarną porękę zakładów kredytowych, których zdolność poręki uznana została przez Ministerstwo Skarbu,
- przez zastaw papierów wartościowych, przyjmowanych pod zastaw przez Bank Polski,
- przez solidarną porękę za każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu,
- przez zastaw akcji Banku Polskiego.

§ 61. Osoba, dająca zabezpieczenie, wymienione w § 60 pod b, c i d, winna wystawić dokument poręki, względnie zastawu według wzorów, ustalonych przez D. P. M. S. Do podania o udzielenie odroczenia za zabezpieczeniem hipotecznym należy dołączyć dowód własności, wyciąg z wykazu hipotecznego, obejmujący wszystkie działy, i oszacowanie proponowanej nieruchomości, dokonane przez władzę sądową, bądź przez państwową inspekcję budowlaną lub też równorzędny jej urząd państwowy, względnie przez czynnych, zaprzysiężonych taksatorów wojewódzkich, a także przez zakłady kredytu długoterminowego (towarzystwa kredytowe ziemskie lub miejskie). Odroczenie udziela się w wysokości 50% szacunku gruntów i budynków, bez ich wewnętrzznego urządzenia po potrąceniu z tej sumy wszystkich długów hipotecznych. Uwzględnia się tylko budynki mieszkalne i przemysłowe. Proponowane budynki muszą być murowane i kryte w sposób ogniotrwały. Z odroczenia korzystać można dopiero po zapisaniu prawa zastawu, względnie hipoteki kaucyjnej na sumę o 20% wyższą od kwoty odroczenia, i po dostarczeniu dowodu zapisania kaucji, polisy asekuracyjnej, opiewającej na kwotę nie mniejszą, niż suma kaucyjna oraz cesji, względnie dowodu scedowania na rzecz D. P. M. S. sumy ubezpieczenia na wypadek pożaru. Zasadniczo zapis kaucyjny winien być na pierwszym miejscu hipotek.

§ 62. Podania o odroczenie załatwiają władze skarbowe I i II instancji stosownie do postanowień § 42 punkt 10 i § 66 ust. 2 punkt 11 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 538).

§ 63. 1) Właściciele przedsiębiorstw wyrobu i przerobu spirytusu i wyrobu drożdży prasowanych obowiązani są przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (§ 10), a najpóźniej przed uruchomieniem przedsiębiorstwa, złożyć we właściwej kasie skarbowej ustaloną w załączniku do art. 83, akcyzową opłatę patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy wraz z odpowiednim świadectwem przemysłowym i deklaracją właściwemu U. S. A. M. Urząd ten, po zbadaniu, czy patent akcyzowy wraz z dodatkami komunalnym oraz świadectwo przemysłowe zostały opłacone w przepisanej wysokości, wydaje zgłaszającemu się, przy zwrocie kwitu i świadectwa przemysłowego, patent akcyzowy, według wzoru Nr. 4 i wciaga dane, dotyczące rejestrowanego patentu, do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór Nr. 6).

2) Przedsiębiorstwa, obowiązane do uiszczania, prócz zasadniczej opłaty patentowej, także dodatkowej opłaty, winny wpłacać ją przed rozpoczęciem dalszego wyrobu, względnie przerobu (art. 83 ust. 3) i przechowywać otrzymany kwit kasowy wraz z dokumentami.

3) W księgach przedsiębiorstw należy zaznaczać zapłatę niezwłocznie po uiszczeniu opłaty patentowej, wskazując daty i Nr. patentu i kwitów kasowych.

4) Przedsiębiorcy, trudniący się przewożeniem napojów alkoholowych, obowiązani są przed 1 stycznia, a o ile chodzi o nowe koncesje, przed uruchomieniem przedsiębiorstwa, uiścić we właściwej kasie skarbowej podaną w załączniku do art. 83 opłatę patentową i przedłożyć otrzymany kwit kasowy wraz z otrzymanym świadectwem przemysłowym, deklaracją i koncesją, upoważniającą do sprzedaży, względnie przewożenia napojów alkoholowych, właściwemu U. S. A. M.

5) Urząd ten wydaje zgłaszającemu się przy zwrocie koncesji, kwitu i świadectwa przemysłowego — patent akcyzowy, według wzoru Nr. 5 i wciaga dane, dotyczące rejestrowanego patentu, do wykazu wydanych patentów akcyzowych (wzór Nr. 6).

6) Przedsiębiorstwa spedycyjne, mające kilka oddziałów, opłacają patent akcyzowy tylko od głównego zakładu.

§ 64. Orzeczenia o ustanowieniu stałego nadzoru w przedsiębiorstwach oraz o usunięciu karanych kierowników przedsiębiorstw i pracowników może wydać U. S. A. M.

§ 65. D. P. M. S. określa sposób i miejsce nabycia spirytusu przez prywatne przedsiębiorstwa, pobierające spirytus monopolowy do różnych celów.

§ 66. 1) Osoby, które zamierzają wyrabiać maszyny, przyrządy lub naczynia, służące do pędzenia spirytusu, mają przed uruchomieniem przedsiębiorstwa zawiadomić o tem właściwy U. S. A. M. U. S. A. M. bada, czy co do tej osoby nie zachodzą przeszkody z § 30 i gdy przeszkód takich niema, wydaje poświadczenie zgłoszenia, na podstawie którego można przedsiębiorstwo uruchomić.

2) Przyrządy destylacyjne lub skraplacze, wprowadzane z zagranicy, należy zgłosić właściwemu Inspektorowi K. S. w przeciągu 48 godzin od dnia otrzymania. Inspektor K. S. wydaje poświadczenie zgłoszenia. Pozatem mają tu zastosowanie przepisy art. 85 ust. 4 i 6.

CZĘŚĆ II.

Dział I.

Regulowanie produkcji spirytusu, monopolowa cena nabycia spirytusu, naukowa pomoc i kontrola techniczna.

Postanowienia ogólne.

§ 67. Gorzelniami w rozumieniu rozp. P. R. są tylko przedsiębiorstwa, wyrabiające alkohol etylowy z surowców w niem wymienionych; przedsiębiorstwa takie podlegają K. S. według przepisów części II, dział II (o urządzeniu i kontroli gorzelnii).

§ 68. Do wymienionych w rozp. P. R. podstawowych surowców, służących do wyrobu spirytusu, należą: ziemniaki, melasa, owoce, jagody i odpadki z nich, oraz wino w rozumieniu ustawy z dnia 1 lip-

ca 1925 r. o opodatkowaniu wina i miodu syconego. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 525).

§ 69. Za zakłady, połączone z gorzelniami przemysłowymi, w rozumieniu art. 50 ust. 3 uważa się przedsiębiorstwa, obejmujące jedno lub kilka pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia przy samej gorzelnii, bądź też znajdujących się poza nią, lecz w obrębie miejscowości będącej siedzibą gorzelnii, a starociące jednolity zespół gospodarczy, służący do jednego lub kilku rodzajów produkcji, jeśli stanowią one kolejne stopnie przerobu spirytusu własnego odpędu danej gorzelnii przemysłowej.

§ 70. Za gospodarstwo, połączone z gorzelnią rolniczą, uważa się także gospodarstwo rolne, położone w promieniu najwyżej 10 km. od gorzelnii, — które wraz z gorzelnią stanowi własność, pozostaje w dzierżawie lub w administracji poręczającej jednej i tej samej osoby. Wyjątek stanowią gorzelnie spółkowe i spółdzielcze (§§ 87 i 88).

§ 71. 1) Najpóźniej do dnia 15 września każdego roku przedsiębiorcy gorzelnii rolniczych winni składać w D. P. M. S. za pośrednictwem U. S. A. M. deklaracje, zawierające dane o wysokości zapotrzebowania na spirytus własnego odpędu, przeznaczony w stanie skażonym w danej kampanji do celów własnego gospodarstwa; w deklaracjach tych należy podawać najdokładniej cele i normy zużycia spirytusu (silniki, traktory, oświetlenie i t. p.).

2) Podobne deklaracje w tym samym terminie winny składać gorzelnie przemysłowe, połączone gospodarczo z zakładami, w których przerabia się spirytus własnego odpędu na inne produkty, niż napoje spirytusowe; w deklaracjach tych należy podawać tylko ilości spirytusu, które będą w danej kampanji potrzebne wymienionym zakładom, po przerobieniu w nich całkowitego kontyngentu zakupu gorzelnii przemysłowej.

§ 72. 1) U. S. A. M. po stwierdzeniu prawdziwości przedłożonych danych przesyła wymienione w § 71 ust. 1 deklaracje wraz ze swą opinią bezpośrednio do D. P. M. S., zaś deklaracje wymienione w § 71 ust. 2 — do właściwej władzy skarbowej II instancji, która przesyła je wraz z odpowiednim wnioskiem do D. P. M. S. Powyższe czynności władze skarbowe wykonują w terminie do dnia 15 października każdego roku.

2) Dostarczone w myśl § 71 dane służyć będą za podstawę do wykonania art. 5 ust. 8, art. 50 ust. 3 i art. 56 ust. 2.

§ 73. O niemożności uruchomienia gorzelnii w danej kampanji winien przedsiębiorca donieść D. P. M. S. Doniesienie do D. P. M. S. należy wystosować listem poleconym, wysłanym najpóźniej do dnia 15 grudnia; miarodajną przytem będzie data stempla pocztowego, a w braku tegoż, lub w razie wątpliwości — data dziennika podawczego D. P. M. S.

§ 74. O zamknięciu gorzelnii na podstawie art. 51 ust. 1 orzeka władza skarbową II instancji, zawiadamiając o tem D. P. M. S.

§ 75. Gorzelnie, do których mają zastosowanie przepisy art. 51 ust. 2 i 3, ulegają zamknięciu na taki okres czasu, na jaki utraciły prawo odpędu. Natomiast gorzelnie, pozbawione na daną kampanję kontyngentu zakupu w myśl art. 51 ust. 5, mogą w tej samej kampanji wykorzystać swe prawo odpędu wyłącznie na cele eksportowe.

§ 76. 1) Przeniesienie gorzelnii na inne miejsce oznacza w rozumieniu art. 51 ust. 2 punkt a przeniesienie zdolnej do ruchu gorzelnii z jednego miejsca na inne, jednak tylko w obrębie gospodarstwa rolnego, połączonego z daną gorzelnią.

2) Na prośbę przedsiębiorcy, Minister Skarbu zezwala lub odmawia zezwolenia na przeniesienie gorzelnii. Wniosek swój władza skarbową II instancji winna uzasadnić, biorąc pod uwagę warunki, wymienione w art. 39 ust. 2.

3) Wszelkie inne, aniżeli wyżej określone, przeniesienie gorzelnii może się odbyć tylko w myśl przepisów § 101.

§ 77. Spirytus odpędzony w gorzelnii w ilości, przewyższającej kontyngent zakupu, przeznaczony jest do wywozu zagranicę i nie może być zaliczany na poczet kontyngentu zakupu gorzelnii, niezależnie od tego, z jakiej kampanji pochodzi.

§ 78. Spirytus nadkontyngentowy może być odpędzony w gorzelnii dopiero po odpędzeniu całkowicie, ilości spirytusu kontyngentowego w danej kampanji. Na wyjątki od tego przepisu może D. P. M. S. zezwolić na warunkach przez nią ustalonych.

§ 79. 1) Zabrania się odstępowania innej gorzelnii niewykorzystanego prawa odpędu i kontyngentu zakupu z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 49 i 53.

2) Zabrania się również przenoszenia prawa odpędu i kontyngentu zakupu z kampanji na kampanję.

§ 80. Zalicza się na poczet kontyngentu zakupu gorzelnii rolniczych spirytus odpędzony w danej kampanji z ziemniaków i jęczmienia na słód, pochodzących wyłącznie ze zbiorów tego roku, w którym ustalona została podstawowa cena monopolowa (art. 10 ust. 2), t. j. tego roku, w którym rozpoczyna się dana kampanja.

§ 81. Zwolnienie spirytusu z gorzelnii owocowych i pejsachowych w myśl art. 56 ust. 5 odbywać się będzie zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia w części, dotyczącej wyrobu wódek gatunkowych.

O rolniczym charakterze gorzelnii.

§ 82. 1) Przedsiębiorca, który życzy sobie, by gorzelnia jego zaliczona została na odnośne trzech-

lecie do kategorii gorzelni rolniczych, winien nadmienić o tem w podaniu o przydział prawa odpędu, wykazując zarazem, iż przedsiębiorstwo jego posiada warunki, przewidziane w art. 33 względnie w art. 35.

2) Niezależnie od powyższego w każdej kampanji co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem ruchu, przedsiębiorca winien złożyć w U. S. A. M. deklarację, że warunki istniejące przy podziale wojewódzkiego prawa odpędu i uzasadniające zarówno charakter rolniczy gorzelni, jak i wysokość jej prawa odpędu, nie uległy zmianie. Do deklaracji tej należy dołączyć odnośne dokumenty.

3) Gorzelnie spółkowe (udziałowe) lub spółdzielcze mają ponadto dołączyć do deklaracji statut spółki (spółdzielni), spis członków i zobowiązania członków dostarczenia gorzelni płodów, potrzebnych do wyrobienia co najmniej 2/3 wyznaczonego przez D. P. M. S. kontyngentu zakupu spirytusu.

§ 83. 1) W razie sprzedaży, wydzierżawienia lub innego rodzaju wyzbycia się gorzelni, zarówno przedsiębiorca, oddający gorzelnię w posiadanie innej osobie, jak i ta osoba obowiązani są bezzwłocznie, a najpóźniej w przeciągu 14 dni donieść o zaszytej zmianie U. S. A. M., który ma zawiadomić o tem D. P. M. S.

2) Przedsiębiorca winien donieść w powyższym terminie i tej samej władzy o każdym całkowitem lub częściowym wyzbyciu się obszaru rolnego, połączonego z gorzelnią, zarówno sprzedanego, jak rozparcelowanego lub wydzierżawionego.

3) Postanowienie art. 34 ust. 3 punkt b ma zastosowanie również w wypadkach wydzierżawienia 3/4 lub więcej obszaru rolnego, połączonego z gorzelnią — osobie, która równocześnie nie wydzierżawiła gorzelni.

§ 84. Najmniejszy obszar ziemi ornej, jaki powinno posiadać gospodarstwo rolne, połączone z gorzelnią rolniczą (art. 54 ust. 2), będzie osobno określony w poszczególnych wypadkach.

§ 85. 1) Po otrzymaniu zawiadomienia władzy skarbowej o przekroczeniu przez gorzelnię warunków, przewidzianych w art. 33 i 34 dla utrzymania rolniczego charakteru gorzelni D. P. M. S. stosuje bezzwłocznie do danej gorzelni cenę zakupu spirytusu, obowiązującą dla gorzelni przemysłowych, przerabiających wywar, w razie zaś stwierdzonego użycia przez gorzelnię do wyrobu spirytusu surowców, obniżających bądź jakoś surowki, bądź wywaru, cenę stosowaną do gorzelni przemysłowych, nieprzerabiających wywaru, a po 4 października 1929 r. cenę, obliczoną teoretycznie dla gorzelni, nieprzerabiających wywaru (art. 11 ust. 3 zdanie 1 lub ust. 4).

2) W wypadkach, kiedy należność za całą ilość kontyngentowego spirytusu z tej gorzelni została zapłacona po cenie normalnej, jak dla gorzelni rolniczych, jeszcze przed otrzymaniem orzeczenia władzy skarbowej II instancji o utracie charakteru rolniczego gorzelni, różnica, przypadająca na rzecz

D. P. M. S., winna być zwrócona w sposób wskazany przez D. P. M. S.

§ 86. Aby przywrócić gorzelni utracony przez nią charakter rolniczy, przedsiębiorca, składając przepisane w § 82 podanie, winien udowodnić, że usunięte zostały okoliczności, które tę utratę spowodowały. Wyjątek stanowi przekroczenie przepisów art. 33 i art. 34 ust. 3 punkt. a t. j. przerabianie, bez zezwolenia Ministra Skarbu, innych surowców, niż ziemniaki i zboże na słod; w tym wypadku gorzelnia nie może odzyskać rolniczego charakteru w następnej kampanji, lecz dopiero po upływie czasu i w sposób, przewidziany w art. 51 ust. 2 punkt b ust. 3 i 4.

§ 87. Za rolnicze gorzelnie spółdzielcze uważa się te gorzelnie, które wyrabiają spirytus na zasadach podanych w art. 35, a których statut odpowiada przepisom o spółdzielniach.

§ 88. Za spółkową gorzelnię rolniczą uważa się taką gorzelnię, która w myśl art. 35 ust. 1 prowadzona jest na wspólny rachunek przynajmniej przez 2-ch właścicieli lub posiadaczy gospodarstw rolnych, znajdujących się w promieniu najwyżej 10 km. od gorzelni, przyczem obszar każdego gospodarstwa z osobna jest niewystarczający dla wyprodukowania ziemniaków w ilości, potrzebnej do wykorzystania całego prawa odpędu gorzelni.

§ 89. 1) Zezwolenia na prowadzenie gorzelni spółdzielczych i spółkowych będą udzielane względnie zatwierdzane tylko po złożeniu przez spółkę zabezpieczenia wszelkich należności, jakie mogą przyspaść Skarbowi Państwa z tytułu prowadzenia gorzelni. Takie zezwolenia podlegają rewizji co trzy lata, przy podziale prawa odpędu na trzechlecie.

2) Zabezpieczenie ma być złożone w wysokości i w sposób, przewidziany przy dzierżawie gorzelni (§ 191).

3) Przejście własności istniejącej gorzelni rolniczej na spółdzielnię lub spółkę może nastąpić tylko za zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 90. 1) Jeżeli wskutek nieurodzaju, gnicia lub innych nieprzewidzianych wydarzeń, zabraknie ziemniaków własnego zbioru, potrzebnych do wykorzystania 2/3 prawa odpędu lub kontyngentu zakupu gorzelni spółkowej lub spółdzielczej, natenczas władza skarbową II instancji może w poszczególnych wypadkach w danej kampanji zezwolić, aby brakujące ziemniaki gorzelnia nabyła gdzieindziej.

2) Pod użytym w §§ 91 — 93 określeniem „nabytych” należy rozumieć również wszelkie ziemniaki, nie pochodzące z gospodarstwa lub z gospodarstw, połączonych z gorzelnią.

§ 91. W razie braku własnych ziemniaków, spowodowanego uprzednią sprzedażą tychże przez przedsiębiorców, gorzelnia spółkowa względnie spółdzielcza może uzyskać zezwolenie władzy skarbowej II instancji na przerób nabytych ziemniaków w ilo-

ści, większej niż 1/3, jednakże gorzelnia ta traci wtedy charakter gorzelnii rolniczej na daną kampanję. W tym wypadku po otrzymaniu poświadczenia U. S. A. M. o ilości spirytusu, wyprodukowanego w danej gorzelnii z ziemniaków własnych tudzież z nabytych, D. P. M. S. zapłaci gorzelnii za spirytus wyrobiony z nabytych ziemniaków należność według cen, ustalonych za spirytus z gorzelnii przemysłowych, całkowicie przerabiających wywar.

§ 92. Stwierdzenie przez władzę skarbową, że gorzelnia spółkowa lub spółdzielcza bez jej zezwolenia używa lub użyła do przerobu ziemniaki nabyte w ilości, przekraczającej dozwolony stosunek do ziemniaków własnego zbioru, 1 : 2, (art. 35) — pociąga za sobą skutki, wymienione w poprzednim paragrafie, z zastosowaniem zmniejszonej monopolowej ceny nabycia do spirytusu, wyrobionego przez gorzelnię na kontyngent zakupu D. P. M. S. w danej kampanji od chwili przekroczenia powyższego stosunku, a w razie niemożności stwierdzenia tego momentu do całej ilości spirytusu, dostarczonego D. P. M. S. w danej kampanji.

§ 93. Gorzelnia spółkowa lub spółdzielcza obowiązana jest po uzyskaniu zezwolenia władzy skarbowej II instancji zgłosić przerób na spirytus nabytych ziemniaków właściwemu Inspektorowi K. S. przynajmniej na 7 dni przed rozpoczęciem wypędu.

§ 94. Najwyższą normę zużycia słołu ze zboża w gorzelnii rolniczej określa się na 3,5% ilości używanych do zacieru ziemniaków.

O przerobie w gorzelnii rolniczej innych surowców podstawowych, aniżeli ziemniaki.

§ 95. Przepisy art. 36 ust. 1 dotyczą tych wypadków, gdy na pewnym obszarze Państwa, dotkniętym nieurodzajem lub inną klęską żywiołową, dopełnienie warunków, przepisanych w art. 33, jest w pewnym okresie czasu dla większej liczby gorzelnii całkowicie lub częściowo niemożliwe.

§ 96. Poszczególne gorzelnie rolnicze mogą ubiegać się o zezwolenie na przerób w gorzelnii innych surowców podstawowych, aniżeli ziemniaki, o ile w braku ziemniaków własnych i niemożności ich nabycia, posiadają inne płody lub odpadki, których korzystniej jak przez przerób w gorzelnii zbyć nie można.

§ 97. 1) W celu uzyskania zezwolenia na przerób innych surowców przedsiębiorca gorzelnii rolniczej winien złożyć we właściwym U. S. A. M. podanie, w którym należy:

- a) podać rodzaj i jakość oraz ilość surowców, przeznaczonych do przerobu,
- b) wskazać, w jakim wzajemnym stosunku podczas odpędu utrzymywać zamierza przedsiębiorca ziemniaki, oraz inne surowce,
- c) podać, w jakim okresie czasu zamierza wypęd skutecznie,

- d) dołączyć zestawienie zbioru i zużycia własnych ziemniaków w danej kampanji,
 - e) podać normę zużycia słołu.
- 2) Podanie oraz wszelkie załączniki winny być składane z jednym odpisem. Zgodność odpisów z oryginałami poświadczy U. S. A. M.

§ 98. U. S. A. M. winien sprawdzić dane ust. 1 punkt a poprzedniego paragrafu, określając przytem:

- a) przybliżoną wartość surowca, przeznaczonego do przerobu w gorzelnii według cen miejscowych z uwzględnieniem jego jakości. Jeżeli do przerobu ma być użyty surowiec, którego oszacowanie jest utrudnione, należy podać jego wartość jako paszy dla bydła, w wypadkach zaś, kiedy mają być przerabiane odpadki lub płody zepsute, nieposiadające ani wartości rynkowej, ani wartości paszy, należy wyraźnie stwierdzić tę okoliczność,
- b) przeciętną skrobiowość ziemniaków w danym majątku, o ile ziemniaki te mają być częściowo przerabiane na spirytus wraz z innymi płodami (próby winny być przeprowadzone przez K. S.),
- c) wydajność spirytusu z dokładnie określonej ilości i rodzaju zużytych surowców tudzież zużycie opału; w tym celu U. S. A. M. może zarządzić próbny odpęd w gorzelnii pod dozorem K. S.

§ 99. W gorzelnii, której przedsiębiorca stara się o zezwolenie na przerób surowców rzadko używanych, jak np. brukiew, łubin, fasola i t. p., D. P. M. S. może zarządzić próbny odpęd w obecności K. S., pod kierunkiem delegata naukowej instytucji, działającej na podstawie art. 21 ust. 4.

§ 100. 1) Minister Skarbu udziela lub odmawia zezwolenia w myśl art. 36 ust. 2 i określa cenę nabycia spirytusu na wniosek D. P. M. S., złożony po otrzymaniu przez nią danych, wymienionych w §§ 97 i 98.

2) W wypadkach, gdy zwłoka w decyzji mogłaby narazić przedsiębiorcę gorzelnii na straty, Minister Skarbu może udzielić gorzelnii zezwolenia na wypęd spirytusu z innych surowców podstawowych, niż ziemniaki, z tym zastrzeżeniem, że monopolowa cena nabycia ustalona zostanie dodatkowo. Do czasu ustalenia tej ceny D. P. M. S. wypłacać będzie przedsiębiorcy gorzelnii tytułem zaliczki cenę przewidzianą dla gorzelnii przemysłowych, nieprzerabiających wywaru.

3) Cena nabycia spirytusu, odpędzonego w gorzelniach rolniczych z innych płodów aniżeli wymaganych art. 33, w żadnym wypadku nie może być wyższa od normalnej ceny surowki rolniczej.

O nowych gorzelniach.

§ 101. 1) Podania o zezwolenie na wybudowanie nowej gorzelnii (art. 39 ust. 1) winny być

składane za pośrednictwem U. S. A. M. Władza Skarbowa II instancji przedstawi podanie Ministrowi Skarbu ze swym wnioskiem, uwzględniając warunki, wyszczególnione w art. 39 ust. 2 oraz przepisy Dz. II Cz. II niniejszego rozporządzenia.

2) Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują również w stosunku do gorzelni zlikwidowanych oraz do tych gorzelni, względem których będą miały zastosowanie przepisy art. 51 ust. 2, 3 i 4.

§ 102. Zezwolenia na budowę lub odbudowę gorzelni, o których mowa w art. 39 ust. 1 i 4, wydane przed 6 kwietnia 1927 r., zachowują swą moc do dnia 5 kwietnia 1928 r. włącznie (art. 94), o ile do tego terminu uprawniony nie wybuduje, względnie nie odbuduje gorzelni; ponowne zezwolenie z mocą na jeden rok od daty wydania, może być udzielone tylko w trybie, przepisany w art. 39.

§ 103. Najmniejszy rozmiar nowych gorzelni rolniczych winien być dostosowany do wypędu 300 hl. 100° spirytusu, najwyższy zaś rozmiar do 1.600 hl. 100° spirytusu w ciągu kampanji.

O prawie odpędu.

§ 104. Prawo odpędu oznacza ilość 100° alkooholu, jaką wolno gorzelni w danym trzechleciu wyprodukować w ciągu jednej kampanji, t. j. od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia roku następnego.

§ 105. Zabrania się wyrobu spirytusu ponad wyznaczone prawo odpędu.

§ 106. Wysokość ogólnego prawa odpędu dla całego Państwa wyznacza się każdorazowo na okres trzech kampanij.

§ 107. Wysokość ogólnego prawa odpędu dla całego Państwa winna być ustalona najpóźniej w miesiącu listopadzie roku, poprzedzającego każde trzechlecie. W tymże miesiącu listopadzie winien być dokonany na trzechlecie podział 80% ogólnego prawa odpędu pomiędzy poszczególne województwa (wojewódzkie prawo odpędu). Pozostała reszta, 20%, stanowiąca rezerwę odpędową, dysponuje Minister Skarbu, kierując się przepisami art. 47 ust. 2; ust. 3 punkt c), art. 48, 49 i 50.

§ 108. Do otrzymania na dane trzechlecie przydziału z wojewódzkiego prawa odpędu uprawnione są wszystkie gorzelnie, zdolne do ruchu w przedostatniej kampanji, poprzedzającej dane trzechlecie, z wyjątkiem gorzelni, do których będą miały zastosowanie przepisy art. 51 ust. 1, 2 i 3.

§ 109. 1) Przepisy §§ 5 — 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 677) zachowują moc obowiązującą na trzechlecie 1927/28/29/30 r. w stosunku do gorzelni rolniczych.

2) Przepisy w sprawie podziału prawa odpędu między poszczególne gorzelnie rolnicze na następne okresy będą wydane przed 1 marca 1929 r.

§ 110. Wojewódzkie prawo odpędu między gorzelnie przemysłowe rozdzielają władze skarbowe II instancji według instrukcji, załączonej do niniejszego rozporządzenia (zał. A).

§ 111. 1) Prawo odpędu z rezerwy odpędowej, przyznane przez Ministra Skarbu, ma moc na dane trzechlecie, lub do końca tego trzechlecia, w którym prawo odpędu zostało przyznane.

2) Minister Skarbu może również przydzielić lub podwyższyć prawo odpędu z rezerwy odpędowej na jedną kampanję danego trzechlecia.

§ 112. Aby uzyskać dodatkowy przydział prawa odpędu na podstawie art. 50 ust. 3, przedsiębiorca gorzelni przemysłowej winien przede wszystkim przerobić w zakładach, połączonych gospodarczo z gorzelnią, całkowity kontyngent zakupu spirytusu, wyznaczony przez D. P. M. S. na daną kampanję, poczem dopiero Minister Skarbu może wyznaczyć dodatkowy przydział z rezerwy odpędowej; taki dodatkowy przydział nie pociąga jednak za sobą zwiększenia kontyngentu zakupu.

§ 113. 1) Jeżeli w ciągu danego trzechlecia obszar gruntów, przyjęty za podstawę przy wyznaczaniu prawa odpędu dla danej gorzelni rolniczej, powiększy się więcej aniżeli o 25% w stosunku do obszaru gruntów ornych, Minister Skarbu może na prośbę przedsiębiorcy podwyższyć danej gorzelni prawo odpędu z rezerwy odpędowej w ten sposób, że za każde pełne 10% zwiększenia gruntów ornych zwiększy prawo odpędu według mnożnika, przyjętego dla obszaru ziemi ornej przy podziale wojewódzkiego prawa odpędu na trzechlecie. Podwyższone w ten sposób prawo odpędu nie może przekraczać 1600 hl. 100° dla jednej gorzelni.

2) Jeżeli w gospodarstwie rolnem, połączonym z gorzelnią, produkuje się przeciętnie taką ilość ziemniaków, która po zaspokojeniu innych potrzeb danego gospodarstwa wystarcza do wypędzenia w gorzelni ilości spirytusu, odpowiadającej przyznanemu prawu odpędu, to powiększenie obszaru tego gospodarstwa wskutek przystąpienia przedsiębiorcy gorzelni do spółki z innym posiadaczem obszaru rolnego nie pociąga za sobą podwyższenia prawa odpędu gorzelni.

§ 114. 1) Prośbę o podwyższenie prawa odpędu z powodu zwiększenia się obszaru gruntów ornych gospodarstwa, połączonego z gorzelnią, winien przedsiębiorca złożyć w U. S. A. M. załączając dokumenty, stwierdzające zwiększenie obszaru ziemi ornej.

2) Władza skarbowe II instancji sprawdzi przedstawione dane i po dokonaniu obliczenia skieruje podanie do Ministra Skarbu.

§ 115. 1) O automatycznym zmniejszeniu prawa odpędu na podstawie art. 54 ust. 1 orzekają po

otrzymaniu wiadomości o przeprowadzonej parcelacji władze skarbowe II instancji, zawiadamiając o tem D. P. M. S., która zarządzi wtedy odpowiednie zmniejszenie kontyngentu zakupu gorzelnii w nadchodzącej kampanji.

2) Jeżeli z obliczenia, dokonanego w myśl ust. 1, prawo odpędu wypadnie poniżej 300 hl., należy pozostawić gorzelnii 300 hl. prawa odpędu (art. 55).

3) Jeżeli stwierdzi się, że obszar gruntów ornych, pozostałych przy gorzelnii po parcelacji, jest niewystarczający dla uznania gorzelnii za rolniczą (§ 84), wówczas należy do gorzelnii zastosować od następnej kampanji postanowienia art. 51 ust. 2 punkt d.

4) Przepisy niniejszego paragrafu oraz § 116 należy stosować również we wszystkich innych wypadkach zmniejszenia się obszaru gruntów ornych, połączonych z gorzelnią rolniczą.

§ 116. Prawo odpędu przy parcelacji nie zmniejsza się, jeżeli ilość ziemi ornej, pozostałej po parcelacji, przy uwzględnieniu normy, przyjętej do wymiaru wojewódzkiego prawa odpędu na trzechlecie, odpowiada wyznaczonej ilości prawa odpędu, lub ją przekracza.

Przykład:

Obszar ziemi ornej gospodarstwa rolnego gorzelnii B przyjęty do wymiaru odpędu na trzechlecie, wynosił 3776 ha. Mnożnik 0,626.

Na współczynnik „ziemia orna” przypadło gorzelnii: $0,626 \text{ hl.} \times 3776 = 2364 \text{ hl.}$
na pozostałe czynniki: $\frac{2364}{912} = 2,59$
z obliczenia wypadło prawo odpędu 3276 hl.
wyznaczono jednak 1600 hl. jako najwyższą dopuszczalną normę.

W pewnym momencie powyższy obszar zmniejszył się wskutek parcelacji o 2379 ha. czyli o 63%. Pozostało po parcelacji 3776 ha.—2379 ha.=1397 ha. Na ten pozostały obszar po zastosowaniu mnożnika 0,626

przypadnie prawa odpędu $0,626 \text{ hl.} \times 1397 = 874 \text{ hl.}$
na pozostałe czynniki, jak wyżej $\frac{874}{912} = 0,958$

Ilość ziemi ornej wystarcza zatem do wysokości odpędu 1786 hl. więc tembardziej wystarcza do wyznaczonej pierwotnej wysokości 1600 hl., która zmniejszeniu nie ulega.

§ 117. 1) Wygaśnięcie lub utrata prawa odpędu powoduje unieruchomienie gorzelnii na okres, na jaki prawo to zostało wyznaczone (art. 51 ust. 2 i 3); po upływie tego okresu gorzelnia ulega ostatecznemu zamknięciu na zasadzie art. 51 ust. 1, o ile nie uzyska na nowo przydziału prawa odpędu (art. 51 ust. 4).

2) Postanowienia art. 51 ust. 2 punkt b należy stosować łącznie z przepisami art. 34.

3) Przepis art. 51 ust. 2 ma zastosowanie w wypadkach zawiadomienia przez przedsiębiorcę o likwidacji gorzelnii.

§ 118. 1) Gorzelnie zniszczone lecz nieodbudowane, które otrzymały na trzechlecie 1927/28 — 1929/30 przydział prawa odpędu w myśl art. 49, mogą wykorzystać ten przydział w obranej przez siebie gorzelnii czynnej, położonej w przepisanej odległości.

2) Zniszczonym gorzelniom rolniczym, podpadającym pod przepisy art. 49, nie przysługuje kontyngent zakupu, natomiast należy wyznaczyć kontyngent zakupu rolniczym gorzelniom zniszczonym i następnie odbudowanym, stosownie do przepisów art. 48 i 50 ust. 2.

3) Rozpoczęcie wypędu na rachunek gorzelnii zniszczonej winna gorzelnia czynna zgłosić na ogólnych zasadach we właściwym U. S. A. M.

§ 119. 1) Na wniosek przedsiębiorcy gorzelnii, złożony za pośrednictwem władzy skarbowej II instancji, Minister Skarbu może zezwolić na przelew prawa odpędu w myśl art. 53 ust. 1 na następujących warunkach:

- prawa odpędu może być przelane tylko w jednej kampanji danego trzechlecia,
- odpęd gorzelnii, korzystającej z przelewu prawa odpędu nie może łącznie przekraczać 1600 hl. spirytusu 100° w ciągu kampanji.

2) Władza skarbowe II instancji ma sprawdzić, czy gorzelnia, przelewająca swe prawo odpędu, jest zdolna do ruchu.

3) Jeżeli na daną gorzelnię będzie przelane prawo odpędu jednej lub więcej gorzelnii, położonych w tem samym województwie, wówczas monopolową cenę nabycia spirytusu obliczać należy od łącznej sumy kontyngentu zakupu danej gorzelnii i kontyngentów gorzelnii, przelewających na nią swe prawo odpędu.

4) Jeżeli na gorzelnię będzie przelane prawo odpędu jednej lub więcej gorzelnii, położonych w innym lub w innych województwach, natenczas przy obliczaniu monopolowej ceny nabycia spirytusu należy uwzględnić: a) wysokość kontyngentu zakupu gorzelnii przelewających oraz gorzelnii wykorzystujących przelew, b) odpowiednie wojewódzkie ceny podstawowe, nie wyższe jednak od ceny podstawowej, przypadającej gorzelnii, wykorzystującej przelew, c) dodatek, względnie potrącenie, według skali art. 11 w zastosowaniu do łącznej sumy kontyngentów zakupu gorzelnii, wchodzących w rachubę oraz do cen podstawowych, przyjętych według punktu b niniejszego ustępu.

O zasadniczym i dodatkowym kontyngencie zakupu spirytusu.

§ 120. Wyznaczona na zasadzie art. 6 i 56 ilość spirytusu, którą przedsiębiorca gorzelnii obowiązany jest dostarczyć D. P. M. S. w każdej kampanji w okresie i w terminach, ustalonych przez D. P. M. S., stanowi zasadniczy kontyngent zakupu tej gorzelnii.

§ 121. Dla stwierdzenia, czy przedsiębiorca gorzelnii spełnił obowiązek dostarczenia D. P. M. S.

całkowitego kontyngentu zakupu, miarodajna jest ilość spirytusu 100°, wykazana w dokumentach odprawy spirytusu z gorzelnii.

§ 122. Z niewykorzystanych przez gorzelnię w danej kampanji ilości kontyngentu zakupu oraz odpowiednich ilości prawa odpędu tworzy się rezerwę specjalną, którą dysponuje D. P. M. S. w myśl art. 56 ust. 7 w miarę swoich potrzeb i odpowiednio do ilości zgłoszeń. D. P. M. S. nie ma jednak obowiązku zaspokajania chociażby częściowego wszystkich gorzelnii, zgłaszających się o przydział z rezerwy specjalnej, ani też całkowitego uwzględnienia poszczególnych zgłoszeń.

§ 123. Podwyżki kontyngentu zakupu z rezerwy specjalnej winny mieścić się zasadniczo w granicach prawa odpędu każdej gorzelnii po potrąceniu ilości, zadeklarowanej w myśl § 124 ust. 2 punkt f. D. P. M. S. może jednak w razie potrzeby podwyższyć z rezerwy specjalnej również i prawo odpędu danej gorzelnii, utrzymując w tym wypadku stosunek, określony w art. 56 ust. 4 punkt b.

§ 124. 1) Podania o dodatkowy przydział z rezerwy specjalnej w danej kampanji przedsiębiorcy gorzelnii rolniczych winni składać w ciągu miesiący grudnia i stycznia tejże kampanji, bezpośrednio do D. P. M. S.

2) W podaniu należy wskazać:

- a) datę rozpoczęcia ruchu w gorzelnii,
- b) ilość sztuk bydła według jego rodzaju, utrzymywanego w gospodarstwie rolnem, połączonym z gorzelnią normalnie oraz faktycznie w danej kampanji,
- c) obszar zasadzonych ziemniaków, ich zbiór ogólny oraz przeciętny plon z 1 ha.,
- d) projektowane w danej kampanji zużycie własnych ziemniaków z uwzględnieniem ilości przeznaczonych: na sadzenie, użytek domowy, ordynarję (deputaty), na paszę dla bydła, na przerób w krochmalni, płatkarni lub suszarni, na sprzedaż, na przerób w gorzelnii, tudzież przewidywane straty (wysychanie, gnicie i t. p.) oraz ewentualną nadwyżkę ziemniaków. Dane powyższe obejmować winny wyłącznie ziemniaki, wyprodukowane w gospodarstwie, połączonym z gorzelnią,
- e) termin, do którego wystarczy przydzielony na daną kampanję kontyngent zakupu D. P. M. S.,
- f) jaką ilość spirytusu przedsiębiorca zamierza względnie zobowiązał się wypędzić i oddać do dyspozycji organizacji eksportowej,
- g) o jaką ilość dodatkowego kontyngentu gorzelnia się ubiega,
- h) wszelkie okoliczności, uzasadniające szczególną potrzebę dodatkowego przydziału.

U w a g a: Obszar gruntu winien być podany w hektarach, waga w kwintalach (q = 100 kg.).

3) Przedsiębiorca gorzelnii lub jego zastępca winien ponadto dołączyć do podania dokumenty, stwierdzające prawdziwość przytoczonych danych, bądź też w braku tych dokumentów własnoręcznie podpisane zapewnienie, iż przytoczone w podaniu szczegóły są zgodne z rzeczywistością.

§ 125. W zawiadomieniach o przyznaniu dodatkowego kontyngentu zakupu D. P. M. S. określi termin (co najmniej 14-dniowy od dnia doręczenia zawiadomienia), do którego przedsiębiorcy gorzelnii będzie przysługiwało prawo zrzeczenia się dodatkowego przydziału. Nieotrzymanie przez D. P. M. S. w oznaczonym terminie zrzeczenia się przedsiębiorcy będzie równoznaczne z zobowiązaniem się tegoż do odpędzenia dodatkowo przyznanej ilości kontyngentu zakupu, która łącznie z zasadniczym kontyngentem stanowi w danej kampanji ostateczny kontyngent zakupu gorzelnii.

§ 126. W swoich zawiadomieniach o dodatkowym przydziale D. P. M. S. może wyznaczyć kwotę, którą przedsiębiorca winien będzie zapłacić D. P. M. S. tytułem odszkodowania za każdy niedostarczony litr 100° spirytusu z dodatkowego kontyngentu zakupu. Odszkodowanie to będzie płatne natychmiast po ukończeniu ruchu gorzelnii w danej kampanji, względnie w dniu 1 września następnej kampanji. Przypadająca tytułem odszkodowania kwotę D. P. M. S. ma prawo potrącić z należności przedsiębiorcy lub też ściągnąć w sposób przepisany w art. 28. Wysokość odszkodowania za każdy brakujący litr 100° spirytusu nie może przekraczać różnicy pomiędzy najwyższą i najniższą ceną monopolową nabycia, jaką płaci D. P. M. S. za spirytus rolniczy w tej samej kampanji, w której spirytus miał być, a nie został dostarczony.

§ 127. Zawiadomienia o dodatkowym przydziale kontyngentu zakupu z rezerwy specjalnej D. P. M. S. będzie przysyłać za pośrednictwem U. S. A. M., które doręczając bezzwłocznie zawiadomienie, winny sprawdzić i zapisać w rubryce „Uwagi” książki produkcyjnej gorzelnii ilość spirytusu nadkontyngentowego, odpędzonego w danej kampanji przed datą doręczenia zawiadomienia o dodatkowym przydziale.

§ 128. O niemożności całkowitego lub częściowego odpędzenia i dostarczenia kontyngentu zakupu przedsiębiorca każdej gorzelnii obowiązany jest donieść niezwłocznie na piśmie D. P. M. S. skoro tylko stwierdzi, iż istnieją przyczyny, których nie można było ani przewidzieć, ani im zapobiec, a które bądź już spowodowały, bądź spowodować muszą bezwzględna niemożność odpędzenia i dostarczenia w danej kampanji kontyngentu zakupu w całości lub w części. W doniesieniu przedsiębiorca gorzelnii winien podać przybliżoną ilość spirytusu, którą będzie mógł odpędzić, a w razie zamknięcia ruchu gorzelnii, rzeczywiście odpędzoną ilość.

§ 129. 1) Zwalnia się przedsiębiorcę gorzelnii rolniczej lub przemysłowej od skutków, przewidzia-

nych w art. 51 ust. 5 punkt a, o ile przedsiębiorca nie będzie w stanie dostarczyć w danej kampanii ilości spirytusu, mieszczącej się w granicach 2% kontyngentu zakupu gorzelnii; gdyby obliczony w ten sposób niedobór okazał się niższy od 1000 litrów, wówczas wahanie to jest dopuszczalne w granicach do 1000 l 100° spirytusu. To zwolnienie nie będzie uważane za obniżenie ustalonego w danej kampanii kontyngentu zakupu gorzelnii.

2) W okresie przejściowym, do czasu wejścia w życie postanowień art. 5 ust. 6 co do jednej na całe Państwo organizacji eksportu spirytusu, t. j. do dnia 1 września 1928 r. (rozp. Ministra Skarbu z dnia 2 sierpnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 695), dozwolona jest za zgodą D. P. M. S. dostawa nadwyżki kontyngentu w powyższych granicach.

§ 130. Jeżeli stwierdzona ilość spirytusu, wypędzonego w danej kampanii, okaże się mniejszą od kontyngentu zakupu, wyznaczonego do dostawy dla D. P. M. S., wówczas K. S. przeprowadzi dochodzenie o przyczynach, które spowodowały niedostarczenie, sporządzając o tem protokół. Dochodzenia przeprowadzać nie należy, gdy brakująca ilość kontyngentu zakupu nie przekracza norm, określonych w § 129.

§ 131. 1) Przedsiębiorca gorzelnii może być uwolniony od skutków, przewidzianych w art. 51 ust. 5, jeżeli niemożność odpędzenia i dostarczenia całego kontyngentu zakupu lub jego części powstała z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy gorzelnii.

Uznanie, czy przyczyna była niezależną od przedsiębiorcy, należy do swobodnej oceny Ministra Skarbu.

2) Zwolnienie od dostawy części kontyngentu zakupu nie wpływa na zmianę monopolowej ceny nabycia spirytusu z danej gorzelnii.

§ 132. Gorzelniom, uruchamianym na próbę, Minister Skarbu może na ich wniosek, przyznać prawo odpędu z rezerwy odpędowej w dowolnej wysokości.

§ 133. 1) Zakładom o charakterze naukowym lub doświadczalnym Minister Skarbu może przyznać na oznaczonych każdorazowo warunkach i na wyznaczony okres czasu prawo wyrobu spirytusu, o ile spirytus otrzymywany będzie w tych zakładach jako nieodzowny produkt uboczny doświadczeń nad wyrobem innych podstawowych produktów i o ile wyrób powyższego spirytusu nie jest objęty monopolem Skarbu Państwa (art. 1 ust. 1 punkt c).

2) Przyznanie prawa wyrobu spirytusu powyższym zakładom nie nadaje im charakteru gorzelnii w rozumieniu art. 32 ust. 1.

§ 134. 1) D. P. M. S. może zakupić odpędzony na podstawie §§ 132 i 133 spirytus, o ile spirytus ten odpowiadać będzie wymaganiom art. 56 ust. 3 punkt c lub § 28.

2) Ilość spirytusu, zakupionego przez D. P. M. S. na powyższych warunkach, nie powinna przekraczać norm, ustalonych w danej kampanii dla poszczególnych gorzelnii rolniczych i przemysłowych.

§ 135. Zakłady, wymienione w §§ 132 i 133, podlegają ściślejszej kontroli skarbowej na ogólnych zasadach cz. II Dz. II niniejszego rozporządzenia. Zakłady, wymienione w § 132, winny prowadzić księgi produkcyjną i magazynową, zaś wymienione w § 133 — książkę magazynową.

Dostawa spirytusu i wypłata należności za spirytus.

§ 136. Każda gorzelnia po swem uruchomieniu w danej kampanii, a najpóźniej w ciągu 7 dni, winna przesłać D. P. M. S. wypełnioną kartę zgłoszenia dostawy spirytusu.

§ 137. 1) Na zasadzie zgłoszeń lub stosownie do własnych potrzeb D. P. M. S. może zmienić określone w myśl art. 6 ust. 1 terminy odbioru i zarządzić wcześniejszą lub późniejszą dostawę spirytusu.

2) Wcześniejsza to jest przed wyznaczonym terminem na żądanie przedsiębiorcy skuteczniona dostawa spirytusu nie obowiązuje D. P. M. S. do przedterminowej zapłaty należności przedsiębiorcy, który otrzyma zapłatę w ciągu 14 dni od wyznaczonego przez D. P. M. S. terminu dostawy.

3) D. P. M. S. może zarządzić dostawę spirytusu po upływie wyznaczonego terminu, wypłata następuje wówczas tak samo, jak gdyby odbiór nastąpił w terminie, pod tym warunkiem jednak, że przedsiębiorca dostarczy D. P. M. S. poświadczenie U. S. A. M. o ilości spirytusu, wyprodukowanego w gorzelnii od początku kampanii do daty, wskazanej w poświadczeniu.

§ 138. 1) Do wypłaty należności za spirytus są miarodajne:

- określona przez D. P. M. S. data (termin) odbioru,
- ilość spirytusu (w litrach 100°): należycie stwierdzona w dokumencie odbioru lub poświadczona przez U. S. A. M. w myśl poprzedniego paragrafu ust. 3,
- dyspozycja kasowa przedsiębiorcy.

2) Dokumenty, wymienione w ust. 1 punkt b., winny być przez przedsiębiorcę dostarczone każdorazowo zawczasu, przed terminem wypłaty, przypadającym w myśl art. 10 ust. 3.

3) Dyspozycja kasowa winna być bezpośrednio dostarczona D. P. M. S. przed 15 grudnia każdego roku.

§ 139. 1) Przy przewozach koleją przedsiębiorcy gorzelnii obowiązani są dostawić spirytus, stanowiący wyznaczony przez D. P. M. S. kontyngent zakupu, w ładunkach wagonowych, stosując się do dyspozycji D. P. M. S., w wyjątkowych wypadkach, w braku większych zbiorników w gorzelnii, w ładunkach, wynoszących 5.000 kg. Przy od-

stawach kołowych najmniejsza ilość nie może wynosić mniej, niż 3.000 kg.

2) Przy przewożeniu ilości mniejszych od wymaganych według ust. 1 a wysyłanych w myśl pisemnego życzenia przedsiębiorcy gorzelni, przedsiębiorca ponosi różnicę kosztów przewozu od najbliższej od gorzelni stacji lub przystani do stacji towarowej kolei lub przystani, najbliższej od rektyfikacji, czynnej dla D. P. M. S., względnie ponosi nadwyżkę kosztów przewozu kołowego. Przepis ten nie dotyczy dostaw, uskuteczniionych na żądanie D. P. M. S., tudzież resztek kontyngentu zakupu, pozostałych w gorzelni, po uskutecznieniu dostawy ustalonych wyżej pełnych ładunków spirytusu.

§ 140. D. P. M. S. może odmówić przyjęcia surówki o mocy niższej, aniżeli ustalona w § 28 lub też odebrać ją, potrącając za każdy brakujący stopień mocy 5% ceny nabycia.

§ 141. W wypadku niedostarczenia przesyłki spirytusu przez przedsiębiorcę gorzelni w oznaczonych zgóry przez D. P. M. S. terminach bez uprzedniego, przynajmniej 3-tygodniowego zawiadomienia D. P. M. S., jak również w wypadkach kiedy spóźnienie dostawy nastąpiło z winy przedsiębiorcy, wszelkie koszty, wynikłe dla D. P. M. S. z opóźnienia dostawy, ponosi przedsiębiorca.

§ 142. 1) Używane przez przedsiębiorcę gorzelni naczynia do przewożenia spirytusu winny być zupełnie czyste i mogą być używane wyłącznie do przewożenia spirytusu (surówki).

U. S. A. M. może zezwolić na wyjątki co do naczyń, stanowiących własność przedsiębiorcy.

2) Przedsiębiorca gorzelni ma obowiązek przechowywać naczynia D. P. M. S. w odpowiednim miejscu i ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia tych naczyń ponad normalne zużycie od chwili przyjęcia na stacji kolejowej lub przystani do chwili oddania beczek na miejsce, wyznaczone przez D. P. M. S.

O monopolowej cenie nabycia spirytusu.

§ 143. Obliczenie przeciętnej w każdym województwie podstawowej ceny monopolowej (art. 10 ust. 4) odbywać się będzie na następujących zasadach:

A. Koszt surowców.

1. Ziemiaki:

a) Ilość ziemniaków, potrzebna do wypędzenia 700 hl. spirytusu 100° w dobrze prowadzonej gorzelni, oblicza się według wzoru

$$Z = \frac{700.000}{(a + 1,05).6}$$

gdzie Z oznacza ilość ziemniaków w kwintalach, zaś a liczbę, wyrażającą przeciętną zawartość skrobi w 100 kg. ziemniaków w całym Państwie.

Przeciętną zawartość skrobi w ziemniakach ustala się na trzechlecie 1927/28/29/30 na 17,2%.

b) Cenę ziemniaków oblicza się dla danego województwa na podstawie rynkowej ceny ziemniaków fabrycznych loco wagon z miesiący września i października każdego roku. Ceny te zmniejsza się o koszt przewozu do kolei lub miasta na przeciętnej odległości gorzelni od najbliższej stacji kolejowej w województwie. Do kalkulacji przyjmując się otrzymane w ten sposób ceny, zmniejszone o 5%.

Koszt przewozu ziemniaków do kolei przyjmuje się według cen, ustalonych w rozdziale G ust. 3 dla zwózki węgla z wagonu do gorzelni.

2. Jęczmień:

a) ilość jęczmienia na sód, potrzebną do wyprodukowania 700 hl. spirytusu 100°, oblicza się według wzoru

$$J = \frac{2}{3} S; \quad S = \frac{24500}{(a + 1,05).6}$$

gdzie J i S oznaczają odpowiednio ilość jęczmienia i siodu w kwintalach, zaś a — skrobiowość, określona, jak w ust. 1 punkt a.

b) Cenę jęczmienia oblicza się na podstawie przeciętnych cen rynkowych w województwie loco wagon na jęczmień wszystkich gatunków w miesiącach wrześniu i październiku każdego roku, z wyłączeniem jęczmienia browarnianego. Ceny te ulegają zmniejszeniu o koszt przewozu, jak dla ziemniaków (ust. 1 punkt b).

Gdyby dane, zebrane w myśl ustępów 1 punkt b i 2 punkt b wykazały ceny rynkowe mieszane: loco wagon stacja załadowania i loco folwark, należy przy obliczeniu przeciętnej sprowadzić je bądź do ceny „loco wagon”, przez dodanie do cen „loco folwark” kosztu przewozu, bądź do ceny „loco folwark” (gorzelnia) przez odjęcie kosztów przewozu od cen „loco wagon”.

B. Koszt gorzalanego.

Koszt gorzalanego uwzględnia się według norm, ustalanych corocznie najdalej w miesiącu lipcu każdego roku, w drodze porozumienia organizacji producentów spirytusu z organizacjami zawodowymi techników gorzelnicznych, normy te porównuje się w miarę możliwości z rzeczywistymi płacami w celu poprawienia ich w wypadkach, kiedy płace te odbiegałyby od ustalonych norm.

Uwzględniony w kalkulacji koszt gorzalanego obejmuje jedynie wynagrodzenie za zawodową pracę gorzalanego.

C. Koszty administracyjne.

Koszty administracyjne obejmują koszty materiałów piśmiennych, jak książki, druki, porto, dalej koszty związane z wyjazdami przedsiębiorców gorzelni w sprawach gorzelni, koszty związane z utrzymaniem pokoju dla urzędników skarbowych, z używalnością koni, przy ich poszczególnych czynnościach i t. p.

Koszty administracyjne przyjmuje się do kalkulacji jednolicie dla całego Państwa w wysokości 1,3 przeciętnej arytmetycznej kosztu gorzeźnianego we wszystkich województwach w Państwie.

D. Robocizna.

Jako podstawę do obliczenia kosztów robocizny przyjmuje się, że kampanja w gorzelnii trwa 180 dni roboczych, w ciągu których jest zatrudnionych 5 robotników.

Wynagrodzenie robotników przyjmuje się według norm, ustalonych dla robotników rolnych przez t. zw. umowy rolne z uwzględnieniem 3 robotników wykwalifikowanych, opłacanych jak ordynariusze, oraz 2 robotników niewykwalifikowanych, opłacanych jak robotnicy z dzienną płacą.

Na terenach, gdzie umowy rolne nie obowiązują, należy brać za podstawę dane organów Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

E. Dostawa spirytusu.

Dla jednej furmanki, przewożącej 700 hl. 100° spirytusu wraz z beczkami na przeciętnej odległości od gorzelnii do stacji kolejowej lub przystani przyjmuje się:

w województwie wileńskim, nowogrodzkim, poleskim i wołyńskim	— 96 dni rob.
w województwie warszawskim, kieleckim, lubelskim, białostockim, lwowskim i tarnopolskim	— 80 " "
w województwie łódzkim	— 64 " "
w województwie stanisławowskim	— 80 " "
w województwie krakowskim	— 32 " "
w województwie poznańskim, pomorskim i śląskim	— 21 " "

Cenę dnia roboczego furmanki, uwzględnia się według rzeczywistego, przeciętnego w województwie kosztu utrzymania jednej parokonnej furmanki dworskiej; dla obliczenia tej ceny wychodzi się z następujących założeń w stosunku rocznym (365 dni):

- koszt paszy: owsa, siana i słomy — po 3.650 kg. według przeciętnych cen loco folwark w województwie z miesiąca września i października danego roku,
- koszt obsługi: przeciętna arytmetyczna wynagrodzenia jednego ordynariusza (forała) i jednego dniówkowego — według płac, przyjętych w rozdziale D,
- koszty utrzymania stajni,
- koszty ubezpieczenia od ognia stajni i koni,
- koszty weterynarza i lekarstw,
- koszty administracyjne,
- koszty kucia koni,
- koszty zużycia uprząży, narzędzi i t. p.
- straty: 10% przeciętnej wartości jednego konia roboczego (na 20 koni pada 1 koń),
- amortyzacja: stajni oraz 10% wartości 2 koni,

- oprocentowanie kapitału: według stopy dyskontowej Banku Polskiego, odnośnie pozycji a (z wyjątkiem słomy i owsa), b, d, e, f i g.

Od sumy pozycji a — l włącznie należy odjąć wartość 19 kwintali słomy (punkt a), jako równowartość 76 q. obornika i różnicę należy podzielić przez 280, t. j. liczbę dni roboczych w ciągu roku.

Otrzymany rezultat stanowi cenę dnia roboczego parokonnej furmanki dworskiej.

F. Amortyzacja i remont.

Wartość gorzelnii ustala się w wysokości następującej w zależności od województwa: województwo tarnopolskie, stanisławowskie, białostockie, wołyńskie, poleskie, nowogrodzkie i wileńskie — 90.000 zł.; województwo: warszawskie, lubelskie, kieleckie i łódzkie — 85.000 zł.; województwo krakowskie, lwowskie, pomorskie, poznańskie i śląskie — 80.000 zł.

Z wartości powyższej przyjmuje się 40% na budynek i 60% na urządzenie, przyczem oblicza się 4% na amortyzację i remont budynków oraz 6% na amortyzację i remont urządzeń.

G. Opał.

- Dla określenia kosztu opału wychodzi się z założenia, iż gorzelnie opalane są węglem. Zużycie węgla na 1 hl. spirytusu ustala się w wysokości 1,5 q. węgla. Cenę węgla określa się z przeciętnej ceny loco wagon kopalnia (kopalnie: górnośląska i dąbrowska, gatunek kostka i orzech), dodając przeciętne kolejowe koszty przewozu do danego województwa oraz przeciętne koszty zwiezienia ze stacji do gorzelnii i 5% na manco węgla przy przewozie.

- Koszty zwiezienia węgla ze stacji do gorzelnii oblicza się dla każdego województwa według poniższej tablicy:

Województwa	Przeciętna odległość gorzelnii od stacji kolei — km.	Sprawność dzienna 1 furmanki na przeciętnej odległości	Przeciętna ładowność 1 furmanki q.
Warszawskie	13,5	1	15
Łódzkie	14,5	1	20
Kieleckie	14,0	1	15
Lubelskie	12,0	1	15
Białostockie	18,0	1	15
Poznańskie	4,5	3	20
Pomorskie	4,5	3	20
Wileńskie	14,5	1	10
Nowogrodzkie	19,0	1	10
Poleskie	14,0	1	10
Wołyńskie	23,0	1	10
Krakowskie	6,0	2	20
Lwowskie	9,5	1	15
Stanisławowskie	7,0	2	15
Tarnopolskie	12,0	1	15
Śląskie	4,5	3	20

i następującego wzoru:

$$K = \frac{f}{s \times t} \times 1,5$$

w którym litery oznaczają:

K — koszt zwiezenia węgla, potrzebnego dla odpedzenia 1 hl. 100° spirytusu,

s i t — przeciętna sprawność i ładowność według powyższej tablicy,

f — koszt dzienny utrzymania parokonnej furmanki dworskiej, obliczony w myśl rozdziału E.

3) Koszt przewiezienia 100 kg. ziemniaków, potrzebny do obliczeń w rozdziale A. punkt b wyniesie:

$$\frac{f}{s \times t}$$

litery mają tutaj znaczenie, wskazane wyżej.

H. Ubezpieczenie.

Ubezpieczenie od ognia gorzelni i urzędzeń brać należy w pełnej wartości w myśl rozdziału F, według przeciętnych stawek towarzystw asekuracyjnych oraz ubezpieczenia dwumiesięcznego zapasu spirytusu i jęczmienia.

I. Podatki i opłaty.

Przyjmuje się rzeczywiste podatki państwowe i komunalne obciążające gorzelnie, według obowiązujących ustaw.

K. Smary i światło.

Ustala się zużycie 2 kg. smarów i 1 kg. nafty dziennie, według cen rynkowych.

L. Oprocentowanie kapitału obrotowego.

Uwzględnia się oprocentowanie według stopy dyskontowej Banku Polskiego dwumiesięcznych wydatków, poczynionych na jęczmień, gorzelanego, administrację, robociznę, opał, asekurację, smary i światło, obliczone według zasad tego paragrafu.

M. Oprocentowanie kapitału zakładowego.

Uwzględnia się 4% wartości gorzelni, ustalonej w rozdziale F niniejszego paragrafu.

N. Ubytki magazynowe i drogowe.

Jako ubytki przyjmuje się 1½% w powyższy sposób wprowadzonych kosztów 1 hl. spirytusu.

§ 144. 1) Władza skarbową II instancji powołuje komisję, w skład której wchodzi: 2 przedstawiciele władzy skarbowej II instancji, po 1 przedstawicielu D. P. M. S., urzędu ziemskiego i wydziału rolnego województwa, tudzież dwóch

przedstawicieli przedsiębiorców gorzelni rolniczych, względnie ich organizacji, o ile organizacje te działają na terenie danego województwa. Prócz wymienionych wyżej do udziału w komisji z głosem doradczym mogą być zaproszone osoby, których obecność będzie wskazana. Przewodniczącym komisji mianowany jest przez władzę skarbową II instancji. Władza skarbową II instancji przedstawia komisji do rozpatrzenia jedynie zebrany materiał, dotyczący § 143 rozdziały A, B i E ust. 2. Opinia i wnioski komisji lub jej poszczególnych członków winny być wysłuchane i zaprotokółowane. Do protokołu, w którym należy również treściwie wpisywać wszelkie sprzeciwy ze strony członków komisji i udzielane wyjaśnienia, należy dołączyć dokumenty przedstawione przez członków komisji na poparcie ich wywodów.

2) Po zbadaniu opinii komisji władza skarbową II instancji przeprowadzi próbną kalkulację podstawowej ceny jednego hl. 100° spirytusu w myśl przepisów § 143.

3) Wyników próbnej kalkulacji nie należy ujawniać.

§ 145. Skalę dodatków względnie potrąceń z art. 11 ust. 1 stosuje się do ustalonego dla danej gorzelni rolniczej kontyngentu zakupu, niezależnie od tego, czy kontyngent zakupu będzie dostarczony w całości, czy tylko w części. Jeżeli kontyngent zakupu uległ zwiększeniu, powyższą skalę stosuje się do zwiększonego kontyngentu zakupu.

§ 146. 1) Dopłaty wyrównawcze w myśl art. 11 ust. 2 mają zastosowanie wyłącznie do tych gorzelni rolniczych, które dostarczyły całkowity (§ 121) wyznaczony im przez D. P. M. S. kontyngent zakupu w danej kampanji; dopłaty te uskutecznią się przy ostatecznym obrachunku po dostarczeniu przez gorzelnię ostatniej partii spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu z danej kampanji.

2) Dostawa dozwolonej nadwyżki kontyngentu zakupu względnie dopuszczalny niedobór, pozostaje bez wpływu na cenę nabycia spirytusu, przypadającą według art. 11 ust. 1 tylko w wypadkach, gdy kontyngent zakupu danej gorzelni ustalony był w takiej wysokości, przy której nie mają zastosowania postanowienia ust. 1 niniejszego paragrafu.

§ 147. 1) Do czasu ustalenia sposobu obliczania monopolowej ceny nabycia spirytusu z gorzelni przemysłowych, przerabiających melasę (z wyjątkiem drożdżowych) będą stosowane przepisy art. 11 ust. 4.

2) Do czasu powyższego monopolową cenę nabycia spirytusu z gorzelni drożdżowych ustala się na 50,75% przeciętnej arytmetycznej wojewódzkich monopolowych cen podstawowych.

O bezpłatnej pomocy naukowej dla gorzelnictwa i technicznej kontroli gorzelni.

§ 148. 1) Naukową pomoc i techniczną kontrolę dla gorzelnictwa wprowadza się na koszt D. P. M. S.

2) Organizacja technicznej kontroli i naukowej pomocy ma w sposób jednolity obejmować stopniowo wszystkie czynne gorzelnie.

§ 149. 1) Techniczną kontrolę sprawować i naukowej pomocy udzielać będzie jedna lub więcej krajowych instytucji naukowych. W wypadku, gdyby czynności te wykonywało kilka instytucji, stworzą one wspólną instytucję centralną, zapewniającą jednolity program działania na całym obszarze Państwa.

2) D. P. M. S. zawrze z powyższą centralną instytucją umowę, przewidującą sposób wykonywania kontroli gorzelnii oraz terminy trwania i wzajemnego wypowiedzenia umowy.

§ 150. 1) W zakres technicznej kontroli gorzelnii wchodzi:

- a) dostarczanie gorzelniom szczepionek czyistych kultur i odczynników analitycznych,
- b) udzielanie porad w zakresie gospodarki opałowej i maszynowej w gorzelni,
- c) wszelka pomoc naukowa dla kierownictwa gorzelnii,
- d) stałe objazdy gorzelnii przez instruktorów,
- e) nadzór techniczny na podstawie dokonywanych analiz surowców i produktów przerobu,
- f) kontrola dzienników przerobu i ocena roboty w gorzelni.

2) Szczegółowy zakres świadczeń dla gorzelnictwa ustali umowa, zawarta przez D. P. M. S. z naukową instytucją.

3) Gorzelnie mają potwierdzać wykonanie tych świadczeń.

§ 151. Wszystkie gorzelnie czynne muszą poddać się technicznej kontroli i mogą korzystać z bezpłatnej pomocy naukowej.

§ 152. Przedsiębiorca każdej gorzelnii obowiązany jest posiadać następujące przyrządy i odczynniki:

- 1) wagę Reimanna, względnie wagę Parowa,
- 2) dostateczną ilość dokładnych termometrów:
 - a) dla słodowni (lokal i wszystkie grzedy słodowe),
 - b) do kadzi zaciernej,
 - c) do działu fermentacji (dla izby fermentacyjnej, dla każdej kadzi i dla drożdżowni),
- 3) dokładne cukromierze do zacierów słodkich i zacierów odfermentowanych oraz termometr ze skalą poprawek dla cukromierzy,
- 4) dokładne alkoholomierze,
- 5) cylindry dla alkoholomierzy,
- 6) cedzidła do zacierów,
- 7) kwasomierz,
- 8) kompletny aparat do próbnej destylacji,
- 9) 20 probówek i bagietki szklane,
- 10) normalny ług sodowy, roztwór jodu, papierki lakmusowe, stężony kwas siarkowy i formalinę,
- 11) potrzebne naczynia dla prób do analizy.

§ 153. Przedsiębiorca gorzelnii obowiązany jest dostarczyć za umówioną zapłatą instruktorom

organizacji naukowej środków komunikacyjnych na przejazd od najbliższej stacji kolejowej, względnie od gorzelnii do gorzelnii i zpowrotem, oraz udzielić noclegu w pomieszczeniu przeznaczonym dla urzędnika skarbowego.

§ 154. Zapewnia się gorzelniom, poddanych technicznej kontroli i korzystającym z naukowej pomocy, całkowitą tajność akt, związanych z techniczną kontrolą gorzelnii. Wyjątek stanowią:

- a) wyniki próbnych odpędów, dokonywanych w poszczególnych wypadkach, przewidzianych w § 99,
- b) wyniki próbnych odpędów i wyniki technicznej kontroli, dokonywanych w gorzelniach przemysłowych, z wyjątkiem drożdżowych, wyrabiających drożdże patentowanymi sposobami, z wydajnością spirytusu, wynoszącą nie więcej, niż 0,15 l. 100° na 1 kg. wyprodukowanych drożdży,
- c) wszelkie ekspertyzy, wykonywane na żądanie Ministra Skarbu i D. P. M. S.

§ 155. Gorzelnie rolnicze, które na podstawie oceny organizacji technicznej kontroli i naukowej pomocy udowodnią, że techniczny poziom przerobów gorzelnii, wyzyskanie surowców, wydajność, jakość i moc surówki i t. p. odpowiadają przeciętnym normom dobrze prowadzonej gorzelnii, lub je przewyższają, mogą na prośbę otrzymać następujące ulgi i przywileje:

- a) pierwszeństwo do podwyżek prawa odpędu z rezerwy odpędowej,
- b) pierwszeństwo względnie wyższe normy przy wyznaczaniu dodatkowych przydziałów kontyngentu zakupu,
- c) wszelkie inne, niewymienione wyżej ulgi, niesprzeciwiające się postanowieniom rozp. P. R.

§ 156. Centralna instytucja naukowa sporządzi według ustalonego w umowie planu i według okręgów U. S. A. M. spis gorzelnii, podlegających technicznej kontroli i mogących korzystać z naukowej pomocy w danej kampanji.

§ 157. 1) Instytucja naukowa przed rozpoczęciem kampanji zawiadamia pisemnie każdą gorzelnię, objętą planem, z dołączeniem regulaminu technicznej kontroli, do którego gorzelnia winna ściśle się stosować.

2) W razie uchylania się gorzelnii od technicznej kontroli naukowa instytucja zawiadomi o tem D. P. M. S.

§ 158. Instruktorowie instytucji naukowej mają posiadać legitymacje z fotografią, wydane przez organizację, według ustalonego przez nią wzoru.

Dział II.

O urządzeniu i kontroli gorzelnii.

§ 159. W celu uzyskania zezwolenia na wybudowanie nowej lub odbudowę zniszczonej gorzelnii (art. 39) przedsiębiorca składa podanie w U. S. A. M.

§ 160. 1. Po uzyskaniu zezwolenia (koncesji), a najpóźniej na 15 dni przed rozpoczęciem budowy lub odbudowy, przedsiębiorca ma złożyć władzy skarbowej II instancji zatwierdzone przez władzę przemysłową plany budowli i urządzenia wewnętrznego w rzucie poziomym i w przekrojach z dokładnym rysunkiem odpędowego aparatu.

2. Władza skarbowa w porozumieniu z władzą przemysłową może zażądać uzupełnień w złożonych przez przedsiębiorcę planach gorzelni i aparatu odpędowego.

§ 161. 1. Wszystkie gorzelnie, zarówno istniejące, jak i nowopowstające, winny odpowiadać wymogom ustawy przemysłowej oraz przepisom o zdrowotności i bezpieczeństwie pracy.

2. Urządzenie gorzelni winno odpowiadać ponadto wymogom akcyzowym.

3. Sala aparatuowa, szczególnie ta jej część, w której mieści się aparat odpędowy i przyrząd kontrolno - mierniczy, winna być widna, czysta, mieć posadzkę betonową, ceglana lub inną twardą i nieprzemakalną oraz ścieki. Sala ta winna być tak urządzona, by wszystkie części aparatu odpędowego, rury alkoholowe do pary i płynu, rury lutrynkowe, przyrząd kontrolno - mierniczy i odbieralnik były ze wszystkich stron widoczne, a dostęp do nich był łatwy.

4. Każda gorzelnia winna posiadać wszelkie, odpowiadające powyższym wymogom, urządzenia, jak schody, galerje z poręczami i t. p.

§ 162. 1. Wszystkie części aparatu odpędowego, oziębialnik i rury, przez które przepływa spirytus, luter i para alkoholowa, mają być trwale połączone między sobą, jak również i z przyrządem kontrolno - mierniczym i winny być tak uszczelnione, aby para alkoholowa, spirytus i luter mogły swobodnie krażyć, lecz żeby jednocześnie cała ilość pędzonego spirytusu przepływała przez przyrząd kontrolno - mierniczy.

2. Części aparatu odpędowego, podlegające urzędowemu zabezpieczeniu, mają być odpowiednio przystosowane do zabezpieczenia.

3. Aparat odpędowy winien być w ten sposób zbudowany, aby destylacja spirytusu odbywała się równomiernie bez znacznych wahań mocy, oraz tak zabezpieczony urzędowo, aby nie można było inaczej otrzymać pary alkoholowej lub płynu spirytusowego (lutru, flegmy) bez uszkodzenia aparatu lub urzędowych zabezpieczeń, jak tylko przez ustawiony za chłodnicą przyrząd kontrolno - mierniczy.

4. W szczególności budowa i zabezpieczenie urzędowe aparatu odpędowego winny odpowiadać następującym wymogom:

a) Materiał, z którego zbudowane są drewniane kotły odpędowe, ma być zdrowy, a złączenia pojedynczych części winny być trwałe. W razie wątpliwości w tym względzie U. S. A. M. może żądać wprowadzenia osobnych urzędowych zabezpieczeń obręczy, ściągających pojedyncze klepki.

Zabrania się używania kotłów drewnianych ze sztukowanymi klepkami.

Połączenie hełmu z górnym dnem kotła, jak również wszelkich rur, z nim połączonych, ma być wykonane na krezy i pierścienie, przez otwory których przechodzą śruby ściągające, przystosowane do urzędowego zabezpieczenia.

Drewniane kotły odpędowe mogą być na zewnątrz pociągnięte i napuszczone środkiem, któryby jednak pozostawiał widoczne naturalne usłojenie drzewa.

Nowe kotły drewniane mogą być ustawiane tylko w gorzelniach owocowych.

W innych gorzelniach już istniejących drewniane kotły można pozostawić aż do zużycia. Naprawa kotłów drewnianych w tych gorzelniach może odbywać się tylko za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji.

b) Metalowe aparaty odpędowe mają być sporządzone z całych blach.

W nowych aparatach miedzianych blachy nie mogą być łączone na nity, lecz powinny być lutowane na twardo (mosiądzem).

W istniejących aparatach połączenia na nitach mają być pokryte miedzianym paskiem, należycie zabezpieczonym od możliwości odsuwania. Wymagania to nie dotyczy tej części zacierowej kolumny aparatu odpędowego, która nie podlega urzędowemu zabezpieczeniu.

Używanie łątanych kotłów lub łątanych kolumn metalowych, z wyjątkiem części kolumny zacierowej, nie podlegających urzędowemu zabezpieczeniu, jest zabronione.

c) Aparaty odpędowe mogą posiadać tylko niezbędne do pędzenia i destylacji otwory i połączenia rurowe dla zacieru, wody, pary i płynów alkoholowych, oraz wzierniki.

Rury do pary i płynów alkoholowych mogą być w razie koniecznej potrzeby zaopatrzone w kurki, które mają być tak urządzone i zabezpieczone urzędowo, by nie dawały możliwości odprowadzenia pary lub płynu alkoholowego z pominięciem przyrządu kontrolno - mierniczego.

W górnej części kotłów odpędowych mogą być ustawiane samoczynne wentyle bezpieczeństwa i wentyle powietrzne.

Zabrania się umieszczania i używania tych wentylów na rurach alkoholowych. Gdy ustrój aparatu odpędowego (Barbette) wymaga ustawienia kurków na rurach, władza skarbowa II instancji może zezwolić na wyjątek od tego zakazu.

Do wentylów takich, umieszczonych przy kotłach odpędowych dwudzielnych, ustawionych na różnej wysokości, stosuje się przepis, że wylot wentyla niższego nie może znajdować się niżej od wylotu wentyla wyższego. Ze względów bezpieczeństwa należy, o ile możliwości, unikać zabezpieczenia wylotów tych siatkami drucianymi lub dziurkowanymi hełmami metalowymi.

W tych wypadkach wystarczy takie urzędowe zabezpieczenie połączeń oddzielnych części wentyla i samego wentyla ze ścianą kotła lub rektyfikatora, które uniemożliwi odjęcie lub rozebranie wentyla, a w szczególności usunięcie zapadki jego z gniazda.

d) Otwory i wzierniki w kolumnach rektyfikacyjnych aparatów odpędowych, przemykane ślepe mi kapslami lub grubościennymi szklami, mają być tak urządzone, by nadawały się do nałożenia urządzeń zabezpieczeń.

Takie same otwory i wzierniki w zacierowej części kolumny, z wyjątkiem wzierników górnego oddziału, nie wymagają zabezpieczenia.

e) Przy aparatach odpędowych mogą być ustawione probierze do badania w lutrynkach alkoholu w wywarze; przy aparatach dwukolumnowych i w lutrynkach probierze te powinny być zabezpieczone. Probierze te składają się z małego oziębialnika, stągiewki do umieszczania alkoholomierza i niezbędnych połączeń. Oziębialnik probierza wywaru może być połączony z ostatnią albo przedostatnią dolną częścią kolumny zacierowej, a oziębialnik probierza lutryнку — z ostatnią dolną częścią kolumny lutrynkowej. Rurki, doprowadzające parę alkoholową do oziębialników probierzy, nie mogą mieć średnicy większej niż 20 mm. Odpływ winien uchodzić do kanału nieczystości, albo też do rury głównej wywaru, względnie lutryнку. Epruweta probierza musi być nakryta szklanym kloszem.

f) Aparaty odpędowe, w których wprost z zacieru otrzymuje się spirytus oczyszczony, mogą za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji posiadać oddzielną fuzli, który wraz z naczyniem zbiorczym dla fuzli ma być przystosowany do nałożenia urządzeń zabezpieczeń.

Fuzlownik winien odpowiadać wymaganiom § 268.

g) Rury, służące do przepłukiwania kolumn zacierowej (roboczej) i rektyfikacyjnej (lutrynkowej), mają być zaopatrzone bezpośrednio przy wejściu do kolumn, w dobrze działające wentyle wsteczne i kurki, nadające się do urzędowego zabezpieczenia. Kurki na kolumnach rektyfikacyjnych mogą być otwierane tylko w obecności K. S.

h) Rury, odprowadzające lutrynek z kolumny rektyfikacyjnej do kanału nieczystości, mogą być zamykane przepisowo zbudowanymi i dającymi się zabezpieczyć kurkami.

Rury lutrynkowe w kształcie litery „U” pomiędzy deflegmatorem i kolumną rektyfikacyjną nie mogą posiadać żadnych złączeń w części stale wypełnionej lutrem.

i) Aparat odpędowy ciągły może posiadać na kolumnie zacierowej, regulatorze wywaru i kolumnie rektyfikacyjnej, manometry zwykłe lub rurowe. Manometry te, o ile znajdują się na kolumnie rektyfikacyjnej lub na zabezpieczonej części kolumny zacierowej, muszą posiadać takie urządzenie, aby dawały się zabezpieczać od robienia i odejmowania pojedynczych części. Ponadto manometry rurowe muszą być tak urządzone, by płyn, zbierający się w nich w nadmiarze, spływał automatycznie do kolumny. Wylot rury, wskazującej ciśnienie, o ile manometr znajduje się na kolumnie rektyfikacyjnej lub zabezpieczonej części kolumny zacierowej, ma być przykryty kapturem, wykonanym według przepisu § 167 ust. 2.

j) Przy aparatach odpędowych kotłowych, wówczas, kiedy lutryniki wracają do kotła (choćby jednego tylko), rura, odprowadzająca wywar z jednego kotła do drugiego, lub do zbiornika wywaru, winna być osadzona tak wysoko ponad dnem odnośnego kotła, względnie wylot jej wewnątrz kotła winien być otoczony tak wysokim i zupełnie szczelnym pierścieniem, sporządzonym z blachy miedzianej, ażeby w każdym z kotłów stale pozostawało co najmniej 5% zwykłej ilości wywaru, względnie zacieru.

Ponadto kotły, jak i cała ich armatura i połączenia rurowe, muszą być tak urządzone, by nadawały się do urzędowego zabezpieczenia, wyłączającego możliwość dostępu do ich wnętrza, bez uszkodzenia zabezpieczeń. Rury, doprowadzające do kotłów parę ostrą, względnie zwrotną, muszą posiadać tuż przy ścianach kotłów działające wstecz wentyle, nadające się do urzędowego zabezpieczenia.

k) Przesyłacz (montejus), to jest przyrząd, osadzony na przewodzie wywaru i służący do przenoszenia wywaru zapomocą pary do naczyń wyżej położonych, np. brażerek, albo zbiornika, ma być stale urzędowo zabezpieczony. O ileby przesyłacz posiadał jeszcze rurę do zupełnego opróżnienia, to rura ta winna uchodzić wprost do kanału nieczystości.

l) Rektyfikator, jako część aparatu odpędowego, w której podczas pędzenia zbiera się płyn alkoholowy, ma być tak urządzony i ustawiony, by nie tylko przez stosowny wąż, nadający się do urzędowego zabezpieczenia, był dostępny do wewnętrznego badania, lecz żeby i dno jego można było w każdej chwili zbadać od strony zewnętrznej.

Objętość tej części rektyfikatora, w której zbiera się luter, może wynosić najwyżej 10% objętości kotła odpędowego, z którym łączy go rura alkoholowa, przy 2-ch zaś kotłach odpędowych wspólnie pracujących, 10% objętości większego z nich.

m) Każda rura parowa, zasilająca rektyfikator lub kolumnę rektyfikacyjną (lutrynkową) ma posiadać wentyl, działający wstecz i nadający się do urzędowego zabezpieczenia.

5. Władza skarbowe II instancji może w poszczególnych wypadkach zwalniać przedsiębiorców gorzelni już istniejących, lecz dotychczas nieprzebudowanych, od ścisłego dotrzymania wymienionych wyżej warunków urzędzenia gorzelni, o ile da się to pogodzić z wymogami kontroli.

§ 163. 1. Deflegmator i oziębialnik winny być sporządzone z miedzi lub z żelaza (drewniane są zabronione). Oziębialnik winien spoczywać na podstawach (nóżkach) lub żelaznych belkach, umocowanych w ścianach, w ten sposób, by dolne dno jego było widoczne. Wymaganie to dotyczy także i deflegmatorów, o ile są ustawione osobno od kolumny rektyfikacyjnej.

2. Pozatem urządzenie i ustawienie oziębialników musi być tego rodzaju, aby zbadanie ich wnętrza oraz obejrzenie z zewnątrz były możliwe. Przed rozpoczęciem kampanji należy oziębialnik bezwzględnie obejrzeć.

3. Oziębialniki, zbudowane w ten sposób, że para alkoholowa, względnie spirytus, dotyka się bezpośrednio zewnętrznych ścianek, winny posiadać dodatkowe metalowe osłony tych ścian (płaszcze). Wymaganie to dotyczy również i deflegmatorów, tak samo zbudowanych, ustawionych osobno od kolumny rektyfikacyjnej.

4. Pomiędzy osłonami i ścianami wymienionych części aparatu odpędowego należy pozostawić co najmniej 3 centymetrową próżną przestrzeń. Od obowiązku zaopatrzenia deflegmatora lub oziębialnika we wspomnianą osłonę może zwolnić przedsiębiorcę władza skarbową II instancji, pod warunkiem jednak, że ściany tych części aparatu są całe, nieuszkodzone, stale utrzymywane we wzorowej czystości i o ile są sporządzone z miedzi.

5. Połączenie rur alkoholowych i wodnych z oziębialnikiem i umieszczonymi na rurze wodnej w bliskości oziębialnika kurkami ma być tak urządzone, by nadawało się do urzędowego zabezpieczenia.

6. Również włązy do oziębialnika, kurki do wpuszczania i spuszczenia wody, połączenia ścian z górnym i dolnym dnem muszą nadawać się do urzędowego zabezpieczenia. Kurek dla spuszczenia wody z oziębialnika może być pozostawiony bez zabezpieczenia w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji.

7. Połączenia rur wodnych i zacierowych z deflegmatorem winny nadawać się do urzędowego zabezpieczenia narówni z połączeniami rur alkoholowych.

§ 164. 1. Urządzenia do odprowadzania lutrynków z rektyfikatora lub innych części aparatu odpędowego, winny być tego rodzaju, aby wszelkie nadużycia były niemożliwe.

2. Rura lutrynkowa ma być wprowadzona co najmniej na 30 cm. w zagłębienie kanałowe. Zagłębienie to winno być tak urządzone, by lutryniki mieszały się z nieczystościami lub też wypływały do osobnej studzienki i wsiąkały w ziemię.

3. W obu wymienionych wypadkach otwory kanałowe poza wpustem rury lutrynkowej, jak również otwór studzienki, mają być tak urządzone i zabezpieczone, by czerpanie lutru było niemożliwe.

§ 165. 1. Wszelkie rurociągi, prowadzące parę alkoholową, spirytus i luter, muszą być dostępne do badania i tak urządzone, by można je było ze wszystkich stron dokładnie obejrzeć.

2. W miejscach, gdzie rurociągi te przechodzą przez mur, posadzkę lub strop gorzelni, otwory winny być takiej szerokości, by rurociągi można było obejrzeć ze wszystkich stron. Otwory można przykrywać lekkimi pokrywami.

3. Rury alkoholowe i lutrynkowe mają być wykonane z miedzi lub mosiądzu, winny być ciągnione, bez szwów i jakichkolwiek uszkodzeń, niemalowane i stale utrzymywane w należyтым porządku, czystości i stanie błyszczącym. aby najlżejsze draśnięcie lub rysa były widoczne. Władza skarbową II instancji

może zezwolić na pozostawienie w istniejących aparatach odpędowych rur miedzianych, lutowanych na twardo.

4. Części rur alkoholowych można łączyć tylko zapomocą krytych krez i pakunków z gumy lub tektury, napuszczonej pokostem minjowym.

5. Lutowanie dozwolone jest tylko lutem mosiężnym, nigdy zaś cynowym.

§ 166. 1. Stągiew ma być zbudowana z blachy miedzianej lub mosiężnej i ma stanowić naczynie zamknięte, przykryte zgóry kloszem z grubego szkła.

2. Klosz ten winien spoczywać na brzegach miski stągwi, wygiętych w kształcie kreyzy. Metalowy brzeg oprawy klosza wraz z krezą miski zaciska się zgóry i zdołu dwoma pierścieniami zapomocą śrub i nakrętek, nadających się do urzędowego zabezpieczenia. Pierścień górny winien posiadać wygięty ku dołowi kołnierz, nakrywający kreyzy miski i oprawy klosza.

3. Stągiew ma posiadać pod kloszem rurkę powietrzną, która winna łączyć się z taką rurą, umieszczoną na rurze, doprowadzającej spirytus z oziębialnika do stągwi.

4. Wewnątrz stągwi mieści się cedzak (filtr), składający się z siatki drucianej, obciążonej tkaniną filtrującą i przymocowanej do rury z dzióbkiem.

5. W rurze tej (po uprzednim napełnieniu jej płynem spirytusowym) umieszcza się alkoholomierz i termometr, który przymocowuje się do rurki powietrznej w sposób umożliwiający odczytywanie jego wskazań przez okienko w ścianie szafki, przykrywającej stągiew (§ 182).

6. Stągiew ma być połączona z oziębialnikiem w ten sposób, aby odległość w kierunku pionowym między brzegiem dolnym otworu, znajdującego się w ścianie oziębialnika, a przeznaczonego do odprowadzenia płynu spirytusowego i dolnym brzegiem dzióbka rury, przez którą płyn ten wylewa się do miski stągwi, wynosiła nie mniej jak 15 cm. i aby dzióbek rury znajdował się na wysokości około 75 cm. nad poziomem postumentu przyrządu kontrolno-mierniczego.

7. Oziębialnik, stągiew i przyrząd kontrolno-mierniczny winny być ustawione w jednej linii prostej. W istniejących gorzelniach może U. S. A. M. zezwolić na wyjątki.

§ 167. 1. O ile na rurze spirytusowej z oziębialnika w aparatach odpędowych niektórych systemów urządzona jest rura powietrzna, to musi być ona wyprowadzona pionowo ponad dach gorzelni. Rury powietrzne z kilku takich oziębialników mogą być połączone w jedną, którą wyprowadza się ponad dach.

2. Wylot rury ma być zakończony kapturem w kształcie dzwonu (hełmu), zamkniętym zdołu płytą z otworami o średnicy najwyżej 1,5 mm. Wierzch kaptura nie może posiadać żadnych otworów.

§ 168. 1. Odbieralnik ma być sporządzony z blachy żelaznej lub miedzianej i ustawiony w spo-

sób, dogodny dla pomiarów i na takim poziomie, by spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego mógł do niego swobodnie spływać.

2. W odbieralniku ma się mieścić całkowity dzienny odpęd spirytusu; częściowe oddawanie do magazynu dziennego odpędu jest wzbronione.

3. Jeżeli warunki miejscowe nie pozwalają na ustawienie wysokiego odbieralnika, wówczas można ustawić dwa mniejsze odbieralniki, połączone ze sobą u góry rurą przelewową. Przy dużych odpędach, których nie można pomieścić w dwóch odbieralnikach, należy ustawić zbiornik do całkowitego odpędu i przy nim miernik.

4. Odbieralnik winien mieć formę walca o średnicy wewnętrznej nie większej, jak 72 cm, to jest takich wymiarów, aby 10-litrowe podziałki laski mierniczej stanowiły co najmniej 25 mm.

5. Odbieralnik należy ustawić prostopadle i to w taki sposób, aby nie można było zmieniać dowolnie jego położenia.

6. Górne dno odbieralnika, o ile nie jest przynitowane, winno być tak umocowane i zabezpieczone, aby bez uszkodzenia urzędowych zabezpieczeń nie można było zmieniać jego położenia.

7. O ile urządzenie gorzelnia wymaga opuszczenia odbieralnika w ziemię na pewną głębokość, natomiast ścianki i dno dołu, w którym mieści się odbieralnik, muszą być należycie zabezpieczone od dopływu wody gruntowej. Dół winien mieć takie wymiary, aby był wolny dostęp do zbadania stanu odbieralnika, jego ścianek i dna.

8. Odbieralnik winien posiadać w górnym dnie właz, zamykany pokrywą, przystosowaną do urzędowego zabezpieczenia, oraz otwory do opuszczania laski mierniczej i do nabierania prób. Przez górne dno, prócz tego, przechodzi w środku oś mieszadła odbieralnika, a z boku rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego do odbieralnika i rura ssąca od pompy, tłoczącej spirytus z odbieralnika do magazynu, o ile rura ta nie jest przeprowadzona od dna dolnego nazewnątrz odbieralnika. Rura ssąca winna być zaopatrzona w kurek, który umieszcza się na górnym, względnie przy dolnym dnie odbieralnika; jeżeli rura znajduje się wewnątrz odbieralnika, to kurek może być umieszczony również na rurze pomiędzy odbieralnikiem a pompą, ewentualnie na rurze tłoczącej, tuż nad pompą.

9. Rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego, winna dochodzić prawie do samego dna odbieralnika. Część tej rury, znajdująca się wewnątrz odbieralnika, winna być dziurkowana dla swobodnego ujścia powietrza, które mogłoby zakłócić swobodny dopływ spirytusu z przyrządu kontrolno-mierniczego.

10. Wymieniona rura i rura ssąca pompy, o ile przechodzi ona wewnątrz odbieralnika, mają być tak przymocowane do pokrywy odbieralnika i tak zabezpieczone, aby odłączenie ich bez uszkodzenia urzędowego zabezpieczenia było niemożliwe.

11. Gdy ssąca rura pompy przechodzi wewnątrz odbieralnika, wtedy dla dokładnego opróżnienia od-

bieralnika, ma być w jego dnie, pod wylotem wspomnianej rury, urządzone zagłębienie, do którego wchodzi koniec tej rury i z którego pompa może wybrać resztki płynu.

12. Każdy odbieralnik winien mieć rurkę, umocowaną w najniższej części dna, z kurkiem do spuszczenia pozostałości płynu, w razie, gdyby całkowite opróżnienie zapomocą pompy ssącej nie dało się uskuteczyć.

13. Otwór do opuszczania laski mierniczej oraz otwór do nabierania prób zastania się pokrywkami, posiadającymi urządzenie do zamykania na kłódkę; otwory te zabezpiecza się urzędowo na czas sprawdzania przyrządu kontrolno-mierniczego. Przy otwarciu do opuszczania laski mierniczej przymocowuje się na stałe przyrząd kierowniczy dla laski mierniczej, umożliwiający opuszczanie laski w ściśle określonym kierunku.

14. Otwór dla osi mieszadła ma się znajdować w samym środku pokrywy odbieralnika. Przez otwór ten przechodzi ustawiona pionowo żelazna oś mieszadła, której dolny koniec mieści się w gniazdku przymocowanym do dna odbieralnika, na górnym zaś znajduje się rączka (korba). Wzdłuż osi mieszadła przymocowuje się na różnych wysokościach szeregu skrzydeł w formie pochyłych wiosel, które przy ruchu wirowym dokładnie mieszają płyn spirytusowy.

15. W niezbyt wysokich odbieralnikach dopuszczalne są również mieszadła typów odmiennych, np. w postaci ruchomego żelaznego dziurkowanego krążka z przymocowanym w środku prętem prostopadłym. Pręt ten przechodzi przez otwór w górnym dnie odbieralnika i nazewnątrz kończy się rączką. Mieszadła takie wprowadza się w ruch w kierunku pionowym (z góry na dół i odwrotnie).

16. Połączenie rur spirytusowych z odbieralnikiem, kurek znajdujący się na odbieralniku lub na rurze ssącej pompy, ewentualnie kurek nad pompą i w tym wypadku sama pompa z jej rączką, pokrywy włazu i otwory w odbieralniku, a także górne dno jego, winny nadawać się do urzędowego zabezpieczenia.

17. Zbiornik, zastępujący odbieralniki przy dużych odpędach (ust. 3), winien być zaopatrzone w mieszadło i laskę mierniczą i ma odpowiadać wogóle przepisom, dotyczącym odbieralników, z wyjątkiem wymaganych w ust. 4 wymiarów; ponadto ze zbiornika nie pompuje się spirytusu do magazynu, lecz przepuszcza się go przez miernik, a dopiero z miernika spirytus przepompowuje się do magazynu. Miernik ma odpowiadać wszystkim powyższym przepisom, dotyczącym odbieralnika, z wyjątkiem ust. 2 i 3; ponadto miernik ma posiadać mieszadło. Miernik ustawia się niżej odbieralnika, aby spirytus spływał do niego ze zbiornika sam przez się, a jeżeli to nie jest możliwe, to spirytus ma być przepompowywany do miernika. Dla odczytywania ilości płynu pożądanego jest zaopatrzenie miernika zamiast w laskę mierniczą, w okienka, znajdujące się na całej jego wysokości.

§ 169. 1. Każda gorzelnia winna posiadać specjalny magazyn do przechowywania spirytusu.

2. W magazynie może być jeden lub kilka zbiorników żelaznych, dostępnych do oględzin i pomiarów. Zbiorniki winny stać na trwałych fundamentach murowanych.

3. O ile przy zbiornikach jest rurka plynowska, to musi mieć ona wewnętrzną średnicę nie mniejszą, jak 17 mm. Dolny koniec plynowskazu prócz kurki, służącego do wpuszczania spirytusu do rurki, ma posiadać kurek do spuszczenia z niej płynu. Kurek górny, zamykający plynowskaz, należy otwierać podczas wpuszczania płynu do rurki.

4. Przy zbiornikach mają być urządzone wygodne i bezpieczne schody, zakończone galeryjką, na takiej wysokości, by można było opuszczać do zbiornika przrzed do nabierania próbek, względnie łaskę mierniczą. Zarówno schody, jak i galeryjka, winny być zaopatrzone w mocne poręcze.

5. Otwór, przeznaczony do opuszczania łaski mierniczej, winien posiadać urządzenie kierownicze, o którym jest mowa w § 49 ust. 9 punkt c. d¹.

6. Do czerpania prób spirytusu ze zbiornika powinna gorzelnia posiadać odpowiednie naczynie metalowe z dnem obciążonym i niewielkim otworem u góry. Zamiast naczyń do czerpania spirytusu zbiorniki mogą być zaopatrzone w kurki do brania próbek z różnych warstw płynu.

7. Przy pomocy powyższego naczynia, do którego przymocowuje się termometr tak, aby zbiorniczek rtęci był wewnątrz naczynia, określa się również ciepłotę spirytusu w zbiorniku. Spirytus, zaczerpnięty ze zbiornika, nie pozwala ciepłocie pomieszczenia wpływać na wskazania termometru podczas odczytywania.

§ 170. 1. Na prowadzenie gorzelnii ma każdy kierownik ruchu (technik gorzelniczy) posiadać zezwolenie właściwego U. S. A. M.

2. U. S. A. M. wyda takie zezwolenie tylko wtedy, jeżeli technik gorzelniczy:

- a) posiada odpowiednie kwalifikacje moralne (§ 30),
- b) jest fachowcem gorzelniczym, który potrafi prowadzić dziennik technicznego przerobu w gorzelnii według ustalonego wzoru i dziennik taki zobowiąże się prowadzić,
- c) posiada ogólne wykształcenie przynajmniej w zakresie szkoły powszechnej.

3. Zezwolenia będą wydawane po porozumieniu się z naukową instytucją, powołaną do sprawowania technicznej kontroli i udzielania naukowej pomocy, na przeciąg jednej kampanji.

§ 171. 1. Przedsiębiorca, pragnący uruchomić gorzelnię po raz pierwszy (po wybudowaniu lub przebudowaniu), winien co najmniej na 14 dni przed zamierzonym terminem rozpoczęcia ruchu, przedstawić U. S. A. M. podanie wraz z następującymi załącznikami (w 2-ch egzemplarzach):

- a) oznajmienie, w którym należy wymienić imię i nazwisko przedsiębiorcy i odpowiedzialnego kierownika gorzelnii (art. 45). Oznajmienie ma zawierać pisemne zobowiązanie się odpowiedzialnego kierowni-

ka gorzelnii, że obowiązki swe będzie wykonywać zgodnie z przepisami i wskazówkami władz skarbowych,

- b) dokładny opis wszystkich pomieszczeń fabrycznych i bezpośrednio z nimi połączonych pomieszczeń oraz plan sytuacyjny,
- c) opis wszystkich przyrządów i naczyń, przeznaczonych do wyrobu i przechowywania spirytusu,
- d) szczegółowy opis aparatu odpędowego wraz z rysunkami, uwidaczniającymi jego zewnętrzny wygląd i wewnętrzne urządzenie jego poszczególnych części (w przekroju),
- e) krótki opis technicznego postępowania,
- f) zaświadczenie władzy przemysłowej,
- g) deklarację, stwierdzającą rolniczy charakter gorzelnii (§ 82 ust. 2).

2. Po zbadaniu i sprawdzeniu wymienionych dokumentów, U. S. A. M. zarządza weryfikację gorzelnii.

§ 172. 1. Weryfikację gorzelnii przeprowadza komisja, złożona z urzędników skarbowych.

2. Przed terminem wyznaczonym na weryfikację, przedsiębiorca ma poczynić w gorzelnii wszelkie niezbędne przygotowania, aby urzędnicy skarbowi zaraz po przybyciu na miejsce mogli przystąpić do prac weryfikacyjnych.

§ 173. Do czynności weryfikacyjnych należą:

- a) oględziny i sprawdzenie z opisem pomieszczeń, przyrządów i naczyń fabrycznych,
- b) pomiar naczyń,
- c) badanie i urzędowe zabezpieczenie aparatu odpędowego,
- d) ustawienie, wyregulowanie, połączenie z aparatem odpędowym i urzędowe zabezpieczenie przyrządu kontrolno - mierniczego,
- e) sporządzenie protokołów weryfikacyjnych.

§ 174. Wszystkie pomieszczenia fabryczne, oraz pomieszczenia bezpośrednio z nimi połączone, należy obejrzeć, zbadać ich przeznaczenie, sprawdzić podług opisu i planu sytuacyjnego, zażądać umieszczenia odpowiednich napisów (szyldów), określających przeznaczenie każdego pomieszczenia (np. „gorzelnia“, „sala aparatowa“, „słodownia“, „kancelaria kontroli skarbowej“ i t. p.). Należy również obejrzeć wszystkie przyrządy i naczynia fabryczne i dopilnować, by były oznaczone numerami kolejnymi zgodnie z opisem i planem wewnętrznego urządzenia gorzelnii.

§ 175. Komisja weryfikacyjna ma dokładnie zbadać wszystkie części aparatu odpędowego wewnątrz i zewnątrz, celem stwierdzenia:

- a) czy urządzenie jego odpowiada warunkom, zawartym w §§ 162 — 167,
- b) czy niema w aparacie jakichkolwiek urządzeń, umożliwiających odciąganie pary lub płynu al-

koholowego z pominięciem przyrządu kontrolno-mierniczego; ze szczególną troskliwością należy zbadać oziębialnik.

§ 176. 1. Po połączeniu odbieralnika z przyrządem kontrolno-miernicznym należy zawsze zbadać, czy rura, doprowadzająca spirytus z przyrządu kontrolno-mierniczego do odbieralnika, działa prawidłowo, t. j. czy koryto zegara sprawnie opróżnia się przy wylewaniu się płynu z bębna i odnotować to w protokole otwarcia przyrządu.

2. W tym celu należy przepuścić pewną ilość wody przez bęben przyrządu kontrolno-mierniczego dla zbadania, czy wszystkie płyn spływa do odbieralnika, czy też część jego odchodzi przez syfon do zbiornika przelewowego, względnie do ziemi.

W tym ostatnim wypadku rurę należy odłączyć i usunąć przyczynę nieprawidłowego ściekania spirytusu.

§ 177. Urzędowe zabezpieczenie gorzelni dokonywa się zapomocą plomb ołowianych i szpagatu, a w miejscach zbyt gorących — zapomocą drutu palonego.

§ 178. Wszystkie, podlegające urzędowemu zabezpieczeniu części aparatu odpędowego i przyrządu kontrolno-mierniczego, mają być zabezpieczone według t. zw. podwójnego systemu. Każde oddzielne miejsce przez które można mieć pośredni lub bezpośredni dostęp do pary alkoholowej lub płynu spirytusowego, winno być zabezpieczone co najmniej dwiema plombami, odcisniętymi różnymi plombownicami urzędników z pośród członków komisji weryfikacyjnej. W szczególności każde krezowe połączenie rur, każda osłona na takim połączeniu i t. p. winny posiadać powyższe podwójne zabezpieczenie.

§ 179. 1. Przy aparacie odpędowym mają być urzędowo zabezpieczone wszystkie połączenia części składowych i przewodów rurowych, przez które przechodzi płyn lub para alkoholowa tudzież znajdujące się w pobliżu zabezpieczonych części połączenia rur wodnych i zacierowych, wychodzących lub wchodzących do tych części aparatu.

2. Kolumny zacierowych nie zabezpiecza się do wysokości, na której kolumna łączy się z rurą, doprowadzającą zacier do aparatu. Połączenie tej rury z aparatem, wzierniki odnośnego oddziały kolumny i ewentualne połączenia rury manometru z aparatem winny być zabezpieczone.

3. Wszystkie krezы rur, przez które przechodzi para alkoholowa lub płyn spirytusowy z wyjątkiem krez krytych, powinien przedsiębiorca gorzelnicy zaopatrzyć w osłony (mufy), które mają być urzędowo zabezpieczone.

§ 180. 1. Wszelkie osłony i mufy mają być tak urządzone i zabezpieczone, by nie można było z zewnątrz dostać się do okrytych niemi części aparatu odpędowego, bez uszkodzenia zabezpieczeń i samej osłony. Osłony mają być wykonane z blachy miedzia-

nej, a od strony wewnętrznej mają być pokryte białą farbą olejną.

2. Osłony z blachy cynkowej, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, mogą być zachowane aż do zużycia.

§ 181. 1. Powietrznik z piłką gumową ma być wkrębowany w osadę i zabezpieczony urzędowo w sposób, wyłączający możliwość rozkręcenia powietrznika bez uszkodzenia zabezpieczenia.

2. Klosza szklanego nie należy przymocowywać hermetycznie do stągwi; natomiast oprawę siatki druczanej, obciągniętej uprzednio wełnianą tkaniną (cedzak), należy przy użyciu uszczelnienia gumowego lub konopnego przymocować szczelnie śrubami do miski stągwi, aby wszystkie płyn spirytusowy filtrował się przez tkaninę wełnianą cedzaka, zanim dostanie się do przyrządu kontrolno-mierniczego

§ 182. 1. Stągiew przykrywa się szafką drewnianą, wykonaną z suchych desek, sklejonych szczelnie ze sobą; ponadto deski i ściany szafki łączą się zapomocą trzech żelaznych obręczy i śrub, które winny przejść przez każdą deskę, a z wewnętrznej strony szafki mają nakrętki. Ściany, wierzch i dno winny być szczelnie dopasowane i pomalowane od strony wewnętrznej białą farbą olejną, a nazewnątrz politurowane. Dwie przeciwległe ścianki szafki winny posiadać na wysokości szklanego klosza stągwi okienka z szybami, wstawionymi i umocowanymi od środka (rysunek szafki zał. Nr. 19).

2. Po założeniu przedniej, ruchomej ściany ściąga się obręcz zapomocą żelaznych prętów z nacięciem śrubowym i nakrętką na jednym końcu, a główką na drugim końcu. Po założeniu prętów nakrętki zabezpiecza się urzędowo.

3. Połączenie ścianek szafki ma być takie, by przesuwanie ich w jakimkolwiek kierunku po założeniu zabezpieczeń było niemożliwe.

4. W szafce winien być również umieszczony zbiornik przelewowy, o ile nie jest on ustawiony w szafce, wmurowanej w postument przyrządu kontrolno-mierniczego (§ 183).

U w a g a: Wymiary, podane na rysunku, mogą być odpowiednio do miejscowych warunków nieco zmienione, np. przy wyższym lub niższym umieszczeniu oziębialnika i t. p.

5. O ile budowa drewnianej szafki, służącej do przykrycia stągwi jest odmienna od wyżej opisanej, lub szafka wykonana jest z blachy miedzianej, wówczas sposób zabezpieczenia szafki należy dostosować do jej budowy, bacząc, by nie było dostępu do stągwi bez zdjęcia zabezpieczeń.

6. Istniejące szafki, wykonane z cynkowej blachy, ubezpieczające dokładnie stągiew, mogą pozostać aż do zużycia.

§ 183. 1. Przy przyrządzie kontrolno-miernicznym systemu Siemens'a ma być ustawiony t. zw. „zbiornik przelewowy“, sporządzony z blachy miedzianej, cynkowej, lub żelaznej i przeznaczony do

zlewu spirytusu z przyrządu kontrolno - mierniczego w razie jego zalania.

2. Budowa tego zbiornika może być dowolna; chodzi tylko o to, by dostęp do jego wnętrza, bez uszkodzenia nałożonych zabezpieczeń urzędowych, był uniemożliwiony.

3. Istniejące urządzenia, zapomocą których spirytus w razie zalania przyrządu kontrolno - mierniczego uchodzi do ziemi, mogą pozostać nadal.

§ 184. U. S. A. M. mogą zarządzić w razie potrzeby jeszcze inne, dodatkowe, zabezpieczenia aparatu odpędowego, nie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.

§ 185. 1. W każdej czynnej gorzelnii winien być ustawiony przyrząd kontrolno - mierniczy, służący do sprawdzania zapisywanej do ksiąg produkcji spirytusu.

2. Wszystkie gorzelnie obowiązane są posiadać przyrząd kontrolno - mierniczy systemu Siemens, który automatycznie oblicza produkcję w litrach 100%. Gorzelnie, które w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają kontrolno - miernicze przyrządy innych systemów, są obowiązane do ustawienia przyrządów systemu Siemens niezwłocznie po dostarczeniu ich przez D. P. M. S.

3. Władza skarbową II instancji może zezwolić na ustawienie w gorzelnii owocowej przyrządu kontrolno - mierniczego innego systemu, a także zwolnić przedsiębiorstwo owocowej gorzelnii od obowiązku ustawienia przyrządu kontrolno - mierniczego i zezwolić na przyjmowanie i obliczanie produkcji podług urzędowo zabezpieczonego odbieralnika.

4. W pomieszczeniu przyrządu kontrolno - mierniczego winna być zachowywana ciepłota nie niższa, jak $+4^{\circ}\text{C}$., i to nie tylko podczas działania przyrządu, ale i przy przerwach w ruchu gorzelnii, zanim przyrząd nie zostanie rozłączony z aparatem odpędowym.

§ 186. Przyrząd kontrolno - mierniczy należy ustawić na postumencie, oczyścić, złożyć, wytarować, połączyć go ze stażnią i odbieralnikiem, przykryć i zabezpieczyć. Wszystkie te czynności mogą być wykonywane tylko przez urzędników, do tego upoważnionych.

§ 187. Po dokonaniu całkowitego zabezpieczenia aparatu odpędowego i przyrządu kontrolno - mierniczego, komisja weryfikacyjna sporządza dokładny spis wszystkich nałożonych urzędowych zabezpieczeń (plomb), podług wzoru Nr. 7.

§ 188. 1. Po ukończeniu wszystkich czynności weryfikacyjnych komisja sporządza ogólny protokół weryfikacyjny, według wzoru Nr. 8.

2. Protokół ten łącznie z wyszczególnionymi w § 171 dokumentami, złożonymi przez przedsiębiorcę, oraz wszystkimi protokołami pomiaru naczyń, protokołem badania aparatu odpędowego, spisem

plomb i protokołem tarowania przyrządu kontrolno - mierniczego — stanowi akta weryfikacji gorzelnii.

3. Akta weryfikacji wraz ze spisem ich należy sporządzać w 2 - ch egzemplarzach, zbroszurować w chronologicznym porządku, jako dwa oddzielne zeszyty i każdy z tych zeszytów oparafować i zaopatrzyć pieczęcią i podpisem przewodniczącego komisji weryfikacyjnej.

4. Weryfikacja nowej lub przebudowanej gorzelnii wymaga zatwierdzenia władzy skarbowej II instancji, bez którego gorzelnia nie może być uruchomiona.

5. Gorzelnie, których urządzenia nie uległy zmianom, mogą być uruchomione po zakończeniu weryfikacji, za zezwoleniem i pod odpowiedzialnością przewodniczącego komisji weryfikacyjnej.

6. Jeden z zeszytów zatwierdzonych aktów weryfikacyjnych przechowuje się w gorzelnii, drugi zaś w U. S. A. M.

§ 189. Po zakończeniu weryfikacji gorzelnii należy zabezpieczyć ją przed nieoznajmionym ruchem przez opiecztowanie wentyla parowego, a także przez wyjęcie z kolumny zacierowej i odpowiednie zabezpieczenie urzędowe dwóch wzierników. Pieczęcie te i zabezpieczenia pozostają aż do chwili rozpoczęcia pierwszego zgłoszonego odpędu. O nałożeniu oraz zdjęciu pieczęci na wentylach parowych i zabezpieczeń na wziernikach wymienionych wyżej należy zaznaczać w zapisach rewizyjnych w księdze produkcyjnej z podaniem Nr. pieczęci.

§ 190. 1. O przeprowadzenie corocznej weryfikacji istniejącej gorzelnii przedsiębiorca składa podanie w U. S. A. M. W podaniu należy wymienić ewentualne zmiany w urządzeniu, przyrządach, naczyniach gorzelnii od ostatniej weryfikacji i dołączyć spisy, opisy, względnie rysunki tych części i urządzeń gorzelnii, które mają być zmienione.

2. Weryfikacje coroczne w istniejących gorzelniach polegają na wykonaniu przez komisję wszystkich czynności weryfikacyjnych, wyszczególnionych w §§ 171 — 189, z wyjątkiem pomiarów zbiorników do magazynowania spirytusu oraz kadzi fermentacyjnych, których pomiary (następne) należy powtarzać tylko w terminach oraz zależnie od warunków, zastrzeżonych §§ 47 i 48.

§ 191. Przed uruchomieniem urzędowo zbudanej i zabezpieczonej gorzelnii przedsiębiorca winien wykupić świadectwo przemysłowe oraz patent akcyzowy i złożyć je Inspektorowi K. S. wraz ze zgłoszeniem w 2 - ch egzemplarzach o zamierzonej produkcji spirytusu według załączonego wzoru Nr. 15.

§ 192. 1. Jeżeli gorzelnia jest w dzierżawie, wówczas władza skarbową II instancji może zażądać od dzierżawcy odpowiedniego zabezpieczenia.

2. Wysokość zabezpieczenia winna równać się należności monopolowej od ilości alkoholu, jaka może być wyprodukowana w danej gorzelnii, ze zgłoszonych surowców, w ciągu 14 - tu dni.

3. Zabezpieczenie ma być złożone w sposób, przepisany dla zabezpieczenia kredytu ceny kupna spirytusu (§§ 60 i 61).

4. Przepuszczalny wydatek alkoholu oblicza się podług następującego klucza:

- a) 100 kg. przeciętnych ziemniaków daje około 10 l.
- b) 100 „ słodu zielonego daje około 21 l.
- c) 100 „ produktów mącznych daje około 30 l.
- d) 100 „ melasy daje około 25 l.

5. Jako należność monopolową przyjmuje się różnicę pomiędzy detaliczną sprzedażną ceną czystych wódek monopolowych, przyjmując za jednostkę butelkę 1 l. 40% bez naczynia, przeliczoną na 1 l. 100° alkoholu, a kosztem własnym 1 l. 100° spirytusu oczyszczonego.

6. O ile gorzelnia pozostaje w dzierżawie, przedsiębiorca obowiązany jest w wypadku, gdy zażąda tego władza skarbową II instancji, dołączyć do podania o uruchomienie gorzelnii kwit na wpłaconą kaucję lub dokument zabezpieczenia.

§ 193. Inspektor K. S., po zbadaniu wniesionego zgłoszenia i załącznika (rozkład zacierów), poświadczając pisemnie na obu egzemplarzach zgłoszenia, że nie znajduje przeszkód do rozpoczęcia produkcji. Jeden egzemplarz poświadczonego zgłoszenia Inspektor zwraca przedsiębiorcy, drugi zaś przesyła U. S. A. M.

§ 194. 1. Kierownik gorzelnii obowiązany jest do złożenia nowego zgłoszenia w następujących wypadkach:

- a) przy przerwach ruchu, trwających ponad 2 doby,
- b) przy przejściu z trzydobowej fermentacji na dwudobową i odwrotnie,
- c) przy zmianie ilości produkowanych dziennie zacierów,
- d) przy zmianie używanych do przerobu surowców.

2. Przerwy ruchu, trwające do 2-ch dni, nie wymagają zmiany zgłoszenia. Kierownik gorzelnii obowiązany jest jednak donieść niezwłocznie Inspektorowi K. S. o każdej takiej przerwie, w księdze zaś produkcyjnej i na zgłoszeniu uczynić o nich odpowiednią wzmiankę.

§ 195. U. S. A. M. może ograniczyć czas robót w gorzelnii do godzin dziennych.

§ 196. Inspektor K. S. względnie jego zastępca winien udać się do gorzelnii przed godziną, wyznaczoną do rozpoczęcia odpędu, obejrzeć całe urządzenie gorzelnii i sprawdzić ze spisem wszystkie nałożone przy weryfikacji zabezpieczenia urzędowe, poczem zdjąć pieczęcie z wentylów parowych przy aparacie odpędowym i zabezpieczenia urzędowe z wzierników w kolumnie zacierowej.

§ 197. 1. W razie nieprzybycia do gorzelnii urzędnika skarbowego w terminie zgłoszonym kie-

ownik gorzelnii ma prawo zdjąć pieczęcie urzędowe z wentyli i zabezpieczenia urzędowe z wzierników, w obecności co najmniej dwóch świadków (§ 20), nie wcześniej jednak, jak po upływie godziny od terminu zgłoszonego na rozpoczęcie odpędu.

2. O zdjęciu pieczęci i zabezpieczeń urzędowych kierownik gorzelnii winien zawiadomić Inspektora K. S. i uczynić wzmiankę w księdze produkcyjnej.

§ 198. 1. Każdodzienna produkcja spirytusu w gorzelniach, czyli t. zw. dzienne odpędy, winna być ustalana i wpisywana do ksiąg dwojakim sposobem:

- a) na podstawie wskazań przyrządów kontrolno-mierniczych systemu Siemens'a i
- b) na podstawie odbieralnika.

2. Wyniki obu tych obliczeń zapisuje kierownik gorzelnii do księgi produkcyjnej, wypełniając odpowiednie rubryki tej księgi.

3. Do księgi magazynowej zapisuje się codziennie w rubryce przychodu taką ilość oddanego do magazynu spirytusu, jaką otrzymano i obliczono w odbieralniku. Gorzelnia obowiązana jest wyliczyć się z ilości spirytusu, zapisanych do księgi magazynowej.

4. Kierownik gorzelnii jest obowiązany niezwłocznie po ukończeniu odpędu wymierzyć jaknajdokładniej i obliczyć podług odbieralnika codzienny odpęd spirytusu, biorąc za podstawę do obliczeń:

- a) ilość płynu, zgodnie ze wskazaniem łaski odbieralnika, ze ściśłością do 1 litra płynu,
- b) temperaturę płynu w odbieralniku, dokładnie określoną zapomocą urzędowo zalegalizowanego termometru Réaumur'a, z zastosowaniem przyrządu, który zanurza się w spirytusie w odbieralniku.
- c) moc płynu, dokładnie określoną zapomocą urzędowo zalegalizowanego alkoholomierza Tralles'a.

5. Za prawidłowe, zgodne z rzeczywistością określanie i zapisywanie do ksiąg powyższych trzech zasadniczych danych, niezbędnych do obliczenia odpędu, odpowiada kierownik gorzelnii.

6. Obliczanie odpędów należy uskutecznić ze ściśłością do dziesiątych części litra 100°, odrzucając cyfrę setnych części, o ile jest mniejsza od 5-ciu, a zaokrąglając ją do 0,1 w razie, gdy równa się lub jest większa od 5-ciu.

§ 199. 1. W razie stwierdzenia nieprawidłowego określenia i zapisywania przez kierownika gorzelnii bądź ilości płynu, bądź jego mocy lub temperatury, Inspektor K. S. zażąda od kierownika gorzelnii wyjaśnień, wzywając jednocześnie do sprostowania nieprawidłowych zapisów.

2. W razie stwierdzenia złej woli i świadomej chęci zmniejszenia ilości wypędzonego spirytusu, należy sporządzić protokół karny dla pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

3. Po trzykrotnym stwierdzeniu i ukaraniu świadomego zmniejszenia ilości faktycznie wypędzo-

nego spirytusu U. S. A. M. ma prawo zarządzić usunięcie z gorzelnii osoby, odpowiedzialnej za prawidłowość zapisów w księgach i żądać wyznaczenia na jej miejsce innej osoby.

4. Niezależnie od wymienionych wyżej rygorów każda gorzelnia, w której stwierdzono świadome zmniejszenie produkcji, będzie pozbawiona przywileju rocznego wyrównania ubytków, przysługującego na mocy § 42.

§ 200. Zabrania się używania zacierów gorzelnicznych w jakikolwiek inny sposób, jak do pędzenia spirytusu w gorzelnii.

§ 201. O każdej zamierzonej zmianie tak w postępowaniu technicznym, jak i w kolejności użycia naczyń podczas ruchu gorzelnii, kierownik gorzelnii winien donieść Inspektorowi K. S. na piśmie w 2-ch egzemplarzach w terminie 3-dniowym przed zamierzoną zmianą.

§ 202. 1. Ruch gorzelnii winien odbywać się ściśle według zgłoszenia, zatwierdzonego przez Inspektora K. S. (§ 193).

2. Dopuszczalne jest przekroczenie terminów, przewidzianych w zgłoszeniach, do 3-ch godzin; przekroczenie to musi być jednak każdorazowo zaznaczone w księdze produkcyjnej przez kierownika gorzelnii.

§ 203. Ruch gorzelnii liczy się od chwili zatarcia płodów w kadzi zacierowej aż do chwili otrzymania spirytusu w odbieralniku, względnie zbiorniku.

§ 204. Przerwy mogą być dwóch rodzajów:

- a) przewidziane, które przedsiębiorca winien wymienić w zgłoszeniu, jak np. z powodu świąt, czyszczenia kotła parowego i t. p.,
- b) nieprzewidziane, jak np. uszkodzenia aparatu odpędowego, pomp, kadzi zacierowej, przyrządu kontrolno - mierniczego i t. p.

§ 205. 1. Przerwy przewidziane, jako objęte zgłoszeniem, nie wymagają innych formalności, jak tylko wzmianki o tem kierownika gorzelnii w księdze produkcyjnej.

2. Przy najbliższej rewizji gorzelnii urzędnicy K. S. obowiązani są zbadać, z jakich powodów zaszła przerwa, jak długo trwała i czy wzmianka kierownika gorzelnii o przerwie odpowiadała rzeczywistemu stanowi rzeczy, a o wyniku badania — nadmienić w księdze produkcyjnej.

§ 206. Przy przerwach nieprzewidzianych należy rozróżniać następujące wypadki:

1. Przeszkodę ruchu spowodowało nieprawidłowe działanie przyrządu kontrolno - mierniczego lub takie uszkodzenie aparatu odpędowego, które umożliwiło dostęp do spirytusu lub jego pary;

- a) w tym wypadku ruch gorzelnii należy natychmiast wstrzymać, a o przeszkodzie donieść Inspektorowi K. S.,

b) ponadto niezwłocznie po wstrzymaniu ruchu kierownik gorzelnii winien sporządzić protokoły w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 14) przy udziale funkcjonariusza Policji Państwowej lub zarządu gminy i co najmniej dwóch świadków. W protokole należy wymienić dzień i godzinę jego sporządzenia, imiona, nazwiska i miejsce zamieszkania wszystkich obecnych przy sporządzaniu protokołu, przyczynę oraz czas zajścia przerwy, stan zabezpieczeń urzędowych i wskazania liczników przyrządu kontrolno-mierniczego,

c) jeden egzemplarz protokołu dołącza się do dokumentów gorzelnii, drugi zaś winien kierownik gorzelnii przesłać niezwłocznie Inspektorowi K. S.,

d) przedstawiciel władzy administracyjnej lub samorządowej nakłada w obecności wszystkich osób, biorących udział w sporządzeniu protokołu, pieczęcie urzędowe na wentyle parowe aparatu odpędowego; pieczęcie te pozostają tam do chwili przybycia przedstawiciela władzy skarbowej,

e) Inspektor K. S. po otrzymaniu protokołu, o którym wyżej mowa, zapisuje na nim dzień i godzinę jego otrzymania, poczem niezwłocznie udaje się do gorzelnii, przeprowadza dochodzenie celem zbadania przyczyny przerwy, bada stan gorzelnii i zabezpieczeń urzędowych, mając na względzie postanowienia § 20, zaznacza wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego, sprawdzając w ten sposób, czy szczegółły, podane w protokole, są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy i o wynikach badania i dochodzenia sporządza protokoły, a krótkie streszczenie jego wpisuje do księgi produkcyjnej,

f) jeden egzemplarz protokołu pozostaje przy dokumentach w gorzelnii, drugi zaś przesyła Inspektor K. S. do U. S. A. M., który o przeszkodzie i jej usunięciu donosi władzy skarbowej II instancji.

2. Przerwa nastąpiła wskutek nieprawidłowego działania lub takiego uszkodzenia aparatu odpędowego, którego naprawa wymaga zdjęcia zabezpieczeń, broniących dostępu do płynu spirytusowego lub jego pary;

a) w tym wypadku produkcja zacierów może odbywać się w dalszym ciągu bez konieczności natychmiastowej interwencji urzędników skarbowych,

b) kierownik gorzelnii winien jednak nie później, jak w terminie, przewidzianym w zgłoszeniu do rozpoczęcia pierwszego z kolei zacieru, który ma być opuszczony, uczynić odpowiednią wzmiankę o przerwie w księdze produkcyjnej, a odpis tejże wzmianki przesłać niezwłocznie Inspektorowi K. S.

3. Przerwa nastąpiła wskutek nieprawidłowego działania lub takiego uszkodzenia aparatu odpę-

dowego, którego naprawa nie wymaga zdjęcia zabezpieczeń, broniących dostępu do płynu spirytusowego lub jego pary. W tym wypadku mają zastosowanie przepisy ustępu 2.

4. Przerwę ruchu wywołało uszkodzenie parnika, kadzi zacierowej i t. p., wskutek czego dalsze przygotowanie zacierów stało się niemożliwe.

Kierownik gorzelnii może wówczas odpędzić zwykłym trybem zacierę gotowe, winien jednak zastosować się do wymagań, wymienionych w ustępie drugim.

§ 207. W razie przerw ruchu, uniemożliwiających odpędzanie gotowych zacierów, zacierę tę można zniszczyć lub wydać do skarmienia, lecz tylko w obecności Inspektora K. S. i kierownika gorzelnii, o czym spisuje się stosowny protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden egzemplarz dołącza się do dokumentów księgi produkcyjnej, drugi zaś przesyła się U. S. A. M. Krótkie streszczenie protokołu wpisuje się do księgi produkcyjnej.

§ 208. Zakończenie ruchu gorzelnii przed upływem terminu, przewidzianego w zgłoszeniu, zalicza się do nieprzewidzianych przerw ruchu.

§ 209. Po ukończeniu ruchu gorzelnii, urzędnik skarbowy winien niezwłocznie, a najpóźniej następnego dnia, opieczetować aparat odpędowy w sposób, uniemożliwiający dalsze pędzenie spirytusu (§ 189), zrobić o tem wzmiankę w księdze produkcyjnej, oraz spisać protokół według wzoru Nr. 13.

§ 210. 1. W ciągu dni 14 po zakończeniu ruchu gorzelnii naczelnik U. S. A. M., lub jego zastępca, względnie Inspektor mają otworzyć przyrząd kontrolno - mierniczy, odłączyć go od aparatu odpędowego i zabezpieczyć urzędowo.

2. Ponadto obowiązkiem ich jest zdjąć plombę z aparatu odpędowego i zbadać go celem ustalenia, czy nie odprowadzono spirytusu z pominięciem przyrządu kontrolno - mierniczego.

3. Na żądanie U. S. A. M. należy również zdjąć oziębialnik, wyjąć wewnętrzny cylinder i zbadać go.

4. Stągiew należy również odłączyć od oziębialnika, otworzyć i rozebrać. Wszystkie części składowe stągwi trzeba ułożyć do skrzynki, tę ostatnią zamknąć i urzędowo zabezpieczyć.

5. Wkońcu należy otworzyć zbiornik przelewowy, przeznaczony do zlewu spirytusu z przyrządu kontrolno - mierniczego w razie jego zalania, znaleziony w nim spirytus zapisać na przychód i oddać do magazynu, a zbiornik ponownie zabezpieczyć urzędowo.

§ 211. O odłączeniu przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi od aparatu odpędowego urzędnicy skarbowi sporządzają protokół w dwóch egzemplarzach, według ustanowionego wzoru.

Jeden egzemplarz protokołu dołącza się do dokumentów gorzelnii, drugi przesyła się U. S. A. M.

§ 212. 1. Spirytus, niezbędny na początku kampanji do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi, może być wzięty z magazynu gorzelnii bez obowiązku zapisywania go na rozchód w księdze magazynowej. Po ukończeniu kampanji, spirytus, otrzymany po opróżnieniu przyrządu kontrolno - mierniczego i stągwi, oddaje się do magazynu również bez zapisywania go na przychód w księdze magazynowej. Taki sam porządek należy zachować przy zalaniach i opróżnieniach przyrządu kontrolno - mierniczego i filtru przy czyszczeniu ich w czasie kampanji gorzelnicznej.

2. W wypadkach, gdy dana gorzelnia otrzymuje spirytus, niezbędny do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego, z innego przedsiębiorstwa, spirytus taki należy przesyłać za świadectwem przewozowym, poświadczonym przez urzędnika K. S., odprawę zaś i przyjęcie należy zapisywać w księgach obydwóch gorzelnii.

§ 213. U. S. A. M. jest obowiązany wyznaczyć do gorzelnii urzędnika K. S. dla stałego dozoru i obliczania produkcji w następujących wypadkach:

a) gdy przyrząd kontrolno - mierniczy został uszkodzony lub zaszła przerwa w jego normalnym działaniu. W tym wypadku urzędnik pozostaje w gorzelnii aż do czasu zupełnego uregulowania działania przyrządu kontrolno - mierniczego, aby wspólnie z kierownikiem ruchu mierzyć w odbieralniku i obliczać codzienne odpędy,

b) w razie, gdy stwierdzono na mocy badań działania przyrządu kontrolno - mierniczego złą wolę i zamiar stałego zmniejszania codziennych odpędów. W tym wypadku władza skarbowa ustanawia stały dozór na okres czasu, jaki uzna za wskazany dla zabezpieczenia interesów Skarbu Państwa.

§ 214. 1. Spirytus, znaleziony w zbiorniku przelewowym na wypadek zalania przyrządu kontrolno - mierniczego, należy, jeżeli kampanja gorzelnicza nie zakończyła się, wylać do kadzi fermentacyjnej i zanotować o tem w akcie o otwarciu przyrządu kontrolno - mierniczego, lub, gdy przyrządu nie otwierano, spisać krótki protokół i zanotować w księdze produkcyjnej; jeżeli zaś gorzelnia ukończyła już ruch w tej kampanji, wtedy należy spirytus zlać do magazynu, jeżeli jest czysty, w przeciwnym razie należy go zniszczyć i zapisać to w księgach gorzelnii.

2. O wypadkach zalania przyrządu, przedsiębiorca lub kierownik gorzelnii obowiązany jest niezwłocznie zawiadamiać U. S. A. M.

§ 215. 1. O wszelkich zauważonych w gorzelnii usterkach i brakach, utrudniających lub uniemożliwiających kontrolę produkcji spirytusu, urzędnicy skarbowi zawiadamiają kierownika gorzelnii przez wpisanie swych uwag do księgi zarządzeń z wezwaniem do usunięcia dostrzeżonych braków w określonym terminie.

2. Niestosowanie się do tego wezwania w wypadkach, gdy zauważone braki powodują stratę

Skarbu Państwa, pociąga za sobą niezwłoczne wstrzymanie ruchu gorzelnii.

§ 216. 1. Przy ustawianiu, przygotowaniu do ruchu, kontroli, wyłączaniu, demontowaniu i naprawach znajdujących się w gorzelniach przyrządów kontrolno - mierniczych innych systemów jak Siemens, mają być stosowane przepisy dotychczasowe, aż do chwili ustawienia w tych gorzelniach przyrządów Siemens.

2. Niemniej jednak produkcja winna być stale obliczana według odbieralnika, przyczem kierownicy ruchu obowiązani są mierzyć odpędy jaknajdokładniej.

§ 217. Na obszarze b. dzielnicy pruskiej i górnośląskiej części województwa śląskiego do czasu ustawienia przyrządów kontrolno - mierniczych systemu Siemens zachowują moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, dotyczące urządzenia magazynów spirytusowych w gorzelniach, zarówno jak i przepisy, dotyczące urzędowego zabezpieczenia tych magazynów, terminów odprawy spirytusu z takich gorzelnii i upoważnienia urzędników skarbowych do tej odprawy, sposobu postępowania przy rozpoczęciu i ukończeniu ruchu tych gorzelnii, wreszcie przepisy, dotyczące urządzenia i użycia sztucznych kłódek urzędowych. Przepisy te tracą swą moc w zastosowaniu do danej gorzelnii z chwilą ustawienia w niej przyrządu kontrolno - mierniczego systemu Siemens.

§ 218. 1. W gorzelnii powinny być prowadzone następujące księgi i zapiski:

- a) księga produkcyjna, wzór Nr. 16,
- b) księga magazynowa, wzór Nr. 17,
- c) księga rozporządzeń władz skarbowych,
- d) księga rewizyjna, wzór Nr. 18,
- e) zeszyt świadectw przewozowych,
- f) dziennik przyrządu kontrolno - mierniczego,
- g) spis plomb.

2. Gorzelnia winna posiadać ponadto dostateczny zapas przepisanych druków.

3. Księgi gorzelnicze mają być poświadczone przez U. S. A. M. według przepisów § 12.

4. Księgi: produkcyjną i magazynową prowadzi kierownik gorzelnii, pozostałe zaś księgi — urzędnicy K. S., dozorujący przedsiębiorstwo.

5. Kierownik gorzelnii ma podpisywać wyniki każdej rewizji zarówno wniesione do ksiąg kontrolnych, jak i spisane w związku z rewizją dokumenty na dowód, że zgadza się z ich wynikiem i treścią.

§ 219. 1. Urzędnicy skarbowi, przeprowadzający weryfikację gorzelnii, zakładając księgę produkcyjną, wpisują do niej przez całą szerokość krótki opis dokonanych czynności i podpisują go własnoręcznie.

2. W opisie tym należy w szczególności zaznaczyć: rodzaj i numer zmierzonych naczyń, wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego (słowami i cyframi), ilość i znaki (numery) nałożo-

nych plomb i sposób czasowego opieczetowania aparatu odpędowego przed puszczeniem go w ruch.

3. Kierownik gorzelnii wpisuje do odnośnych rubryk księgi produkcyjnej datę wpłacenia do kasy skarbowej opłaty patentowej zasadniczej i dodatkowej, jak również i wpłacone kwoty, daty sporządzenia zacierów, ilość płodów, użytych każdodziennie do przerobu, numery kadzi fermentacyjnych, do których spuszcza się codziennie zacier, i stwierdzoną codziennie zawartość skrobi w ziemniakach, względnie cukru w melasie, każdodziennie wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego przed rozpoczęciem odpędu dziennego i po ukończeniu jego (w postaci ułamka), obliczoną przez przyrząd kontrolno - mierniczy podczas odpędu dziennego ilość płynu spirytusowego i alkoholu, przeciętną moc spirytusu podług przyrządu kontrolno - mierniczego, przeciętną ciepłotę odpędu, ilość spirytusu, znalezionej w odbieralniku, moc jego i ilość płynu z poprawką według II tablicy redukcyjnej, i ogólną zawartość alkoholu, wkońcu różnicę pomiędzy rzeczywistą ilością alkoholu i ilością wykazaną przez aparat kontrolny.

4. W rubryce 18 nad ilością płynu, określoną w odbieralniku, kierownik gorzelnii wpisuje również temperaturę tego płynu; w rubryce 19 nad określoną rzeczywistą mocą płynu zapisuje kierownik pogrążenia alkoholomierza i temperaturę płynu w baryszówce i w rubryce 20 nad ilością płynu z poprawką według II tablicy zapisuje się dodatek do 100 l., odpowiadający temperaturze płynu (volumen).

5. W ostatniej rubryce księgi produkcyjnej kierownik gorzelnii wpisuje numer i datę zgłoszenia ruchu i krótkie streszczenie zgłoszenia.

§ 220. 1. W gorzelniach, posiadających przyrządy kontrolno-miernicze innych systemów, aniżeli Siemens, prowadzi się księgę produkcyjną według ustanowionego wzoru z pominięciem rubryk 12, 13, 14, 15 i 16, które wypełnia K. S. przy perjodycznym określaniu mocy próbek.

2. W gorzelniach, nie posiadających przyrządów kontrolno - mierniczych, prowadzi się księgę produkcyjną według przepisanego wzoru, wypełniając przytem rubryki od 1-ej do 11-ej włącznie i 23-cią. Przy każdej odprawie spirytusu, która jest zarazem obliczeniem produkcji, urzędnicy K. S. wpisują równocześnie na przychód i rozchód ilość odprawionego alkoholu.

§ 221. 1. Inspektor K. S., zakładając księgę magazynową z początkiem kampanji, winien wpisać słowami i cyframi w odnośnych rubrykach pozostałość spirytusu t. j. objętość, zredukowaną na 12°R., moc i ogólną ilość spirytusu i należności za nadmierne ubytki spirytusu na 1 września i zapis taki stwierdzić własnoręcznym podpisem.

2. Kierownik gorzelnii wpisuje codziennie w odnośnej rubryce przychodu ilość alkoholu, otrzymaną z aparatu odpędowego i obliczoną według odbieralnika, w rubrykach zaś rozchodu zapisuje ilości wydanego alkoholu w dni, gdy odprawa była dokonana,

3. Należność monopolową za nadmierne ubytki wciąga kierownik gorzelnii do odnośnej rubryki księgi magazynowej.

4. Kierownik gorzelnii wpisuje również kwoty uiszczonych należności, nazwę odnośnej kasy i datę wpłaty, względnie przekazania należności, jak również datę wciągnięcia ich do księgi.

5. W razie umorzenia należności za ubytki, okoliczność tę należy uwidocznić w rubryce „Uwaga”.

§ 222. 1. Kierownik gorzelnii sporządza po upływie każdego miesiąca zestawienia miesięczne, zarówno w księdze produkcyjnej jak i magazynowej, t. j. dodaje liczby we właściwych rubrykach za odnośny miesiąc, sumę łączy z wynikami zamknięć za miesiąc poprzedni i wpisuje sumy ogólne.

2. Pozycje przychodu alkoholu w obu tych księgach (t. j. w rubryce 20 w księdze produkcyjnej i 3 w księdze magazynowej) powinny być zgodne.

3. Rubryki przychodu, rozchodu i pozostałości alkoholu, jak również rubryki należnej, wpłaconej i pozostającej w niedoborze należności za nadmierne ubytki, należy również bilansować w księdze magazynowej.

4. Po ukończeniu ruchu gorzelnii, kierownik jej sporządza w księdze produkcyjnej zestawienie za cały czas ruchu gorzelnii, w księdze magazynowej zaś w pierwszych dniach września — zestawienie za cały rok obrachunkowy.

§ 223. Kierownik gorzelnii odpowiada za prawidłowe prowadzenie odpędu.

W szczególności:

- a) w razie zalania przyrządu kontrolno - mierniczego zacierem lub spirytusem, wskutek braku należytego dozoru nad aparatem odpędowym,
- b) w razie podniesienia się rtęci maksymalnego termometru w zbiorniku przyrządu kontrolno-mierniczego do $+ 35^{\circ}$ R. lub w liczniku przyrządu kontrolno-mierniczego do $+ 30^{\circ}$ R.

§ 224. 1. Inspektor K. S. obowiązany jest w czasie każdej bytności w gorzelnii sprawdzić prawidłowość dokonanych przez kierownika gorzelnii zapisów w księgach.

2. W tym celu, po sprawdzeniu obliczonej produkcji, Inspektor K. S. uzgadnia pozycje przychodu alkoholu w księdze magazynowej z odnośnymi pozycjami księgi produkcyjnej, pozycje rozchodu z odcinkami świadectw przewozowych, kwoty zaś uiszczonych należności z kwitami, wreszcie sprawdza zestawienie i cyfry „do przeniesienia” i „z przeniesienia”.

§ 225. Urzędnik skarbowy winien wpisać do księgi produkcyjnej dzień i godzinę przybycia, opisać stan gorzelnii (czynna lub nieczynna), stan zabezpieczeń urzędowych, zmiany, dokonane zabezpieczenia, stan naczyń fabrycznych i wskazanie liczników przyrządu kontrolno - mierniczego w chwili

przybycia do gorzelnii oraz cały przebieg czynności rewizyjnych.

§ 226. W razie przeprowadzenia badania pracy przyrządu kontrolno - mierniczego systemu Siemens, należy zapisać do księgi produkcyjnej i do dziennika przyrządu kontrolno - mierniczego całkowity wynik tego badania, z powtórzeniem wszystkich dat, zanotowanych w zapisku badania.

§ 227. Po ukończeniu ruchu gorzelnii urzędnicy skarbowi sprawdzają zestawienie ogólne (za cały czas ruchu) w księdze produkcyjnej, zapisując czynności dokonane przy zdjęciu zabezpieczeń z aparatu odpędowego, otwarciu, badaniu i wyłączeniu przyrządu kontrolnego systemu Siemens. Wskazania liczników przyrządu kontrolno - mierniczego winny być zapisane słowami i cyframi.

§ 228. 1. Kierownik gorzelnii winien równocześnie z prowadzeniem księgi produkcyjnej i magazynowej sporządzać ich wierne odpisy.

2. Urzędnik skarbowy po upływie każdego miesiąca, najpóźniej w pierwszych pięciu dniach następnego miesiąca winien porównać odpisy ksiąg, podpisanych przez kierownika gorzelnii, z oryginałami i zgodność odpisów z księgami zaświadczyć swoim podpisem.

3. Zaświadczone w ten sposób odpisy kierownik gorzelnii przesyła niezwłocznie władzy skarbowej II instancji, która sprawdza je szczegółowo, zarządza w razie potrzeby sprostowanie zapisów w księgach gorzelnii, poczem sporządza przepisane wykazy i sprawozdania.

4. W razie nieprzybycia urzędnika skarbowego w ciągu pierwszych pięciu dni po upływie miesiąca obrachunkowego, kierownik gorzelnii sam poświadcza zgodność odpisu z księgami i odpisy te przesyła władzy skarbowej II instancji.

5. Odpisy ksiąg należy sporządzać i przedstawiać władzy skarbowej tylko przez czas, w którym księgi te są prowadzone w gorzelnii, a więc odpisy księgi produkcyjnej tylko przez czas ruchu gorzelnii, zaś magazynowej, jak długo zapas spirytusu znajduje się w magazynie. Za zapas, wymagający przedkładania odpisu księgi magazynowej, nie uważa się zapasu 20 l. 100° spirytusu, pozostawionego do zalania przyrządu kontrolno - mierniczego.

§ 229. 1. Urzędnicy skarbowi wpisują do księgi rozporządzeń rozporządzenia władz skarbowych o produkcji i wywozie spirytusu, urządzeniu i zabezpieczeniu gorzelnii i t. p., tudzież wszelkie zarządzenia, dotyczące danej gorzelnii.

2. Urzędnicy skarbowi wpisują do księgi rewizyjnej wyniki rewizji, dotyczące obliczenia zapasów spirytusu w każdym poszczególnym zbiorniku w magazynie.

§ 230. 1. Rewizje obrachunkowe w gorzelniach mogą być:

- a) niespodziewane,
- b) roczne.

2. Rewizje niespodziewane winny być dokonywane co najmniej jeden raz na miesiąc w terminach dowolnych przez Inspektora K. S. lub jego zastępcę.

3. Rewizję roczną należy przeprowadzić najpóźniej w pierwszych dniach września (początek nowej kampanji), względnie w dniu opróżnienia zbiorników ze spirytusu.

Dział III.

Przedsiębiorstwa drożdżowo - gorzelnicze i drożdżownie. Obrót z zagranicą.

§ 231. 1. Wyrób drożdży prasowanych może się odbywać w wytwórniach, specjalnie na ten cel urządzonych, noszących nazwę drożdżowni.

2. Otrzymywane przy wyrobie drożdży odpadki, zawierające alkohol etylowy (t. zw. brzezka drożdżowa), mogą być poddawane destylacji na zwykłych, gorzelniczych aparatach odpędowych. Fabryki, posiadające oprócz urządzeń, służących do wyrobu drożdży, również wszelkie urządzenia, niezbędne do pędzenia spirytusu z brzezki drożdżowej, noszą nazwę przedsiębiorstw drożdżowo - gorzelniczych.

§ 232. Przedsiębiorstwa drożdżowo - gorzelnicze winny posiadać osobne pomieszczenia, przeznaczone do wyrobu drożdży, a oprócz tego pomieszczenia, w których odbywa się pędzenie i magazynowanie spirytusu, otrzymywanego z brzezki drożdżowej. Pomieszczenia te mogą być ze sobą wewnątrznie połączone.

§ 233. 1. Gorzelnie, pędzące spirytus z brzezki drożdżowej, winny posiadać specjalną salę, w której znajduje się aparat odpędowy, odbieralnik oraz przyrząd kontrolno - mierniczy.

2. Ponadto gorzelnia drożdżowa winna posiadać odpowiedni magazyn do przechowywania spirytusu.

3. Wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące technicznego urządzenia gorzelnii, urzędowego zabezpieczenia, weryfikacji i wreszcie kontroli produkcji spirytusu, obowiązują również gorzelnie drożdżowe.

§ 234. Drożdżownie, w których nie pędzi się spirytusu z brzezki drożdżowej, nie mogą posiadać aparatów destylacyjnych. Takie samoistne drożdżownie nie mogą posiadać połączenia wewnętrznego z jakimkolwiek innym przedsiębiorstwem, przedewszystkiem zaś z gorzelnią lub rektyfikacją spirytusu.

§ 235. 1. Wszystkie pomieszczenia drożdżowni winny odpowiadać wymogom obowiązującej ustawy przemysłowej oraz przepisom sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

2. W zakresie przepisów akcyzowych drożdżownia winna posiadać następujące oddzielne pomieszczenia:

- a) do przygotowania zacierów i do fermentacji,
- b) do prasowania, formowania, pakowania i banderolowania drożdży,
- c) do przechowywania drożdży opakowanych i obanderolowanych i
- d) do przechowywania drożdży prasowanych, którym, po wyjściu z pod prasy, nie nadano tego samego dnia formy cegiełek, ani też nieopakowano ich i nieobanderolowano.

3. Każda drożdżownia pozostaje pod stałym nadzorem urzędnika skarbowego.

4. Przedsiębiorca obowiązany jest dać urzędnikowi stałego nadzoru bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom, przewidzianym w § 25. Do wykonywania czynności urzędowych drożdżownia winna posiadać pomieszczenie, odpowiadające warunkom § 24.

§ 236. 1. Władza skarbową II instancji może zezwolić przedsiębiorcom drożdżowni i składnic drożdży na pokredytowanie podatku od drożdży prasowanych.

2. Kredytu nie mogą otrzymać osoby, wymienione w § 30 ust. 4.

3. Pokredytowany może być tylko podatek od drożdży, wyprodukowanych w kraju.

4. Kredytu można udzielić nie dłużej, jak na sześć tygodni; sześciotygodniowy termin kredytu liczy się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym wywieziono drożdże do wolnego obrotu.

5. Kredyt ma być zabezpieczony w sposób, przewidziany w §§ 60 i 61.

6. Od pokredytowanych kwot pobiera się odsetki w wysokości 6% w stosunku rocznym.

7. W razie niezapłacenia pokredytowanych kwot w terminie, pobiera się odsetki zwłoki w wysokości 2% miesięcznie od dnia płatności pokredytowanego podatku, przyczem każdy rozpoczęty miesiąc liczy się za cały. Ponadto cały pokredytowany podatek wraz z odsetkami staje się płatny natychmiast, a drożdżownia względnie składnica traci prawo korzystania nadal z kredytu. Prawo to może przywrócić tylko Minister Skarbu.

§ 237. 1. Zezwolenie na urządzenie drożdżowni traci swą moc, jeżeli drożdżownia nie zostanie uruchomiona w przeciągu roku od daty otrzymania zezwolenia.

2. Przepisy § 171 mają odpowiednie zastosowanie przy zgłaszaniu nowych, lub przebudowie już istniejących wytwórni drożdży, jak również przy oznajmieniu o zamierzonym uruchomieniu istniejących wytwórni, składaniu podań o ich weryfikację, załączaniu potrzebnych do tego planów sytuacyjnych, rysunków, opisów pomieszczeń wytwórni, jej urządzeń, opisie postępowania technicznego, podawaniu nazwiska kierownika ruchu i jego zastępcy.

§ 238. 1. Weryfikacja, zatwierdzenie protokołu weryfikacyjnego, oznaczenie poszczególnych lokali i uzyskanie zezwolenia na uruchomienie obo-

wiązują wytwórnice drożdży prasowanych tak samo, jak i gorzelnie, z tą różnicą, że weryfikacja drożdżowni polega tylko na pomiarach naczyń i sprawdzeniu istniejących urządzeń z planami, rysunkami i opisem.

2. W zezwoleniu na uruchomienie U. S. A. M. podaje:

- a) inspektora K. S., któremu przedsiębiorca winien przesyłać oznajmienie ruchu i wszelkie doniesienia o zmianach, zachodzących w urządzeniu wytwórni, oraz
- b) kasę skarbową, w której pobierać należy opaski podatkowe (banderole).

§ 239. 1. Co najmniej na trzy dni przed rozpoczęciem ruchu przedsiębiorca winien złożyć miejscowemu Inspektorowi K. S. zgłoszenie ruchu podług wzoru Nr. 20 w 2-ch egzemplarzach, dołączając kwit na uiszczoną opłatę patentową i wykupione świadectwo przemysłowe.

2. Zgłoszenie winno zawierać wszystkie dane, wyszczególnione we wzorze, a dotyczące wyrobu drożdży oraz ewentualnego pędzenia spirytusu z brzezki drożdżowej, względnie zużycia odpadków.

§ 240. Każda drożdżownia otrzymuje od U. S. A. M. oparafowaną i urzędowo opieczętowaną książeczkę, podług wzoru Nr. 21, w której kasa skarbowa zapisuje ilość każdorazowo wykupionych opasek podatkowych (banderoli) oraz uiszczoną za te opaski kwotę podatku. Urzędnik kasy skarbowej obowiązany jest zaświadczać każdorazową wpłatę swym podpisem i pieczęcią urzędową.

§ 241. Przedsiębiorca powinien przechowywać wykupione banderole we wzorowym porządku i tak, aby je można było w każdej chwili łatwo przeliczyć.

242. Niezwłocznie po otrzymaniu opasek z kasy skarbowej, przedsiębiorca winien ostemplować je pieczęcią firmową drożdżowni. Do ostemplowania należy używać trwałej farby (tuszu). Na każdej opasce winien być zupełnie wyraźny odcisk całej pieczęci firmowej.

§ 243. 1. Drożdże prasowane powinny być po wyjściu z pod prasy odważone, a waga ich zapisana w książce obrachunkowej. Przed sprzedażą należy sformować drożdże w cegiełki (płytki) 100-gramowe lub 500-gramowe. Nadwaga na wyschnięcie może wynosić 5% wagi cegiełek.

2. Do sprawdzania wagi cegiełek należy w oddziale formowania drożdży prasowanych w cegiełki ustawić należycie zalegalizowaną wagę, zaopatrzoną w dostateczną ilość zalegalizowanych odważników.

§ 244. 1. Do zewnętrznego opakowania cegiełek drożdży prasowanych wolno używać tylko takiego papieru, na którym banderole można trwale nakleić; w szczególności nie wolno używać w tym celu papieru błyszczącego, parafinowanego lub woskowego.

2. Na opakowaniu każdej cegiełki drożdżowej winna być uwidoczniiona waga cegiełki, firma i siedziba drożdżowni i nazwisko jej właściciela.

§ 245. Drożdże prasowane, których w dniu wyjścia z pod prasy po odważeniu ich i zapisaniu w księdze produkcyjnej, nie sformowano w cegiełki, nie opakowano i nie obanderolowano, należy przechowywać w oddzielnym pomieszczeniu (§ 235 ust. 2 punkt d) w naczyniach, których tarę zaświadcza protokółarnie urzędnicy K. S. przy weryfikacji lub w miarę nabywania tych naczyń przez drożdżownię. Waga naczyń, którą od czasu do czasu należy sprawdzić, winna być uwidoczniiona olejną farbą na naczyniu.

§ 246. 1) Na opakowane cegiełki (płytki) drożdżowe należy starannie i trwale naklejać opaski podatkowe dokoła przez całą długość cegiełki w ten sposób, aby bez uszkodzenia opaski nie można było wyjąć drożdży z opakowania. Opaski, naklejane na cegiełki, winny odpowiadać wadze cegiełek.

2. Drożdże prasowane wolno wydawać z wytwórni i wprowadzać do wolnego obrotu dopiero po zaopatrzeniu ich w opaski podatkowe (banderole).

3. W miejscach detalicznej sprzedaży wolno dzielić obanderolowane cegiełki drożdży dla sprzedaży cząstkowej spożywcem. Dzielenie winno odbywać się prostopadle do opaski. W zakładzie handlowym wolno przechowywać tylko jedną napoczętą cegiełkę.

§ 247. 1. Jeżeli okaże się, że wyprodukowane, a jeszcze nieobanderolowane drożdże nie są zdatne do użycia, wówczas na żądanie przedsiębiorcy mogą być one zniszczone w obecności 2-ch urzędników skarbowych. Przed zniszczeniem urzędnicy K. S. winni sprawdzić ilość, wagę i przyczyny niezdatności drożdży do użycia.

2. Urzędnicy skarbowi spisują w trzech egzemplarzach protokół zniszczenia drożdży; protokół ten podpisuje również przedsiębiorca wytwórni, względnie kierownik ruchu, i 2-ch świadków. Jeden egzemplarz protokołu należy dołączyć do księgi obrachunkowej.

§ 248. 1. Naderwane lub uszkodzone banderole nie mogą być używane do naklejania na cegiełki drożdżowe, ani też nie mogą być wymieniane w kasie skarbowej. Banderole takie winny być oddawane urzędnikowi K. S., dozorującemu drożdżownię, który przechowuje je do przyjazdu Inspektora K. S., w obecności którego banderole te winny być zniszczone z równoczesnym sporządzeniem krótkiego protokołu.

2. Na mocy takich protokołów zniszczone banderole wpisuje się na rozchód w księdze obrotów banderoli.

§ 249. Zabrania się używania do zacierów drożdżowych piany i innych odpadków, pozostających po odcedzeniu i przepłukaniu drożdży.

§ 250. 1. Każda drożdżownia, nie pędząca spirytusu z brzezki drożdżowej, pozostałej po od-

cedzeniu drożdży, obowiązana jest zgłosić, w jaki sposób ta brzeczka będzie niszczone.

2. Brzeczki należy niszczyć w obecności urzędnika K. S., dozoruującego wytwórnię drożdży, który po każdorazowym zniszczeniu brzeczki czyni o tem krótką wzmiankę w księdze obrachunkowej.

3. Powyższy zapis w księdze jest zbędny, gdy drożdźownia posiada odpowiednie urządzenia (rurociągi) do automatycznego spływania brzeczki, niezwłocznie po jej oddzieleniu od drożdży, do kanału nieczystości. Urządzenia takie winny być urzędowo zabezpieczone na całej swej długości plombami Inspektora K. S.

§ 251. 1. Zabrania się wywożenia brzeczki drożdżowej poza obręb drożdźowni, w której brzeczka tę otrzymano.

2. Na wyjątki może zezwolić władza skarbową II instancji.

§ 252. 1. W każdej wytwórni drożdży prasowanych należy prowadzić książkę obrachunkową według załączonego wzoru (22), książkę na pobór banderoli (wzór Nr. 21), i księgę rozporządzeń władz skarbowych (wzór Nr. 23). Zapisy do księgi obrachunkowej należy uskuteczniać codziennie i nie wolno odkładać ich na dzień następnny.

2. Za należyte prowadzenie powyższych ksiąg odpowiada kierownik drożdźowni.

3. Kierownik wytwórni obowiązany jest po upływie każdego miesiąca zrobić w księdze obrachunkowej zestawienie miesięczne oraz przedkładać władzy skarbowej II instancji do dnia 5-go następnego miesiąca podpisany przez siebie odpis księgi obrachunkowej za dany miesiąc po zaświadczeniu odpisu przez urzędnika skarbowego.

4. Przepisy §§ 224 i 230 mają odpowiednie zastosowanie również i do drożdźowni.

§ 253. 1. Zabrania się przerabiania i zmieniania formy drożdży prasowanych poza wytwórnią, jak również wydawania drożdży niesformowanych z wytwórni.

2. Minister Skarbu może jednak zezwolić krajowym wytwórniom drożdży prasowanych na urządzenie w miejscach znacznieszego zbytu drożdży osobnych składnic pod firmą wytwórni, w których magazynowanoby drożdże, wyprodukowane w wytwórni, formowano je w cegiełki i banderolowano.

3. Składnice takie muszą odpowiadać następującym warunkom:

- a) składnica musi znajdować się pod ścisłą kontrolą skarbową,
- b) wywóz niesformowanych drożdży z wytwórni do składnicy winien odbywać się w zamkniętych urzędowo naczyniach drewnianych, uprzednio urzędowo starowanych,
- c) o zamierzonym wywozie każdej przesyłki drożdży prasowanych do składnicy przedsiębiorca wytwórni, względnie jej kierownik winien zawiadomić urzędnika K. S., dozoruującego wytwórnię, pismem, sporządzonym

w 3-ch egzemplarzach według wzoru Nr. 24. Urzędnik ten sprawdza wagę ładunku, podpisuje wszystkie egzemplarze oznajmienia, zabezpiecza naczynia z drożdżami zapomocą plomb i przesyła jedno oznajmienie urzędnikowi, dozoruującemu składnicę. Pozostałe dwa egzemplarze oznajmienia oddaje przedsiębiorstwu: jedno z tych oznajmień służy za dokument uprawniający do wywozu, drugie zaś jako dokument rozchodowy drożdźowni. Ilość wywiezionych drożdży należy zapisać do osobnej kolumny rozchodu księgi obrachunkowej,

- d) urzędnik K. S., dozoruujący składnicę, sprawdza wagę przesyłki po jej nadejściu, potwierdza odbiór na oznajmieniu i wtórniku tegoż i zwraca oznajmienie urzędnikowi K. S., dozoruującemu wytwórnię, który dołącza potwierdzone oznajmienie do odnośnej pozycji rozchodu,
- e) kierownik składnicy zapisuje na przychód do księgi obrachunkowej przyjętą ilość drożdży i dołącza do odnośnej pozycji wtórnika oznajmienia,
- f) formowanie drożdży w cegiełki i banderolowanie ich ma się odbywać w ten sam sposób, jak w wytwórni drożdży prasowanych,
- g) przedsiębiorca wytwórni winien uiścić we właściwej kasie skarbowej w przeciągu 7 dni podatek za ewentualne ubytki, stwierdzone w składnicy, a stanowiące różnicę pomiędzy wagą, ustaloną w wytwórni, a wagą, stwierdzoną w składnicy. Odpowiednie orzeczenie urzędowe należy sporządzić natychmiast po odebraniu drożdży w składnicy,
- h) po rocznym obrachunku (§ 259) książkę obrachunkową składnicy wraz z jej załącznikami dołącza się do książki obrachunkowej wytwórni, przyczem mają zastosowanie przepisy § 13,
- i) na okres wykonywania ścisłej kontroli przedsiębiorca składnicy drożdży ma dostarczyć urzędnikowi skarbowemu bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające przepisom § 25.

§ 254. 1. Drożdże mogą sprowadzać z zagranicy tylko osoby, opłacające świadectwo przemysłowe I kategorii dla przedsiębiorstw handlowych.

2. Nie mogą trudnić się przywozem drożdży z zagranicy w celach handlowych osoby, znajdujące się w stanie upadłości, dalej osoby co do których zachodzą przeszkody z § 30.

3. Na pisemne podanie osoby zainteresowanej władza skarbową II instancji stwierdza wymienione w ust. 1 i 2 okoliczności zaświadczeniem, wydanem na okres czasu nie dłuższy, niż jeden rok kalendarzowy.

4. Władze skarbowe II instancji prowadzą ewidencję wydanych zaświadczeń, celem poddania kontroli importerów i odebrania zawiadczeń, o ile zajdą okoliczności, wymienione w ust. 2.

5. Urzędy celne mogą wydawać opaski podatkowe (banderole) tylko osobom, które przedstawią wymienione w ust. 3 zaświadczenie.

§ 255. Pobieranie podatku spożywczego od drożdży, sprowadzanych z zagranicy, odbywa się według następujących zasad:

- a) drożdże mogą być przewożone z zagranicy wyłącznie przez kolejowe urzędy celne I klasy, położone na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) drożdże muszą być sformowane w cegiełki (płytki) 100-gramowe lub 500-gramowe. Nadwaga na wyschnięcie może wynosić 5% wagi dozwolonej normy wagowej,
- c) Minister Skarbu może uwolnić przedsiębiorców drożdżowni od obowiązku formowania w cegiełki drożdży zarodowych, sprowadzanych z zagranicy do dalszego prze-robu,
- d) obanderolowanie drożdży zagranicznych ma odbywać się pod nadzorem urzędników celnych, po rewizji celnej, lecz przed wypuszczeniem towaru z urzędu celnego,
- e) opaski podatkowe (banderole), nabyte w kasie urzędu celnego, należy nałożyć na opakowane cegiełki w sposób, przepisany w § 246. Przed użyciem opasek urząd celny oznacza je swoją pieczęcią.

Po obanderolowaniu urząd celny wydaje drożdże odbiorcy, względnie osobie upoważnionej do rozporządzenia towarem.

§ 256. 1. Wywóz drożdży prasowanych poza obszar celny lub do W. M. Gdańska może nastąpić albo w stanie sformowanym (bez banderoли) lub niesformowanym w naczyniach lub skrzyniach, nadających się do nałożenia zabezpieczeń urzędowych.

2. Wywóz drożdży na obszar W. M. Gdańska ma się odbywać w trybie postępowania przekazowego. Czynności urzędu odbiorczego pełni w tych wypadkach K. S. w Tczewie. Obowiązkiem K. S. w Tczewie jest dopilnować, aby przesyłki drożdży przekraczały w całości granicę akcyzowo-monopolową. W razie potrzeby, zwłaszcza w wypadkach wywozu większych przesyłek, K. S. powinna je konwojować do najbliższej stacji kolejowej na obszarze W. M. Gdańska.

3. Na wywóz drożdży prasowanych poza obszar celny Państwa lub do W. M. Gdańska z uwolnieniem lub za zwrotem podatku spożywczego potrzebne jest pozwolenie właściwej władzy skarbowej II instancji. Pozwolenia nie mogą otrzymać osoby, co do których zachodzą przeszkody z § 30.

4. Pozwolenie na wywóz wydaje się na podstawie złożonego podania na przeciąg roku obrachunkowego, z zastrzeżeniem prawa cofnięcia tego pozwolenia bez podawania powodów; zezwolenie to może być przedłużone przez władzę skarbową II instancji na następny rok obrachunkowy, gdy warunki nie zmieniły się i nie zachodzą żadne inne wątpliwości co do osoby, ubiegającej się o przedłużenie.

5. Podanie prócz nazwiska i imienia względnie nazwy firmy, ubiegającej się o pozwolenie na wywóz drożdży za granicę celną Państwa lub na obszar W. M. Gdańska, winno zawierać:

- a) dane o ilości drożdży, które w roku obrachunkowym zostaną przypuszczalnie wywiezione,
- b) wyraźne oświadczenie petenta, że poddaje się wszelkim zarządzeniom kontrolnym,
- c) rodzaj gwarancji, którą proszący chce zabezpieczyć wpływ podatku od drożdży. Gwarancję tę należy złożyć jeszcze przed rozpoczęciem wywożenia drożdży za granicę celną Państwa w sposób, przepisany przy kredytowaniu ceny kupna spirytusu, w wysokości, równej podatkowi od każdorazowej ilości drożdży, wysyłanych zagranicę. Gwarancję tę zwalnia się po nadejściu oznajmienia, potwierdzonego przez urząd celny, że przesyłka znajduje się już poza granicą Państwa. Zwolniona gwarancja może służyć na zabezpieczenie wpływu podatku spożywczego od nowych przesyłek drożdży.

6. Władza skarbową II instancji może w pewnych wypadkach zwolnić według swego uznania przedsiębiorcę, wysyłającego drożdże zagranicę, od złożenia zabezpieczenia.

§ 257. Przedsiębiorca obowiązany jest prowadzić oddzielny wykaz drożdży, wysyłanych zagranicę, według wzoru Nr. 25.

§ 258. 1. O każdej zamierzonej wysyłce drożdży zagranicę, względnie na obszar W. M. Gdańska obowiązany jest przedsiębiorca przed dokonaniem wysyłki przestać właściwemu Inspektorowi K. S. oznajmienie (wzór Nr. 26 względnie wzór, przewidziany art. 207 i 208 umowy z dnia 24 października 1921 r., zawartej pomiędzy Polską a W. M. Gdańskiem zał. do Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139). Oznajmienie takie musi być wysłane tak wcześniej, aby odnośny urzędnik K. S. mógł przybyć na czas celem odprawy przesyłki. Przed przybyciem urzędników K. S. nie wolno drożdży, przeznaczonych na wywóz, pakować do skrzyń lub naczyń.

2. Odprawa drożdży, przeznaczonych na wywóz zagranicę, może odbywać się tylko w naczyniach lub skrzyniach, starowanych w obecności odprawiających je urzędników skarbowych i również w ich obecności napełnionych drożdżami, które razem z opakowaniem odważa się na zalegalizowanej wadze.

3. Naczynia lub skrzynie z drożdżami należy zabezpieczyć urzędowo plombami i przekazać właściwemu kolejowemu urzędowi celnemu I klasy, wyznaczając jednocześnie przybliżony termin dostawy do tego urzędu. Wyniki odprawy, ilość i numery plomb na poszczególnych naczyniach i skrzyniach, tudzież termin dostawy zaznacza Inspektor K. S. w 3-ch egzemplarzach oznajmienia, powołując się w nich w „Uwadze” na odnośne rozporządzenie władzy skarbowej, względnie podając, do jakiej kwoty złożona gwarancja jest jeszcze wolna. Wypełnione

w powyższy sposób oznajmienie odsyła urzędnik K. S. właściwemu urzędowi celnemu, drugi egzemplarz oznajmienia towarzyszy przesyłce drożdży, jako dokument przewozowy, trzeci egzemplarz oznajmienia pozostaje w miejscu wywozu. Ilość drożdży, odprawionych z wytwórni zagranicę, zapisuje się do rubryki rozchodu drożdży nieobanderolowanych w księdze obrachunkowej danej wytwórni oraz w wykazie drożdży, wysłanych zagranicę, przyczem dokonujący odprawy stwierdza wpisy w wykazie własnoręcznym podpisem.

4. Przesyłka drożdży winna być dostarczona do urzędu celnego z nienaruszonymi plombami urzędowymi w terminie, oznaczonym w oznajmieniu.

5. Urząd celny dokonywa odprawy celnej, sprawdzając stan zabezpieczeń, całość naczyń i skrzyń, ich liczbę i zgodność dostawionej przesyłki z otrzymanym oznajmieniem. W razie powzięcia wątpliwości co do stanu przesyłki, urząd celny może według swego uznania zarządzić ściślejszą rewizję przesyłki. Urząd celny stwierdza przeście granicy na oznajmieniu, poczem wysyła niezwłocznie zaświadczone oznajmienie urzędnikowi K. S., który dozoruje przedsiębiorstwo wysyłające drożdże.

6. Jeżeli w ciągu jednego miesiąca, licząc od dnia odprawy przesyłki z wytwórni (składnicy), nie nadejdzie z urzędu celnego zaświadczone oznajmienie, że przesyłka opuściła granice Państwa, obowiązany jest urzędnik K. S., dozorujący przedsiębiorstwo, donieść o tem przy dołączeniu odpisu dotyczącej pozycji wykazu właściwemu U. S. A. M., który przeprowadza natychmiast dochodzenia. Gdyby dochodzenia wykazały, że przesyłka istotnie nie wyszła zagranicę (poza obszar monopolowy), U. S. A. M. wystawia przedsiębiorcy orzeczenie wymiarowe z wezwaniem do zapłaty przypadającego podatku w ciągu dni 7-miu pod rygorem przymusowego ściągnięcia.

7. Po uiszczeniu podatku wręcza przedsiębiorca kwit kasowy pełniącemu stały dozór urzędnikowi K. S., który wpisuje uiszczoną kwotę w księdze obrachunkowej do rubryk wpłaconych należności za banderolę z odpowiednią uwagą. Datę zapłaty podatku należy zanotować także w wykazie drożdży, wysłanych zagranicę, przy odpowiedniej pozycji.

§ 259. 1. Po ukończeniu kampanji należy przeprowadzić w drożdźni roczny obrachunek, zestawić i przenieść remanenty ze starej do nowej książki obrachunkowej. Do starej książki obrachunkowej należy zapisać na przychód drożdże, które otrzymano z produktów, zatartych przed 1-ym września danej kampanji, a ustalony w ten sposób ogólny remanent przenieść dopiero do nowej książki. Cegielki drożdżowe, sformowane z powyższych zacierów i oklejane opaskami podatkowymi po 1-ym września, wpisuje się do nowej książki obrachunkowej.

2. Zamknięcie starych książek i otwarcie nowych poświadczą Inspektor K. S.

3. Co do przechowywania książek mają zastosowanie przepisy § 13.

§ 260. 1. Obliczenia obrotu drożdźni i kontrolę produkcji drożdży dokonywa się przez porównanie rzeczywistej ilości wyrobionych i zważonych drożdży z ilością drożdży obanderolowanych, z uwzględnieniem wywozu zagranicę oraz strat i braków przy wytwarzaniu.

2. Usprawiedliwione straty i braki mogą przytem pochodzić:

- a) z 5% dozwolonej nadwagi,
- b) ze strat, pochodzących z naturalnego wysychania drożdży podczas przechowywania ich w wytwórni przed formowaniem,
- c) ze strat przy formowaniu i ważeniu,
- d) ze strat, pochodzących skutkiem zniszczenia zepsutych drożdży,
- e) z ilości drożdży, użytych we własnej wytwórni do zadawania drożdżami zacierów.

CZEŚĆ III.

Rektyfikacje i wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych.

Dział I.

O rektyfikacjach.

§ 261. Oczyszczaniem spirytusu zapomocą destylacji i frakcjonowania na specjalnych aparatach rektyfikacyjnych zajmują się:

- a) oddziały rektyfikacyjne: przy gorzelniach, fabrykach wódek gatunkowych, fabrykach sztucznego jedwabiu i t. p. Mogą one oczyszczać wyłącznie spirytus bądź wyprodukowany w danej gorzelni (monopolowy na zlecenie D. P. M. S. lub eksportowy), bądź podlegający oczyszczeniu dla dalszego przerobu we własnym przedsiębiorstwie, przy którym znajduje się oddział rektyfikacyjny,
- b) rektyfikacje samoistne, mające prawo oczyszczania zarówno dostarczonej z gorzelnii surówki monopolowej na mocy umów, zawartych z D. P. M. S., jako też surówki, przeznaczonej od eksportu zagranicę.

§ 262. 1. Łączne oczyszczanie spirytusu monopolowego i prywatnego jest zabronione. Przedsiębiorstwo rektyfikacyjne, mające poddać oczyszczeniu surówkę monopolową i eksportową, winno dokonać tego w różnych okresach czasu, ażeby umożliwić jaknajściślejszą kontrolę przerobu każdego rodzaju surówki oraz ustalenie rzeczywistych strat.

2. Rektyfikacja obowiązana jest również magazynować monopolową surówkę i otrzymane gatunki rektyfikatu oddzielnie od surowców i produktów, stanowiących własność prywatną.

3. Książkowość i rachunkowość spirytusu monopolowego i niemonopolowego należy prowadzić w rektyfikacjach zupełnie niezależnie jedną od drugiej.

§ 263. Prywatno-prawny stosunek rektyfikacyj samostycznych oraz oddziałów rektyfikacyjnych, oczyszczających spirytus monopolowy, do D. P. M. S., normują umowy, zawarte przez powyższe przedsiębiorstwa z D. P. M. S.

§ 264. Na budowę nowej rektyfikacji lub oddziału rektyfikacyjnego potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu. Bez takiego zezwolenia urządzenie rektyfikacyj oraz oddziałów rektyfikacyjnych jest wzbronione.

§ 265. Przedsiębiorstwa rektyfikacyjne nie mogą mieć wewnętrznego połączenia z innymi przedsiębiorstwami, wyrabiającymi lub przerabiającymi spirytus, przede wszystkim zaś z gorzelniami i fabrykami wódek gatunkowych, t. j. wejście do każdego z takich przedsiębiorstw winno być osobne, z podwórza, a drzwi wejściowe nie mogą być obok siebie. Na wyjątki od powyższego przepisu mogą uzyskać pozwolenie Ministra Skarbu tylko te oddziały rektyfikacyjne przy gorzelniach, które korzystały z tego przywileju przed wydaniem niniejszego rozporządzenia.

§ 266. Sala aparaturowa winna być oddzielona od innych pomieszczeń rektyfikacji i odpowiadać warunkom, wyszczególnionym w § 161. W sali aparaturowej mogą być ustawione tylko te aparaty i naczynia, które były zgłoszone do weryfikacji oraz te, na ustawienie których po weryfikacji otrzymano zezwolenie władzy skarbowej II instancji.

§ 267. Każda rektyfikacja winna posiadać:

- a) odpowiednie mierniki, względnie urządzenia wagowe do mierzenia surówki tudzież wszystkich gatunków rektyfikatu, oddawanych na aparat do oczyszczania,
- b) odpowiednią ilość odbieralników do przyjmowania i mierzenia otrzymanego z aparatu rektyfikatu wszelkich gatunków. Przy aparatach ruchu przerywanego pojemność tych odbieralników winna być wystarczająca do przyjęcia produktów, otrzymanych z jednorazowego nabitcia wszystkich czynnych aparatów, przy aparatach zaś ciągłych odbieralniki winny starczyć do przyjęcia produktów, otrzymanych w ciągu co najmniej 12 godzin.

§ 268. 1. Rektyfikacja winna posiadać specjalne naczynia do zbierania i mierzenia fuzli, otrzymywanych w czasie oczyszczania spirytusu (fuzlowniki).

2. Fuzlownik jest to zamknięty zbiornik żelazny, którego dna winny być przynitowane do ścian bocznych, albo też łączone na krezach, nadających się do urzędowego zabezpieczenia.

3. Pojemność fuzlownika winna być taka, aby mógł zmieścić fuzle, otrzymane w danej rektyfikacji co najmniej w ciągu jednego miesiąca.

4. Fuzlownik winien posiadać:

- a) w bocznej ścianie przez całą swą wysokość szkła wizerne, przez które możnaby do-

kładnie widzieć oddzielne warstwy fuzli; pożądaną jest, by takie szkła wizerne były urządzone także z przeciwległej strony w ten sposób, aby można było oglądać płyn naprzestrzał,

- b) skalę, zapomocą której można odczytywać ilość litrów płynu w każdej warstwie,
- c) kurki w bocznej ścianie obok szkieł wizernych w odległości od 15 do 25 cm. jeden od drugiego, służące do brania prób z każdej warstwy fuzli i
- d) właz w górnym dnie z pokrywą, nadającą się do urzędowego zabezpieczenia, a także sztucer w dolnym dnie z kranem do opróżniania fuzlownika.

§ 269. Każda rektyfikacja winna posiadać oddzielny magazyn, a w nim niezbędną ilość zbiorników do magazynowania surówki oraz wszelkich gatunków rektyfikatu.

§ 270. Rektyfikacje obowiązują wszelkie przepisy o zgłaszaniu przedsiębiorstwa do weryfikacji podane w § 171, oraz przepisy o pomiarach naczyni i zbiorników i o weryfikacjach, podane w §§ 46 — 49, 52 i 173 — 175.

§ 271. W aparacie rektyfikacyjnym powinny być zabezpieczone urzędowe połączenia rurowe zbiorników surówki z kubem i sam kub z jego włazami i sztucerami od pary wodnej, wody i spirytusu.

§ 272. Fuzlownik i rura, doprowadzająca fuzle z aparatu do fuzlownika, winny być zabezpieczone jaknajdokładniej, ponieważ otrzymywane po przemywaniu fuzli odpadki (woda fuzlowa) stanowią część strat aparaturowych, które muszą być komisyjnie ustalone i obliczone przez urzędników K. S. (§ 286).

§ 273. Mierniki do surówki i rektyfikatu, oddawanych na aparat i odbieralniki, służące do mierzenia i przyjmowania różnych gatunków rektyfikatu, nie wymagają stałego zabezpieczenia, winny być jednak do tego przystosowane na wypadek, gdyby zabezpieczenie ich okazało się niezbędne. Odnośne zarządzenie może wydać U. S. A. M.

§ 274. 1. Przedsiębiorca obowiązany jest na 48 godzin przed rozpoczęciem oczyszczania spirytusu złożyć właściwemu Inspektorowi K. S. oznajmienie w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 27), oddzielnie dla oczyszczania spirytusu monopolowego, a oddzielnie dla prywatnego.

2. W oznajmieniu powinien przedsiębiorca podać czas, przez jaki będzie trwało oczyszczanie, oraz ilość spirytusu, wziętego do oczyszczania.

3. Inspektor K. S. zwraca jeden egzemplarz oznajmienia przedsiębiorcy, poświadczając swoim podpisem, że nie znajduje przeszkód do rozpoczęcia ruchu, drugi zaś egzemplarz wysyła władzy skarbowej II instancji. Bez zatwierdzenia oznajmienia przez Inspektora K. S. rektyfikacja nie może być uruchomiona.

4. O nieprzewidzianych przerwach w ruchu rektyfikacji przedsiębiorca winien niezwłocznie zawiadomić właściwego Inspektora K. S. z wyjaśnieniem przyczyn przerwy w pracy i przypuszczalnego terminu jej wznowienia. Wszelkie przerwy w pracy Inspektor K. S. winien zaznaczać na oznajmieniu.

§ 275. 1. W każdej samoistnej rektyfikacji musi być stały nadzór K. S.

2. Zarząd rektyfikacji winien dostarczyć wyznaczonemu do stałego nadzoru urzędnikowi mieszkania, odpowiadającego warunkom, przewidzianym w § 25.

3. Do wykonywania urzędowych czynności zarząd winien dostarczyć lokal, odpowiadający warunkom § 24.

§ 276. Urzędnik K. S., dozorujący rektyfikację, obowiązany jest kontrolować wszelkie czynności, dotyczące przyjmowania i oczyszczania surówki, zlewu, magazynowania i wydawania produktów rektyfikacji, sprawdzać całość urzędowych zabezpieczeń, jakość i moc rektyfikatu I gatunku, sprawdzać prawidłowość prowadzenia ksiąg, zapisków i dokumentów, przyjmować udział w czynnościach kontrolnych, dokonywanych przez władze przełożone i przysyłać wszelkie sprawozdania i wykazy, wymagane przez władze skarbowe i D. P. M. S.

§ 277. 1. Rektyfikacje obowiązane są prowadzić podług załączonych wzorów następujące księgi:

- a) księgę magazynu z surówką (wzór Nr. 28),
- b) „ rektyfikacyjną (wzór Nr. 29),
- c) „ magazynu z rektyfikatem (wzór Nr. 30).

Zapisy w tych ksiązkach winny być stale uzgadniane.

2. Oddziały rektyfikacyjne przy gorzelnianach, oczyszczające surówkę wyłącznie własnej produkcji, prowadzą tylko księgę rektyfikacyjną i księgę magazynu z rektyfikatem.

3. Oddziały rektyfikacyjne przy innych przedsiębiorstwach, które bądź otrzymują surówkę z gorzelnii (np. fabryki sztucznego jedwabiu), bądź rektyfikują zanieczyszczony spirytus i odpadki (np. fabryki wódek gatunkowych), obowiązane są prowadzić księgę magazynową wzór Nr. 28.

4. Ponadto tak rektyfikacje, jak i oddziały rektyfikacyjne prowadzą księgi i zapiski:

- d) księgę rewizyjną (wzór Nr. 18),
- e) „ rozporządzeń władz skarbowych (wzór Nr. 23),
- f) spis plomb.

§ 278. 1. Przychód księgi magazynowej z surówką stanowi spirytus, dostarczony do rektyfikacji z zewnątrz, bądź w postaci surówki z gorzelnii, bądź w postaci źle oczyszczonego lub zanieczyszczzonego spirytusu (wypary z państw. wytwórni wódek, konfiskaty i t. p.).

2. Rozchód tej księgi stanowią wszelkie obroty, tak wewnętrzne, czyli ilości, wydane na aparat do oczyszczania, jako też ilości surówki, wydane na-

zewnątrz na specjalne zlecenie D. P. M. S. Na rozchód wpisuje się również wszelkie nadwyżki, stwierdzone przy wysyłkach spirytusu z rektyfikacji.

§ 279. 1. Do księgi rektyfikacyjnej należy zapisywać wyłącznie codzienne obroty wewnętrzne, zatem: na przychód zapisuje się ilości surówki, wziętej do oczyszczania i zapisanej na rozchód podług rubryk księgi magazynu z surówką, jak również ilości rektyfikatu niższych gatunków, wzięte do powtórnego oczyszczania i zapisane na rozchód w rubrykach księgi magazynu z rektyfikatem.

2. Rozchód w tej księdze stanowią ilości wszelkich gatunków rektyfikatu, otrzymywane codziennie z aparatu rektyfikacyjnego i które codziennie przenosi się do księgi magazynu z rektyfikatem.

3. Codziennych różnic pomiędzy przychodem i rozchodem księgi rektyfikacyjnej, stanowiących część strat aparatuowych, nie zapisuje się w tej księdze codziennie, gdyż nie są one jeszcze ostatecznie ustalonemi, całkowitemi stratami. Dopiero po przeprowadzeniu miesięcznej obrachunkowej rewizji i po ustaleniu ilości odpadków (wody fuzlowej), straty aparatuowe mogą być ostatecznie ustalone i wtedy zapisuje się je w rubryce 18-tej na rozchód (§ 285 ust. 3 punkt b i c).

§ 280. Do księgi magazynu z rektyfikatem należy zapisywać na przychód wszystkie produkty rektyfikowania, nie wyłączając eterów i przemitych już olejów fuzlowych (obrót wewnętrzny) oraz dostarczony ewentualnie do rektyfikacji dla magazynowania rektyfikat wszelkich gatunków (obrót zewnętrzny). Rozchód w tej księdze stanowią z jednej strony ilości spirytusu, zwrócone na aparat do powtórnego oczyszczania (obrót wewnętrzny), z drugiej zaś strony — ilości rektyfikatu wszelkich gatunków i olejów fuzlowych, wydane z przedsiębiorstw nazewnątrz, oraz nadwyżki, stwierdzone przy wysyłkach spirytusu z rektyfikacji.

§ 281. 1. W księdze rewizyjnej urzędnicy K. S. zapisują zapasy spirytusu, ustalone w każdym poszczególnym zbiorniku magazynów rektyfikacji w dniu dokonania obrachunkowej rewizji przedsiębiorstwa.

2. W księdze tej każdy zbiornik posiada oddzielne konto. Ustaloną przy rewizji pozostałość spirytusu w każdym zbiorniku należy zapisać, podając dokładnie ilość i temperaturę płynu oraz moc jego, pogrążenie alkoholomierza i temperaturę płynu w szklance; na podstawie tych danych oblicza się i wpisuje ogólną ilość litrów bezwodnego alkoholu.

§ 282. 1. Inspektorzy K. S. są obowiązani przeprowadzać w końcu każdego miesiąca lub na początku następnego wspólnie z urzędnikami stałego dozoru i w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa obrachunkowe rewizje rektyfikacji. Rewizja taka, dokonana w końcu roku obrachunkowego (§ 10), jest ostatnią rewizją miesięczną w danym roku i winna być uzupełniona rocznym obrachunkiem rzeczywistych strat oraz ewentualnem wyrównaniem tych strat (§ 42).

2. Ogólne zasady przeprowadzania obrachunkowych rewizji, podane w §§ 53 — 55, winny być w całej ich rozciągłości stosowane również i do rektyfikacji.

§ 283. Rzeczywisty zapas spirytusu ustala się przez stwierdzenie ilości spirytusu wszelkich gatunków w zbiornikach, oraz ilości olejów fuzlowych, określonych po opróżnieniu fuzlownika, w myśl przepisów § 286 i dodanie tych ilości.

§ 284. Dokładna obrachunkowa rewizja rektyfikacji wymaga zatrzymania działania i opróżnienia aparatu rektyfikacyjnego, a także dokładnego ustalenia ilości olejów fuzlowych oraz wody fuzlowej, która jako odpadek, stanowi część strat aparatowych.

§ 285. 1. Po ustaleniu faktycznego zapasu spirytusu wszelkich gatunków (§ 283) należy ustalić ilości ubytków magazynowego i rektyfikacyjnego, przychem ubytek magazynowy należy ustalić oddzielnie dla magazynu z surówką i oddzielnie dla rektyfikatu wszelkich gatunków.

2. Poszczególne rodzaje ubytków należy zapisać do właściwych ksiąg na rozchód, porównać je z dozwolonymi zanikami, obliczonymi na zasadach §§ 35 i 37 i — w wypadku przekroczenia dozwolonych norm zaników — postąpić zgodnie z przepisami §§ 40 i 41.

3. Powyższe czynności stanowią obrachunkową rewizję rektyfikacji.

Dokładna obrachunkowa rewizja rektyfikacji wymaga zachowania kolejności przy sprawdzaniu ksiąg i dokumentów, a mianowicie:

- a) przed obrachunkiem należy sprawdzić wszystkie zapisy w księgach; w tym celu wszystkie zewnętrzne obroty podług zapisów obu ksiąg magazynowych należy porównać i uzgodnić z dokumentami przychodu i rozchodu, natomiast wewnętrzne obroty spirytusu w rektyfikacji należy uzgodnić między sobą we wszystkich trzech księgach. Np. surówka, oddana na aparat, winna być zapisana na rozchód w księdze magazynowej surówki, a jednocześnie w takiej samej ilości, winna być zapisana na przychód w księdze rektyfikacyjnej, otrzymane z aparatu ilości rektyfikatu wszelkich gatunków winny figurować jako rozchód w księdze rektyfikacyjnej i jako przychód w księdze magazynu z rektyfikatem i t. p.,
- b) po dokładnym sprawdzeniu zapisów w księgach należy przedewszystkiem obliczyć rzeczywisty ubytek aparatowy, podług zapisów księgi rektyfikacyjnej. W tym celu należy zestawić przychód tej księgi, t. j. ogólną ilość spirytusu, oddanego na aparat z rozchodem jej, t. j. ogólną ilością spirytusu, otrzymanego z aparatu. Należy pamiętać, że ustalone przy rewizji ilości olejów fuzlowych (§ 286) winny być zapisane we właściwej rubryce księgi rektyfikacyjnej

- (oraz magazynowej rektyfikatu) i uwzględnione przy powyższem zestawieniu,
- c) ustalona po takim zestawieniu różnica stanowi ubytek rektyfikacyjny,
 - d) z zapisów każdej z ksiąg magazynowych należy wyprowadzić przez odjęcie rozchodu od przychodu pozostałości książkowe tak dla surówki, jak również dla rektyfikatu wszelkich gatunków. Porównywanie książkowych pozostałości z ustalonymi przy rewizji faktycznymi zapasami daje faktyczne ubytki surówki oraz rektyfikatu wszelkich gatunków,
 - e) ustalone, zgodnie z przepisami punktów b), c) i d) ubytki: rektyfikacyjny i magazynowy dają w sumie ogólny ubytek spirytusu w rektyfikacji w okresie obrachunkowym,
 - f) ogólny ubytek można również ustalić, odejmując stwierdzony przy rewizji zapas spirytusu wszelkich gatunków od zapasu książkowego rektyfikacji, wypośredkowanego, jako różnica pomiędzy przychodem spirytusu z zewnątrz i rozchodem nazewną, z uwzględnieniem ubytków i nadwyżek, ustalonych przy uprzednich rewizjach,
 - g) takie obliczenie ogólnego ubytku, według punktu f), należy zawsze skuteczniać z tego powodu, że zgodność obliczenia ogólnego ubytku obydwoma sposobami daje bezwzględną pewność, że ubytki są obliczone prawidłowo oraz, że zapisy w księgach są należycie uzgodnione,
 - h) po ustaleniu ubytku rektyfikacyjnego, magazynowego dla surówki i magazynowego dla rektyfikatu zapisuje się je do właściwych ksiąg, porównuje z dozwolonymi zanikami, w końcu wymierza się należność za nadmierny ubytek, o ile taki się okaże,
 - i) czynności te należy wykonać zgodnie z przepisami, podanymi w §§ 35, 37 i 41.

§ 286. 1. Przystępując do ustalenia ilości fuzli, otrzymanych z aparatu, należy przedewszystkiem stwierdzić na mocy wskazań skali, umieszczonej obok szkieł wziernych fuzlownika (§ 268), jakie ilości płynu stanowią poszczególne warstwy fuzli.

2. Po zapisaniu tych ilości należy zmierzyć moc płynu w każdej ze wspomnianych warstw, posiadając się alkoholomierzem, termometrem i tablicami redukcyjnymi. Próby do mierzenia mocy należy pobierać przez próbne kraniki (§ 268), starając się nie zakłócić płynu, aby każda próba odpowiadała danej warstwie fuzli.

3. Na podstawie powyższych danych należy obliczyć zawartość fuzli każdej warstwy w litrach 100°, a po zsumowaniu otrzymuje się ogólną ilość fuzli w fuzlowniku.

4. Następnie należy przemyć fuzle w fuzlowniku, aby oddzielić czyste oleje fuzlowe. Otrzymane oleje fuzlowe winny być dokładnie wymierzone i określone w stopniach hl. i złane do beczek na przechowanie.

5. Różnica pomiędzy ogólną, określoną w fu-zlowniku ilością fuźli, a ilością czystych olejów fu-zlowych, stanowi odpadek, czyli t. zw. wodę fu-zlową, którą zalicza się do ubytków rektyfikacyjnych (§ 37 ust. 2).

§ 287. 1. Pozostała po przemyciu fuźli wo-da fuźlowa zawiera pewne ilości alkoholu etylowe-go, może być przeto użyta do rozcieńczania surówki w kubie aparatu rektyfikacyjnego, lub też winna być zniszczona razem z rozczytnem użytej do przemy-wania fuźli soli kuchennej.

2. Zarówno użycie wody fuźlowej do rozcień-czania surówki, jak i jej zniszczenie winno być do-konane w obecności dwóch urzędników K. S. O wy-nikach przemycia fuźli należy sporządzać protokół podług wzoru Nr. 31.

§ 288. Fuźle przemywa się wodą, należyte jednak przemycie fuźli, celem otrzymania olejów wyższej mocy, winno być uskutecznione rozczytnem soli kuchennej. Rozczyn przygotowuje się, biorąc 1,7 kg soli na 10 l wody. Ogólna ilość takiego roz-czynu winna stanowić co najmniej 1/4 objętości przemy-wanych fuźli.

§ 289. 1. Niemonopolowe oleje fuźlowe winny po przemyciu odpowiadać następującym warunkom:

- a) powinny być przezroczyste,
- b) moc według alkoholomierza ma być nie mniejsza od 80° przy + 12° R.,
- c) przy zmieszaniu równych objętości olejów fuźlowych i wody o ciepłocie około + 15° R. zmniejszenie objętości olejów nie powin-no przekraczać 30%,
- d) przy zmieszaniu 100 cm³ olejów z 5 cm³ wo-dy o ciepłocie około + 15° R. oleje powin-ny mętnieć,
- e) mieszanina równych objętości olejów z roz-cieńczonym kwasem siarczanym o ciężarze właściwym 1,84 (1 część kwasu na 1 część wody) powinna stanowić ciecz jednolitą.

2. Oleje fuźlowe, otrzymane ze spirytusu nie-monopolowego, stanowią własność prywatną i są przedmiotem wolnego obrotu.

3. Jakość monopolowych olejów fuźlowych po-winna odpowiadać warunkom umów, zawartych z D. P. M. S.

§ 290. 1. Każda rektyfikacja winna posiadać: ocechowaną wagę z odważnikami na obciążenie przynajmniej 1000 kg, komplet miar ocechowanych o pojemności litrowej (20, 10, 5, 1, 1/2 litrów), lewar do odbierania prób spirytusu z beczek, alkoholomierze i termometry. Ponadto rektyfikacja winna posiadać naczynia szklane, kwas siarczany i lampkę do badania rektyfikatu na czystość. Kwas siar-czany do badania rektyfikatu na czystość ma być pod urzędowym zamknięciem.

2. Wagi do ważenia beczek winny być usta-wione w krytych pomieszczeniach.

§ 291. 1. Spirytus eksportowy, przechowy-wany w rektyfikacji, do chwili wywozu zagranicę

jest obciążony opłatą monopolową w wysokości obo-wiązującej ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych.

2. Minister Skarbu może zażądać zabezpie-czenia opłaty monopolowej, ciężającej na eksporto-wym spirytusie, przechowywanym w rektyfikacji, a to do wysokości 3% ceny monopolowej, podanej w ustępie 1, od najwyższej ilości spirytusu, jaką przedsiębiorca zamierza w danym roku przechowy-wać.

3. Zabezpieczenie może być podniesione w wy-padku, gdy rektyfikacja popełniła nadużycie przez wypuszczenie nieopłaconego spirytusu do wolnego obrotu.

4. Zabezpieczenie winno być złożone w spo-sób, przewidziany w §§ 60 i 61.

§ 292. 1. Rektyfikacje i oddziały rektyfika-cyjne, których pomieszczenia i urzędnienia w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie od-powiadają powyższym przepisom (§§ 265 — 269 i 275) winny dostosować się do tych wymogów w ter-minie sześciomiesięcznym od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Minister Skarbu może w drodze wyjątku przedłużyć termin określony w ust. 1.

DZIAŁ II.

Wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych.

§ 293. 1. Za wolny skład spirytusu uznaje się przedsiębiorstwo, któremu przyznane zostało prawo przechowywania spirytusu (monopolowego lub eks-portowego), obciążonego należnością monopolową.

2. Za wolny skład wyrobów wódczanych uzna-je się przedsiębiorstwo, któremu przyznane zostało prawo przechowywania i przyrządzania wyrobów wódczanych ze spirytusu, na którym ciąży opłata monopolowa. Nalew do butelek wyrobów wódcza-nych, przeznaczonych dla obrotu w kraju, jest w wol-nym składzie niedozwolony.

3. W wolnych składach nie wolno ustawiać aparatów destylacyjnych i rektyfikacyjnych.

§ 294. 1. Zezwolenie na urządzenie i prowa-dzenie wolnych składów udziela Minister Skarbu przedsiębiorstwom, zarejestrowanym we właściwym sądzie, co do których nie zachodzą przeszkody z § 30, oraz do których majątku nie otwarto postę-powania upadłościowego.

2. Zezwolenie na wolny skład spirytusu otrzy-mać mogą jedynie rektyfikacje samoistne oraz spół-dzielcza organizacja, uprawniona do eksportu spi-rytusu.

3. Zezwolenie na wolny skład wyrobów wód-czanych otrzymać może tylko fabryka wódek ga-tunkowych, której obrót roczny (przychód i roz-chód) w wyrobach wódczanych wynosił w 2-ch ostat-nich latach co najmniej po 1.000 hl. 100° spirytusu.

4. Wolne składy mogą być otwierane tylko w takich miejscowościach, w których znajduje się

siedziba urzędowa Inspektora K. S. oraz w których mieszka sam przedsiębiorca lub jego zastępca.

§ 295. Wolne składy nie mogą mieć wewnętrznej połączenia z jakimkolwiek innemi zakładami przemysłowemi lub handlowemi. Ponadto podwórce wolnego składu winno być odgródzone od sąsiednich terenów tak mieszkalnych jak i fabrycznych szczelnym parkanem lub też murem o wysokości co najmniej 2 m. W murze nie powinny się znajdować okna, a istniejące okna winny być zaopatrzone w mocne kraty żelazne i w siatki, a siatki winny być przymocowane do krat okna i zabezpieczone urzędowemi plombami.

§ 296. 1. Wolne składy mogą być urządzone wyłącznie w budynkach murowanych, krytych ogniotrwale, posiadających żelazne drzwi z wejściem od podwórza, zamykane na kłódkę i nadające się do urzędowego zamknięcia. Okna winny być zaopatrzone w mocne kraty żelazne, zapobiegające kradzieży.

2. Drzwi wejściowe wolnych składów spirytusu wolno otwierać tylko w czasie przyjmowania lub odprawy towaru, tudzież w wypadkach, gdy w składzie dokonywa się czynności, połączonych z porządkowaniem urządzeń lub towaru i dla celów kontroli.

3. Pomieszczenia i urządzenia wolnych składów spirytusu winny odpowiadać wszelkim wymogom niniejszego rozporządzenia, dotyczącym magazynów gorzeln i rektyfikacji (§ 169). Znajdujące się w nich zbiorniki i mierniki mają być należycie zmierzone w sposób podany w §§ 46 — 49.

4. Wolne składy wyrobów wódczanych winny posiadać pomieszczenia i urządzenia do magazynowania tych wyrobów, przewidziane dla fabryk wódek gatunkowych w § 321 ust. 2 punkt d. W pomieszczeniach tych wyroby wódczane należy przechowywać w takim porządku, aby w każdym czasie zapas wyrobów wódczanych z łatwością można było ustalić i obliczyć.

5. Przechowywanie w wolnych składach innych towarów jest zabronione.

§ 297. 1. Wolne składy spirytusu winny posiadać tak samo, jak magazyn gorzeln i rektyfikacji, wszelkie narzędzia miernicze, niezbędne do pomiaru zbiorników oraz do mierzenia mocy spirytusu i temperatury płynu.

2. Wolne składy wyrobów wódczanych winny posiadać miary i przyrządy, przewidziane dla fabryk wódek gatunkowych.

§ 298. 1. Wolne składy spirytusu i wyrobów wódczanych winny znajdować się pod wspólnem zamknięciem przedsiębiorcy i urzędnika K. S., pełniącego stały nadzór.

2. Przyjmowanie i wydawanie spirytusu i wyrobów wódczanych może się odbywać tylko w obecności urzędnika, pełniącego stały nadzór.

§ 299. 1. Urzędnikowi, pełniącemu stały nadzór, właściciel wolnego składu obowiązany jest oddać bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom, ustalonym w § 25.

2. Każdy wolny skład winien posiadać pokój, odpowiadający warunkom § 24, przeznaczony do wykonywania czynności urzędowych.

§ 300. 1. Osoby, ubiegające się o uzyskanie pozwolenia na urządzenie wolnego składu spirytusu lub wyrobów wódczanych, winny złożyć w U. S. A. M. podanie ze wskazaniem przybliżonego rocznego obrotu i zwyczajnego zapasu składowego oraz rodzaju zabezpieczenia należności monopolowych.

2. U. S. A. M. po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń przedstawia podanie wraz ze swoją opinią władzy skarbowej II instancji, a ta Ministrowi Skarbu.

3. Minister Skarbu, udzielając pozwolenia, podaje równocześnie warunki zabezpieczenia interesów Skarbu, których zachowania winien dopilnować U. S. A. M. przed uruchomieniem wolnego składu.

§ 301. Po otrzymaniu pozwolenia przedsiębiorca winien zgłosić wolny skład U. S. A. M. do weryfikacji. Do zgłoszenia winien przedsiębiorca dołączyć w 3-ch egzemplarzach:

1) pozwolenie Ministra Skarbu, 2) zaświadczenie władzy przemysłowej, że pomieszczenie odpowiada wymogom ustawy przemysłowej, 3) szczegółowy plan i opis pomieszczeń, 4) spis naczyń i przyrządów oraz przybliżoną pojemność naczyń, 5) deklarację o odpowiedzialnym kierowniku przedsiębiorstwa. Deklaracja ta ma być podpisana przez właściciela i przez osobę odpowiedzialną na dowód przyjęcia odpowiedzialności.

§ 302. Po otrzymaniu dokumentów, wyszczególnionych w poprzednim paragrafie, U. S. A. M. zarządzi weryfikację składu. Czynności weryfikacyjne polegają na sprawdzeniu na podstawie dostarczonych dokumentów rzeczywistego stanu pomieszczeń i urządzeń oraz na pomiarze naczyń. O dokonanych czynnościach, poza protokołami pomiaru naczyń, należy sporządzić ogólny protokół weryfikacyjny, zawierający szczegółowy opis dokonanych czynności, jak również opis stanu pomieszczeń, naczyń i przyrządów. Akta weryfikacyjne, zeszyte w chronologicznym porządku i oparafowane przedkłada Inspektor K. S. władzy skarbowej II instancji do zatwierdzenia. Jeden egzemplarz zatwierdzonych akt weryfikacyjnych przesyła urzędnik K. S. do przechowania w U. S. A. M., drugi dla wolnego składu, a trzeci przechowuje władza skarbowe II instancji.

§ 303. 1. Przed uruchomieniem wolnego składu przedsiębiorca winien wykupić odpowiednie świadectwo przemysłowe oraz wpłacić w kasie skarbowej opłatę patentową w wysokości, przewidzianej dla hurtowej sprzedaży napojów alkoholowych (załącznik do art. 83 rozdział B punkt 2 b).

2. Ponadto przedsiębiorca winien zabezpieczyć należność monopolową przez złożenie kaucji lub innej gwarancji w wysokości, ustalonej w pozwoleniu, w sposób, przewidziany w §§ 60 i 61.

§ 304. U. S. A. M. po sprawdzeniu akt weryfikacyjnych oraz dowodów wpłacenia właściwego

świadczenia przemysłowego i opłaty patentowej i złożenia zabezpieczenia wydaje patent akcyzowy, na mocy którego wolny skład może być uruchomiony.

§ 305. 1. W wolnym składzie spirytusu należy prowadzić księgi:

- a) magazynową, wzór Nr. 30,
- b) rewizyjną, wzór Nr. 18,
- c) rozporządzeń władz skarbowych, wzór Nr. 23.

2. W wolnym składzie wyrobów wódczanych należy prowadzić księgi:

- a) obrachunkową, wzór Nr. 32,
- b) rewizyjną, wzór Nr. 18,
- c) rozporządzeń władz skarbowych, wzór Nr. 23.

3. Obroty spirytusem lub wyrobami wódczanymi zapisuje się w księgach tego samego dnia.

§ 306. 1. Obrachunkowe rewizje wolnych składów przeprowadza Inspektor K. S. z reguły raz na kwartał. Niezależnie od tej okresowej rewizji mogą być przeprowadzane w wolnych składach rewizje niespodziewane.

2. Obrachunkową rewizję wolnego składu spirytusu przeprowadza się w sposób identyczny z rewizją magazynu gorzelnii lub rektyfikacji, przyczem przy rewizji należy uwzględnić normy dopuszczalnego zaniku magazynowego, podane w § 35. Z nadwyżkami i nadmiernymi ubytkami, stwierdzonymi przy rewizjach, należy postępować według przepisów §§ 39, 41 i 42.

3. Obrachunkową rewizję wolnego składu wyrobów wódczanych przeprowadza się w sposób, przewidziany dla rewizji fabryk wódek gatunkowych.

4. Wolny skład wyrobów wódczanych nie korzysta z żadnych norm zaników na pokrycie strat przy przyrządzaniu i magazynowaniu, ani z zaników drogowych. Faktyczne straty alkoholu, zarówno drogowe, jak i magazynowe, stwierdzają protokolarnie urzędnicy skarbowi, rewidujący wolny skład, poczem na podstawie protokółów zapisuje się je na rozchód w księdze obrachunkowej.

5. Dla wyrównania naturalnych strat spirytusu, które powstają przy przyrządzaniu i przechowywaniu wyrobów wódczanych, wywiezionych zagranicę, uwzględnia się przy rewizjach rzeczywisty ubytek, o ile tenże nie przekracza 4% spirytusu, wywiezionego w wyrobach wódczanych zagranicę. Ubytek, przekraczający 4% spirytusu, wywiezionego w wyrobach wódczanych zagranicę, podlega opłacie.

§ 307. 1. Postępowanie przy pobieraniu należności za ubytki winno być następujące:

- a) w wolnych składach spirytusu należność monopolową należy pobierać tylko za ubytki nadmierne, przekraczające dopuszczalne, normy zaniku,
- b) za ubytki w wolnych składach wyrobów wódczanych, przekraczające normy, ustalone w § 306 ust. 5, pobiera się należność monopolową w wysokości ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych, zmniejszonej o koszt własny D. P. M. S.

2. Zwolnienie od zapłaty należności monopolowej za ubytki w wolnych składach, przekraczające dozwolone normy zaniku, może nastąpić tylko wtedy, jeżeli ubytki powstały wskutek przyczyn, przewidzianych w art. 9 ust. 2.

§ 308. 1. Wolne składy wyrobów wódczanych mogą nabywać spirytus w ilościach, niezbędnych do przyrządzania wyrobów wódczanych:

- a) od D. P. M. S. spirytus oczyszczony po cenie kosztów własnych D. P. M. S. (art. 20 ust. 1 punkt a),
- b) od prywatnych przedsiębiorstw, spirytus, pędzony z owoców, jagód i odpadków z nich lub z wina, a za zezwoleniem Ministra Skarbu także inny spirytus specyficznego rodzaju, bez opłaty monopolowej, ustalonej w art. 15 ust. 3,
- c) z wolnej ręki, spirytus eksportowy (art. 31 ust. 3).

2. U. S. A. M., w których okręgu będą otwarte wolne składy, winny prowadzić ściśle kontrolę spirytusu i wyrobów wódczanych, które po złożeniu w wolnym składzie są obciążone należnością monopolową.

§ 309. 1. Spirytus, przechowywany w wolnych składach, można wydawać do zużycia lub obrotu w kraju tylko za zezwoleniem D. P. M. S. i pod warunkami, każdorazowo przez D. P. M. S. ustalonymi.

2. Wyroby wódczane, obciążone należnością monopolową, można przewozić z jednego wolnego składu do drugiego za zezwoleniem U. S. A. M., właściwego dla miejsca wywozu.

3. Wyroby wódczane można wywozić z wolnego składu do wolnego obrotu w kraju dopiero po zapłaceniu należności, obliczonej według ceny sprzedażnej spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych mniej kosztu własnego D. P. M. S.

§ 310. 1. Istniejące obecnie wolne składy winny w terminie sześciomiesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przystosować swe urządzenia do przepisów niniejszego rozporządzenia. Minister Skarbu może ten termin przedłużyć.

2. Istniejące wolne składy wyrobów wódczanych winny ponadto wykazać w terminie dwumiesięcznym od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, że obrót ich (przychód i rozchód) w dwu następujących po sobie latach wynosił co najmniej po 1000 hl. spirytusu 100°. Wolne składy, które obrotu tego nie wykażą lub których obrót w dwu następnych latach okaże się mniejszy aniżeli po 1000 hl. 100° spirytusu, ulegają likwidacji. Sposób likwidacji określi Minister Skarbu.

CZĘŚĆ IV.

Wyrób i sprzedaż wódek gatunkowych.

§ 311. 1. Napoje spirytusowe, zawierające, oprócz alkoholu etylowego i wody, różne domieszki smakowe i aromatyczne, bądź pochodzenia roślinne-

go w postaci wyciągów z owoców, traw lub korzeni (esencji) lub soków, bądź sztuczne domieszki aromatyczne, a ewentualnie także barwniki lub cukier, noszą nazwę wódek gatunkowych.

2. Domieszki te winny znajdować się w wódkach gatunkowych w ilościach, nadających wódkom wyraźne własności smakowe.

3. Do wódek gatunkowych zalicza się również: likiery, rummy, araki, koniaki i t. p. napoje, naturalne wódki owocowe i zbożowe.

4. Za naturalne wódki owocowe uważa się także wódki, które są wyrabiane ze spirytusu, wypędzonego z owoców (a więc z cukru zawartego wyłącznie w tych owocach), i nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji.

5. Za naturalne wódki zbożowe uznaje się takie wódki, które są wyrabiane ze spirytusu zbożowego, nieoczyszczonego zapomocą rektyfikacji, zatem zawierającego wszystkie substancje, znajdujące się w surowym spirytusie zbożowym.

6. Do kategorii wódek gatunkowych zalicza się również wszelkie rytualne wyroby pejsachowe.

7. Nie zalicza się do wódek gatunkowych napojów, w których alkohol wytworzony został przez fermentację, bez następnej destylacji, jak np. wina gronowe, owocowe, jagodowe i piwa.

8. Moc wódek gatunkowych nie może być mniejsza od 16% oraz nie może przewyższać 45% objętości przy + 15° C.

§ 312. 1. Wódki gatunkowe, z wyjątkiem wódek gatunkowych zbożowych, wolno wyrabiać tylko z rektyfikatu I gatunku lub też z rektyfikatu podwójnie oczyszczonego, odpowiadającego wszelkim wymaganiom czystości i jakości, ustalonym przez centralne laboratorium chemiczne D. P. M. S.

2. Rektyfikat taki nabywa się od D. P. M. S. z magazynów państwowych wytwórni wódek i rektyfikacji lub też z prywatnych przedsiębiorstw rektyfikacyjnych, oczyszczających surowkę monopolową i uprawnionych do takiej sprzedaży.

3. Do wyrobu naturalnych wódek owocowych wolno używać spirytusu nierektyfikowanego, wyprodukowanego w gorzelniach przemysłowych z zacierów, z owoców, odpadków z nich, jagód i win.

4. Do wyrobu wódek pejsachowych wolno używać wyłącznie spirytusu pejsachowego, melasowego albo owocowego (§§ 349 i 350).

5. Zabrania się poddawać fermentacji spirytusowej owoce i jagody, przeznaczone do wyrobu odpowiednich wyciągów i soków, używanych do fabrykacji wódek gatunkowych. Fermentację taką można stosować tylko w gorzelniach owocowych.

§ 313. 1. Domieszki, służące do nadawania wódkom gatunkowym smaku, zapachu lub koloru, mogą być:

- a) naturalne, otrzymywane z owoców, ziół, korzeni i t. p.,
- b) sztuczne.

2. Domieszki sztuczne, jak esencje, estry, barwniki i t. p. mogą być dodawane do wódek, o ile nie są szkodliwe dla zdrowia.

§ 314. 1. Do słodzenia wódek gatunkowych wolno używać wyłącznie cukru trzcinowego (sacharoza).

2. Zabrania się dodawania sacharyny, syropu, cukru skrobiowego (glukoza) lub innych środków słodzących.

§ 315. Zabrania się dodawania do wódek gatunkowych:

- a) gliceryny lub innych szkodliwych dla zdrowia domieszek, powiększających gęstość trunków,
- b) środków, zaostrzających działanie alkoholu.

§ 316. 1. Na wyrób wódek gatunkowych potrzebne jest zezwolenie Ministra Skarbu.

2. Wyrób wódek gatunkowych i nalew ich do butelek może odbywać się tylko w fabrykach, zgłoszonych do ruchu, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia i należycie sprawdzonych.

§ 317. 1. Koncesje udzielane są na czas nieograniczony.

2. Koncesje mogą być wydawane osobom prawnym lub fizycznym:

- a) których firma została zarejestrowana we właściwym sądzie,
- b) co do których nie zachodzą przeszkody z § 30,
- c) do których majątku nie otwarto postępowania upadłościowego.

§ 318. Osoby, ubiegające się o otrzymanie koncesyj na wyrób wódek gatunkowych, winny złożyć podanie w U. S. A. M. z wyszczególnieniem miejscowości, w której zamierzają uruchomić fabrykę, firmy oraz przypuszczalnej ilości i rodzajów wódek, jakie zamierzają wyrabiać.

§ 319. 1. Po zebraniu informacji o osobie pretendenta, o jego stanie majątkowym i o tem, czy nie był karany, U. S. A. M. przedkłada podanie w drodze służbowej Ministrowi Skarbu do decyzji.

2. W razie przychylniej decyzji Ministra Skarbu, władza skarbową II instancji wydaje prosiącemu zezwolenie na otwarcie fabryki wódek gatunkowych.

§ 320. 1. Pomieszczenia fabryki wódek gatunkowych nie mogą być połączone z jakimkolwiek innym przedsiębiorstwem przemysłowym lub z zakładem handlowym.

2. Terytorjum fabryki wódek wraz z wszystkimi zabudowaniami winno być odgrodzone od innych przedsiębiorstw szczelnym parkanem lub murem o wysokości co najmniej 2 m. lub też murowanym budynkiem, w którym okna muszą być zaopatrzone w mocne kraty żelazne i w siatki, a siatki mają być przymocowane do krat okna i zabezpieczone urzędowymi plombami.

3. Wjazd do każdego poszczególnego zakładu musi być urządzony oddzielnie z ulicy lub z osobnego wspólnego podwórza, posiadającego bramę wjazdową od ulicy. Wspólne podwórze ma łączyć się przez bramy z podwórzami poszczególnych zakładów, a nie

może mieć bezpośredniego połączenia z budynkami fabrycznymi. Tory przemysłowe mogą przecinać cały teren poszczególnych przedsiębiorstw, muszą być jednak odgródzone bramami, pozostającymi pod stałym zamknięciem.

4. Na terytorjum fabrycznym mogą znajdować się nie mające bezpośredniego połączenia z fabryką mieszkania właściciela i pracowników fabryki; wejście do tych mieszkań jednak winno znajdować się tylko na podwórzu fabrycznym.

§ 321. 1. Wszystkie pomieszczenia fabryki wódek gatunkowych winny odpowiadać wymogom obowiązującej ustawy przemysłowej oraz przepisom sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

2. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać następujące oddzielne pomieszczenia o specjalnym przeznaczeniu:

- a) do magazynowania czystego rektyfikatu,
- b) do wyrobu i magazynowania wódek gatunkowych, jeszcze nienalanych do butelek (w beczkach, kufach, butlach i t. p.) W pomieszczeniu tem mogą być również przygotowywane i przechowywane różne soki, morsy, esencje i t. p.,
- c) oddział rozlewni, czyli pomieszczenie, w którym odbywa się nalew wódek do butelek, korkowanie i etykietowanie,
- d) skład do przechowywania wódek, nalanych do naczyń. W pomieszczeniu tem gotowe wyroby winny być umieszczone na półkach według rodzajów, mocy i pojemności naczyń, w celu umożliwienia łatwego sprawdzania zapasów.

3. Zabrania się wykonywania w powyżej wskazanych pomieszczeniach jakichkolwiek innych prac fabrycznych, aniżeli te, do jakich odnośne pomieszczenie zostało przeznaczone.

§ 322. 1. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać odpowiednio urządzony, ogrzewany i oświetlony pokój, przeznaczony do czynności urzędowych.

2. W razie zarządzenia stałej kontroli, przedsiębiorca jest obowiązany dostarczyć urzędnikowi K. S. mieszkanie, odpowiadające wymogom § 25.

§ 323. 1. Fabryka wódek gatunkowych musi posiadać:

- a) zbiorniki lub beczki na rektyfikat,
- b) naczynia do przechowywania półfabrykatów, soków, morsów, nalewek i t. p.,
- c) zbiorniki, beczki, kufy, na gotowe wyroby,
- d) odpowiednie filtry,
- e) mechaniczne urządzenie do napełniania naczyń.

2. Wymienione zbiorniki, naczynia i filtry po zgłoszeniu ich w U. S. A. M. winny być zmierzone i zarejestrowane w protokołach weryfikacyjnych. Przed dokonaniem pomiaru, naczynia te nie mogą być używane do przechowywania płynów spirytusowych.

3. Zbiorniki, kufy i większe naczynia, przeznaczone do przechowywania spirytusu i wyrobów wódek

czanych, winny być trwale ustawione i zaopatrzone w skalę lub laski miernicze.

§ 324. Fabryka wódek gatunkowych winna posiadać następujące narzędzia miernicze i przyrządy:

- a) zalegalizowane, toczone miary do mierzenia naczyń i zbiorników o pojemności 10 i 5 l., a ponadto wszelkie miary, niezbędne do sprawdzania zawartości płynu w naczyniach z gotowymi wyrobami wódeczanymi, które fabryka wypuszcza do sprzedaży i do nalewu których jest uprawniona na mocy art. 25 ust. 2,
- b) zalegalizowaną wagę dziesiętną z odważnikami,
- c) zalegalizowane alkoholomierze z tablicami redukcyjnymi i termometry,
- d) składaną miarę lub taśmę metryczną,
- e) aparat Salleron'a do odpędzania alkoholu z wódek gatunkowych, celem sprawdzenia ich mocy.

§ 325. 1. Do otrzymywania destylatów, używanych do wyrobu wódek gatunkowych oraz do oczyszczania odpadków spirytusowych, otrzymywanych przy fabrykacji wódek, wolno przedsiębiorcy posiadać aparaty destylacyjne i rektyfikacyjne o wymiarach dostosowanych do produkcji fabryki. Aparaty te pozostają pod urzędowym zabezpieczeniem na czas nieużywania i mogą być używane tylko pod nadzorem urzędników K. S.

2. Zezwolenie na ustawienie wspomnianych aparatów wydaje Minister Skarbu. Udzielenie takiego zezwolenia winno być wyraźnie zaznaczone na dokumencie koncesyjnym.

§ 326. 1. Za zezwoleniem władzy skarbowej II instancji fabryka wódek gatunkowych może posiadać w obrębie tej samej miejscowości kilka oddziałów fabrykacyjnych do wyrobu półfabrykatów, gotowych wyrobów i przechowywania surowców, niemniej jednak tylko w jednym z tych oddziałów może nalewać wódki do naczyń, w których wódki te wydaje do wolnego obrotu. Patent akcyzowy opłaca się tylko od oddziału, w którym odbywa się nalew gotowych wyrobów.

2. Oddział, w którym nalewa się wódki do naczyń, winien być oznaczony w koncesji i w patencie.

§ 327. W ciągu 6-ciu miesięcy od daty otrzymania koncesji, a nie później jak na 14 dni przed zamierzonym rozpoczęciem wyrobu wódek, przedsiębiorca winien zawiadomić U. S. A. M. o uruchomieniu fabryki. Do zawiadomienia należy dołączyć w dwóch egzemplarzach:

- a) plan fabrycznego budynku i dokładny opis wszystkich pomieszczeń z wykazaniem wymiarów tychże i ich przeznaczenia,
- b) plan sytuacyjny fabryki,
- c) spis wszystkich przyrządów i naczyń,
- d) dokładny opis aparatu destylacyjnego i rektyfikacyjnego wraz z rysunkami, uwiidoczniającymi ich wygląd zewnętrzny i we-

nętrne urządzenie poszczególnych części, o ile fabryka ma prawo i zamierza ustawić takie aparaty,

- e) wykaz wyrobów wódczanych z wyszczególnieniem nazw i rodzajów wyrobów, jakie przedsiębiorstwo zamierza wyrabiać,
- f) deklarację o osobie odpowiedzialnej za czynności fabryki wraz z pisemną zgodą tej osoby na przyjęcie odpowiedzialności,
- g) zaświadczenie władzy przemysłowej, że wskazane pomieszczenia odpowiadają wymaganiom technicznym, sanitarnym i bezpieczeństwa pracy.

§ 328. 1. Po zbadaniu i sprawdzeniu dokumentów, wymienionych w poprzednim paragrafie, U. S. A. M. zarządza weryfikację fabryki.

2. Weryfikację przeprowadza inspektor K. S. przy udziale urzędników skarbowych, w obecności przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

3. Przedsiębiorca winien zawnocześnie przygotować urządzenie fabryki do urzędowego sprawdzenia, tak, aby nie narażać urzędników na stratę czasu.

§ 329. 1. Weryfikacja fabryki wódek polega na:

- a) oględzinach i porównaniu z opisem pomieszczeń, przyrządów i naczyń fabrycznych,
- b) pomiarze naczyń,
- c) sporządzeniu protokołów weryfikacyjnych.

2. Przepisy o pomiarze naczyń podane są w §§ 46 — 52.

§ 330. Inspektor K. S. przesyła zeszyte w chronologicznym porządku i oparafowane akta weryfikacyjne w 2-ch egzemplarzach U. S. A. M., który zatwierdza akt weryfikacyjny i zwraca jeden jego egzemplarz fabryce do przechowania, a drugi przechowuje u siebie.

§ 331. Przedsiębiorca po otrzymaniu zatwierdzonych akt weryfikacyjnych oraz po wykupieniu odpowiedniego świadectwa przemysłowego i patentu akcyzowego, może rozpocząć wyrób wódek gatunkowych.

§ 332. 1. Władze skarbowe mają prawo kontrolowania fabryk wódek gatunkowych o każdej porze.

2. Stały nadzór musi być ustanowiony w tych fabrykach wódek gatunkowych, które korzystają z prawa ustawienia aparatu destylacyjnego (rektyfikacyjnego — § 325) na czas używania tego aparatu.

§ 333. Przedsiębiorca fabryki wódek gatunkowych jest obowiązany:

- a) utrzymywać w porządku wszystkie akta i książki kontrolne, dotyczące fabryki wódek, oraz urzędowe cechy naczyń i przyrządów,
- b) na żądanie władz skarbowych niezwłocznie okazywać księgi fabryczne, wymienione w § 334, tudzież odnośne dokumenty,
- c) zawiadamiać urzędników skarbowych, dozorujących fabrykę, o wszystkich zamierzonych

zmianach w urządzeniu fabryki. Zawiadomienia takie powinien przedsiębiorca składać na piśmie w 2-ch egzemplarzach, a zamierzone zmiany może przeprowadzać dopiero po uzyskaniu zezwolenia U. S. A. M.,

- d) umożliwiać i ułatwiać urzędnikom skarbowym wykonywanie kontroli przedsiębiorstwa przez udzielanie im wszelkich wyjaśnień oraz pomocy przy dokonywaniu czynności kontrolnych.

§ 334. W każdej fabryce wódek gatunkowych mają być prowadzone następujące księgi:

- a) księga obrachunkowa spirytusu i wyrobów wódczanych — wzór Nr. 32,
- b) rejestr codziennie nalanych gotowych wyrobów wódczanych podług rodzajów mocy i pojemności naczyń — wzór Nr. 33,
- c) księga rozporządzeń władz skarbowych — wzór Nr. 23.

§ 335. Po zakończeniu robót w fabryce, przedsiębiorca winien zsumować wpisy do ksiąg pomocniczych i wyniki zapisać do księgi obrachunkowej o ile możności tego samego dnia, a najpóźniej następnego dnia przed rozpoczęciem robót.

§ 336. Każda przesyłka spirytusu, przeznaczonego do wyrobu wódek gatunkowych, winna być przyjęta przez fabrykę wódek w obecności urzędnika K. S., który ustala faktyczne ubytki drogowe, względnie ewentualne nadwyżki. W razie nieprzybycia urzędnika K. S., przesyłka może być przyjęta bez nadzoru skarbowego.

§ 337. Badanie zapasów spirytusu i obrachunkowe rewizje przeprowadza się w fabrykach wódek gatunkowych na ogólnych zasadach §§ 53 — 55 w terminach według uznania U. S. A. M. — jednak z końcem każdego roku obrachunkowego musi być przeprowadzona rewizja obrachunkowa. Badanie poprzedza zamknięcie ksiąg fabrycznych.

§ 338. 1. Fabryki wódek gatunkowych, jako przedsiębiorstwa, przerabiające spirytus już opłacony, nie korzystają z jakichkolwiek norm dozwoływanych zaników.

2. Ubytki, nieprzekraczające 2% przychodu spirytusu, zapisuje się przy każdej rewizji obrachunkowej na rozchód z uwagą „straty przy produkcji“ dla uzgodnienia obrotów książkowych przychodu i rozchodu spirytusu.

3. O ileby jednak obrachunkowa rewizja wykazała znaczniejszy ubytek, przekraczający 2% przychodu spirytusu, urzędnicy K. S., rewidujący fabrykę wódek, obowiązani są wdrażać dochodzenie dla ustalenia przyczyn tych nadmiernych ubytków.

4. Takie nadmierne ubytki należy również wpisywać w księgach na rozchód z odpowiednią uwagą, pozatem jednak, o ile dochodzenie ustali nielegalną sprzedaż spirytusu lub wyrobów wódczanych, przedsiębiorca winien być pociągany do odpowiedzialności karno-skarbowej.

§ 339. Nadwyżki spirytusu, ustalone przy obrachunkowych rewizjach w fabrykach wódek gatunkowych, winny być zapisywane na przychód w księdze obrachunkowej.

§ 340. 1. Fabryki wódek gatunkowych obowiązane są zgłaszać swe wyroby D. P. M. S. Do zgłoszeń winny być dołączane próby wyrobów w oryginalnym opakowaniu, w ilości 3-ch półlitrowych butelek każdego rodzaju wódek.

2. Po zbadaniu wódek przez centralne laboratorium chemiczne D. P. M. S. i stwierdzeniu, że odpowiadają one warunkom §§ 311 — 315, D. P. M. S. zawiadamia przedsiębiorcę oraz właściwy U. S. A. M., pod jakim numerem dany rodzaj wódki został wciągnięty do rejestru. Numer rejestru winien być uwidoczniony na etykietach wyrobów, wydawanych do obrotu handlowego.

3. D. P. M. S. odmówi zarejestrowania wyrobów, nie odpowiadających wymogom §§ 311 — 315, zawiadamiając jednocześnie przedsiębiorcę o przyczynach niezarejestrowania takich wódek.

4. Od decyzji D. P. M. S. przedsiębiorca może odwołać się do Ministra Skarbu w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia zawiadomienia. Decyzja Ministra Skarbu jest ostateczna.

5. Po ukończeniu rejestracji zabrania się dawać do obrotu handlowego wódki gatunkowe, nie zarejestrowane przez D. P. M. S.

§ 341. 1. Ustala się następujące granice odchylenia miary i mocy w nalanych i przeznaczonych do sprzedaży wyrobach wódczanych prywatnych fabryk wódek gatunkowych, w porównaniu z miarą i mocą, oznaczonymi na etykietach: odchylenie miary — 1% przy temperaturze płynu + 12°R = 15°C; odchylenie mocy — 0,5 stopnia hektolitrowego, niezależnie od mocy wyrobu.

2. Rozmyślne i systematyczne wykorzystywanie dopuszczalnych odchylenia miary i mocy jest niedopuszczalne.

§ 342. 1. Przedsiębiorca, posiadający kilka niepołączonych z sobą oddziałów fabrykacyjnych (§ 326), może przysyłać własne wyroby i półfabrykaty z jednego oddziału do drugiego.

2. Na przesłane półfabrykaty i wyroby urzędnicy K. S. wypisują świadectwa przewozowe, na mocy których wyroby lub półfabrykaty winny być zaksięgowane w oddziale wysyłającym i otrzymującym.

3. Fabryka wódek, wyrabiająca destylaty: owocowe, winne, rumowe, arakowe i t. p., może na tych samych warunkach odstępować te wyroby innej fabryce, stosując się do postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie, ust. 1 i 2.

§ 343. 1. Przeznaczone do obrotu handlowego naczynia, zawierające gotowe wyroby wódczane, muszą być zamknięte lakiem bądź też nałożonymi na korek i zaopatrzonymi w odcisk pieczęci fabrycznej kapslami lub kapselinami lub też w inny sposób, uznany przez Ministra Skarbu.

2. Przy zamykaniu naczyń kapseliną wolno zamiast pieczętowania nakładać na korek odpowiednie naklejki papierowe, zanurzone następnie wraz z szyjką butelki w kapselinę.

3. Każde naczynie z wyrobami wódczanymi należy zaopatrzyć w etykietę, na której winna być wymieniona nazwa i rodzaj wyrobu, numer rejestru, ilość i moc napoju oraz firma i siedziba firmy. Na odwrotnej stronie etykiety ma być oznaczona data rozlewu.

4. Zabrania się umieszczania na etykiecie nazw i oznaczeń, mogących wprowadzić kupującego w błąd co do jakości, pochodzenia, rodzaju i zawartości wyrobu, etykietą oznaczonego.

5. Krajowe wyroby firm o obcym brzmieniu mają ponadto być oznaczone na etykiecie wyraźnym napisem „wyrób krajowy” literami nie mniejszymi od największych na etykiecie.

§ 344. Wyroby wódczane zagranicznego pochodzenia, nalane do naczyń w krajowych fabrykach wódek, a zaopatrzone w kapsle i etykiety firm zagranicznych, mają posiadać wyraźny napis, umieszczony w sposób, podany w § 343 ust. 5, wskazujący zagraniczne pochodzenie wyrobu i krajową fabrykę, w której je rozlano.

§ 345. 1. Wyroby wódczane, których nazwa na etykiecie wskazuje, iż są wyprodukowane ze specjalnych gatunkach spirytusu (żytniówka, śliwowica, winiak, rum, koniak i t. p.) nie mogą zawierać innych gatunków spirytusu, prócz takiego, jaki odpowiada ich nazwie. Jeżeli te gatunki wódek są robione na spirytusie ziemniaczanym z dodaniem pewnej ilości spirytusu powyższych gatunków (przynajmniej jednak 10%), to wódki te powinny być oznaczone na etykietach jako „mieszane”.

2. Wszystkie inne wyroby wódczane mogą być wydawane z fabryki z zaznaczeniem na etykiecie nazwy, któraby w żadnym razie nie wprowadzała w błąd co do jakości i smaku wódki gatunkowej.

3. Wyroby, wyprodukowane przy użyciu sztucznych esencji, winny być oznaczone na etykiecie, jako „sztuczne” lub „przygotowane na esencji sztucznej”.

§ 346. Fabryki wódek gatunkowych mogą sprzedawać własne wyroby tylko koncesjonowanym hurtowym i detalicznym sprzedawcom w naczyniach zamkniętych i w ilościach nie mniejszych od ilości, ustalonej w art. 75 ust. 2 (t. j. 15 l. obj.).

§ 347. Zakłady, uprawnione na mocy nadanych im koncesyj do prowadzenia hurtowej sprzedaży wódek, mogą wydawać je nie inaczej, jak za świadectwami przewozowymi, w ilościach nie mniejszych od ustalonych w art. 75 ust. 2 (15 l. obj.). Sprzedaż wódek niezgodnie z powyższym przepisem będzie karana na zasadach odnośnych przepisów ustawy karnej skarbowej.

§ 348. 1. Każdy zakład hurtowej sprzedaży wyrobów wódczanych winien prowadzić rejestr przychodu i rozchodu wódek, podług wzoru Nr. 34.

2) Właściciele hurtowych sprzedaży wyrobów wódczanych mogą otrzymywać oraz wydawać wódki wyłącznie za świadectwami przewozowymi, na zasadzie których obowiązani są dokonywać zapisy w rejestrach przychodu i rozchodu tegoż samego dnia, w którym wódki otrzymali lub wysłali.

3. Zakłady hurtowej sprzedaży wyrobów wódczanych obowiązane są przechowywać w należyłym porządku dokumenty do rejestru przychodu i rozchodu (świadczenia przewozowe) i okazywać je na każde żądanie urzędnikom skarbowym, rewidującym te zakłady.

4. Za prawidłowe prowadzenie rejestrów przychodu i rozchodu oraz za należyte przechowywanie dokumentów przewozowych odpowiedzialni są właściciele zakładów. Niestosowanie się do tych przepisów powoduje kary, przewidziane ustawą karną skarbową.

5. Rejestry przychodu i rozchodu w hurtowych miejscach sprzedaży winny być zamykane z końcem roku kalendarzowego i przechowywane na miejscu co najmniej w ciągu jednego roku po ich zamknięciu.

Pejsachowy spirytus.

§ 349. Za spirytus pejsachowy uznaje się tylko taki spirytus, który wyrobiono z melasy lub z owoców przy zachowaniu przepisów rytuału żydowskiego.

§ 350. 1. Spirytus pejsachowy może być pedzony wyłącznie w gorzelniach przemysłowych (melasowych i owocowych), odpowiadających wymaganiom rytualnym i posiadających przydział prawa odpędu.

2. Gorzelnie i rektyfikacje pejsachowe kwalifikuje jako takie D. P. M. S. na skutek prośby zainteresowanych, popartej zaświadczeniem miejscowego rabinatu i na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

§ 351. Wypęd spirytusu pejsachowego w gorzelniach, wymienionych w § 350, może się odbywać w ciągu całej kampanji, w granicach przyznanego prawa odpędu.

§ 352. Oczyszczanie spirytusu pejsachowego i nalew wyrobów z tego spirytusu może odbywać się tylko w zakładach (rektyfikacja, fabryka wódek), znajdujących się przy gorzelniach pejsachowych (§§ 349 i 350). Wyjątki od tej zasady dopuszczalne są za zezwoleniem D. P. M. S. na wniosek właściwej władzy skarbowej II instancji.

§ 353. 1. Gorzelnie pejsachowe, zarówno melasowe, jak i owocowe, obowiązują przepisy o urządzeniu i kontroli gorzelnii, zawarte w Cz. II Dział II oraz przepisy o oczyszczaniu i magazynowaniu, zawarte w Cz. III Dział I niniejszego rozporządzenia.

2. Rozpoczęcie wypędu i oczyszczanie spirytusu pejsachowego winien przedsiębiorca w przepisanim terminie zgłosić osobno we właściwym U. S. A. M.

3. Przedsiębiorca winien zaprowadzić dla spirytusu pejsachowego osobne książki gorzelnicze i rektyfikacyjne według wzorów ogólnych.

§ 354. 1. Ilość spirytusu pejsachowego, surowego, przeznaczona do oczyszczania i nalewu, celem sprzedaży wewnątrz kraju, nie może przekraczać prawa odpędu, wyznaczonego dla danej gorzelnii.

2. Pozostałe w fabrykach wódek gatunkowych z minionego okresu Paschy zapasy opłaconego spirytusu pejsachowego mogą być w następnym okresie Paschy dopuszczone do rozprzedaży.

§ 355. D. P. M. S. zwalnia spirytus pejsachowy, tak melasowy, jak również owocowy, fabrykom wódek, uprawnionym do nalewu pejsachowych wyrobów, za opłatą, ustaloną w art. 15 ust. 3.

§ 356. Nalew spirytusu pejsachowego do naczyń szklanych i przechowywanie ma się odbywać na następujących zasadach:

- a) nalew może odbywać się w fabrykach wódek, wymienionych w § 352,
- b) spirytus pejsachowy można nalewać tylko w okresie 2 miesięcy roku, przyczem koniec tego okresu przypada na ostatni tydzień Paschy żydowskiej,
- c) przy nalewie spirytusu pejsachowego mają zastosowanie przepisy §§ 333 — 335, dotyczące fabryk wódek gatunkowych,
- d) nalew spirytusu pejsachowego nie może się odbywać równocześnie z nalewem wódek gatunkowych,
- e) spirytus pejsachowy winien być przechowywany zupełnie oddzielnie od wódek gatunkowych,
- d) fabryki, uprawnione do nalewu spirytusu pejsachowego, winny prowadzić osobną księgę obrachunkową tego spirytusu, podług wzoru, ustalonego dla wódek gatunkowych,
- g) na etykietach naczyń ze spirytusem pejsachowym ma być umieszczony napis „spirytus pejsachowy”, niezależnie od innych napisów, przewidzianych w ust. 3-cim § 343,
- h) o rozpoczęciu i ukończeniu nalewu spirytusu pejsachowego uprawnione do tego fabryki wódek winny zawiadamiać właściwą władzę skarbową II instancji.

§ 357. Przy sprzedaży butelkowanego spirytusu pejsachowego obowiązują następujące przepisy:

- a) sprzedaż może się odbywać tylko w okresie, przewidzianym w § 356 punkt b.
Po upływie tego okresu nierozprzedane zapasy spirytusu pejsachowego winny być protokółarnie stwierdzone i wzięte pod urzędowe zamknięcie, do następnego okresu sprzedaży,
- b) sprzedaż spirytusu pejsachowego dla rytualnych potrzeb ludności wyznania mojżeszowego winna odbywać się na ogólnych zasadach. Sprzedaż spirytusu pejsachowego bezpośrednio z fabryk wódek jest zabroniona.

CZEŚĆ V.

O urządzeniu zakładów sprzedaży napojów alkoholowych.

Ogólne warunki, którym winny odpowiadać wszelkiego rodzaju zakłady ze sprzedażą napojów alkoholowych.

§ 358. Do zakładów, sprzedających napoje, wyrabiane ze spirytusu i wszelkie inne napoje, za-

wierające alkohol, jako to wino, piwo, porter i miód należą: a) hurtowe sprzedaże napojów spirytusowych a także innych napojów alkoholowych, b) detaliczne handle win i wódek, handle win ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych i towarów kolonialnych i handle piwa ze sprzedażą detaliczną bez prawa wyszynku i c) wszelkie jadłodajnie, restauracje I i II rzędu, bary, winiarnie z pokojami gościnnymi, cukiernie, karczmy i domy zajezdne, bufety przy klubach, lokalach stowarzyszeń, zabawach publicznych i t. p., sprzedające napoje alkoholowe z prawem ich wyszynku na miejscu oraz piwiarnie z wyszynkiem wyłącznie piwa i podawaniem gorących potraw lub zimnych zakąsek.

§ 359. 1. Na sprzedaż wszelkich napojów alkoholowych (wódek czystych i gatunkowych, piwa, miodu, win) potrzebne jest zezwolenie (koncesja) właściwej władzy skarbowej.

2. Sprzedaż napojów t. zw. niskoprocentowych, t. j. zawierających najwyżej 2,5% alkoholu wagowo, może się odbywać na podstawie zgłoszenia, podanego U. S. A. M. i po wydaniu przez ten urząd patentu akcyzowego.

§ 360. 1. Wszelkie zakłady sprzedaży napojów alkoholowych winny odpowiadać warunkom niniejszego rozporządzenia.

2. Przedsiębiorcy zakładów sprzedaży napojów alkoholowych powinni stosować się do przepisów tego rozporządzenia.

3. Władze skarbowe i administracyjne oraz ich organa mają prawo wstępu do zakładów sprzedaży napojów alkoholowych w celu kontroli i sprawdzenia ksiąg akcyzowych, zapasów napojów i materiałów, czy przepisy niniejszego rozporządzenia są należycie przestrzegane.

§ 361. 1. Koncesje wydaje się oznaczonej osobie i na ściśle oznaczone miejsce sprzedaży na czas nieograniczony z zastrzeżeniem prawa odwołania tego zezwolenia bez żadnego odszkodowania. O odwołaniu zezwolenia ma być przedsiębiorca zawiadomiony przynajmniej na sześć miesięcy przed terminem, wyznaczonym dla zamknięcia zakładu.

2. Odwołanie koncesji na skutek uchwalonego przez gminę lub zarządzonego przez powiatowy związek komunalny w myśl art. 4 ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) zakazu sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych następuje bez żadnego odszkodowania za zawiadomieniem przynajmniej na dwa miesiące przed rozpoczęciem tego roku kalendarzowego, w którym zakaz ma obowiązywać. W razie zamknięcia zakładu za nadużycia podatkowe nie przysądza się terminu ulgowego na likwidację.

§ 362. Przy otwieraniu zakładów (przedsiębiorstw) detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych należy co do liczby i rozmieszczenia tychże ściśle przestrzegać przepisów ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych.

§ 363. 1. Nie mogą utrzymywać zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, ani prowadzić ich jako zastępcy:

- a) osoby, skazane sądownie za przestępstwa z chęci zysku pochodzące na karę pozbawienia wolności ponad trzy miesiące,
- b) osoby, skazane sądownie za nadużycia podatkowe,
- c) osoby, którym cofnięto koncesję na podstawie art. 8 ustawy z dn. 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299),
- d) osoby, zamieszkałe stale zagranicą względnie na obszarach, na których rozp. P. R. nie obowiązuje,
- e) osoby, nie posiadające obywatelstwa polskiego, o ile istniejące traktaty lub konwencje nie zawierają odrębnych w tym względzie postanowień.

2. Przed nadaniem koncesji władza skarbowa zasięga o osobie petenta opinii powiatowej władzy administracji ogólnej, właściwej dla miejsca jego zamieszkania.

§ 364. Samodzielnymi sprzedawcami napojów alkoholowych nie mogą być osoby niepełnoletnie t. j. w wieku poniżej 21 lat; w zakładach restauracyjnych ze sprzedażą napojów alkoholowych (§ 375) nie wolno używać jako służby pomocniczej osób, które nie ukończyły lat 15.

§ 365. 1. Przedsiębiorcy zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych winni zaopatrywać się w napoje alkoholowe wyłącznie w zakładach, uprawnionych do sprzedaży tych napojów na mocy obowiązujących przepisów.

2. Przedsiębiorcy zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych obowiązani są mieć na sprzedaż w tych zakładach wszelkie wódki monopolowe w ilości, dostatecznie zabezpieczającej pokrycie miejscowego zapotrzebowania. Przedsiębiorcy zakładów detalicznej sprzedaży winni wystawiać na widocznym i dostępnym dla publiczności miejscu cenniki monopolowych wyrobów. Cenniki te dostarczać będzie D. P. M. S. za zwrotem kosztów druku. Nie stosujący się do tych przepisów mogą być pozbawieni koncesji.

§ 366. 1. W zakładach detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem wolno sprzedawać napoje alkoholowe na kieliszki tylko po cenie, uwidocznionej w cenniku, sporządzonym przez przedsiębiorcę zakładu. Napoje alkoholowe w naczyniach zamkniętych powinny być sprzedawane: monopolowe po cenie, oznaczonej na etykiecie, pozostałe zaś według cennika, sporządzonego przez przedsiębiorcę.

2. Napoje alkoholowe wolno sprzedawać tylko w tym stanie, w jakim wyszły z wytwórni. Zabrania się:

- a) dodawać jakichkolwiek substancji, zmieniających moc, smak lub wygląd czystych wódek monopolowych, mieszać poszczególne gatunki ze sobą lub z innymi wyrobami chyba, że spożywcza wyraźnie tego zażąda dla wypicia na miejscu,

- b) odrywać, uszkadzać lub zmieniać opaski lub pieczętki, znajdujące się na butelkach z wyrobami alkoholowymi przed odkorkowaniem.

§ 367. 1. Zakłady sprzedaży napojów alkoholowych winny stosować się do godzin handlu, ustalonych przez właściwe władze stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Niestosowanie się do tych przepisów będzie karane również na podstawie ustawy karnej skarbowej.

§ 368. 1. Jeżeli na sprzedaż napojów alkoholowych potrzebna jest koncesja, to wówczas sprzedaż ta winna odbywać się na warunkach, w koncesji określonych, przez właścicieli koncesji lub zatwierdzonych przez władze skarbowe ich zastępców, tudzież z zachowaniem wymogów ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299).

2. Wydzierżawianie lub odstępowanie koncesji osobom trzecim bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej jest wzbronione pod groźbą pozbawienia koncesji.

§ 369. Wszystkie zakłady z wyszynkiem napojów alkoholowych mają również prawo sprzedaży tych napojów w naczyniach zamkniętych, a na żądanie konsumenta zobowiązane są, z wyjątkiem restauracji I rzędu, do sprzedaży napojów alkoholowych w zamkniętych naczyniach do domu.

Urządzenie i prowadzenie zakładów z wyłączną sprzedażą napojów alkoholowych bez prawa wyszynku.

§ 370. Do zakładów ze sprzedażą napojów bez prawa wyszynku należą:

- sklepy hurtowe ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych i składy hurtowe wyłącznie wina i miodu lub piwa,
- handle detaliczne win i wódek,
- handle win i wyrobów kolonialnych ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych,
- handle piwa,
- handle win.

§ 371. Pomieszczenie każdego zakładu ze sprzedażą napojów alkoholowych musi obejmować przynajmniej jeden pokój i nie może mieć wewnętrznego połączenia z jakimkolwiek innym pomieszczeniem handlowym lub mieszkaniem prywatnym.

§ 372. 1. Hurtowe składy piwa, miodu i wszelkiego rodzaju win mogą zajmować pomieszczenia w podwórzu w piwnicach, lecz również bez wewnętrznego połączenia z lokalami mieszkalnymi.

2. Przez hurtową sprzedaż wina, miodu i piwa rozumieć należy sprzedaż w ilości najmniej 15 litrów jednorazowo.

§ 373. 1. W hurtowych składach piwa, miodu i wina oraz handlach win ściąganie tych napojów do butelek powinno odbywać się z zachowaniem należytej czystości, w oddzielnym, przeznaczonym dla

tej czynności lokalu, przy dopełnieniu następujących wymagań: naczynia, używane przy ściąganiu, powinny być wymyte i wysuszone; zabrania się używania korków, już raz użytych, do naczyń z napojem, ściągniętym w zakładzie sprzedaży; dla odróżnienia od napojów butelkowanych w wytwórni, powinny być przyklejone osobne etykiety, na których oprócz nazwy i gatunku napojów jako też miejsca ich wyrobu, oznaczyć należy również miejsce rozlewu, pojemność naczynia i nazwisko właściciela składu, w którym napój nalano do butelek.

2. W celu udogodnienia sprzedaży piwa w miejscowościach bardziej oddalonych od browarów i składów i znajdujących się w znacznym oddaleniu od stacji kolejowej, U. S. A. M. może, o ile uzna za potrzebne, zezwolić na butelkowanie piwa na tych samych warunkach również w handlach piwa.

§ 374. W zakładach z wyłączną sprzedażą napojów alkoholowych do domów nie może być żadnych urządzeń, które mogłyby służyć do wyszynku tych napojów, W szczególności zabrania się przechowywania kieliszków, szklanek, korkociągów i t. p. przedmiotów, które są potrzebne do wyszynku.

Urządzenie i prowadzenie zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku.

§ 375. Do zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku należą:

- restauracje I rzędu z obsługą ponad 20 osób i wszelkie bufety z prawem sprzedaży napojów alkoholowych na kieliszki, bez obowiązku sprzedaży napojów w zamkniętych naczyniach do spożycia na miejscu,
- restauracje II rzędu z obsługą od 1 do 20 osób, cukiernie, karczmy i domy zajezdne ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych na kieliszki z obowiązkiem sprzedaży napojów w zamkniętych naczyniach także do spożycia na miejscu,
- winiarnie ze sprzedażą win i miodu, połączone z pokojami gościnnymi,
- piwiarnie z prawem wyszynku piwa, miodu i wina.

§ 376. Zakłady ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku powinny posiadać lokal, urządzony odpowiednio do swego przeznaczenia i miejscowych stosunków, oraz czynić zadość ogólnym przepisom sanitarnym, obowiązującym dla zakładów sprzedaży oraz konsumowania artykułów spożywczych.

§ 377. We wszystkich zakładach ze sprzedażą napojów alkoholowych z prawem wyszynku przewoźdy, służące do rozlewu piwa, winny być utrzymywane we wzorowej czystości.

§ 378. 1. W pokoju zakładu restauracyjnego, w którym znajduje się bufet, powinna być ustawiona szafa do przechowywania napojów.

2. Napoje alkoholowe powinny być przechowywane tylko w pewnych określonych i zamkniętych pomieszczeniach. Przechowywanie ich w innych miejscach jest zabronione (poza sprzedaż z bufetu).

§ 379. 1. Zakłady restauracyjne powinny posiadać ustępy czysto utrzymywane, a wieczorem oświetlone.

2. Dla przechowywania wierzchniej odzieży gości w zakładach restauracyjnych powinny być urządzone ogólne wieszadła w przedpokojach pod opieką służby, albo wieszadła przy stołach w pokojach dla gości.

§ 380. W pokoju, w którym umieszczony jest bufet, tudzież na stołach dla gości powinny znajdować się cenniki wszystkich sprzedawanych w zakładzie potraw, zakąsek i napojów.

§ 381. Przy sprzedaży piwa, wina i wódek do wypicia na miejscu z naczyń zamkniętych, naczynia te powinny być otwierane w obecności spożywców.

§ 382. Bufety ze sprzedażą wszelkich napojów alkoholowych przy klubach, stowarzyszeniach i t. p., na balach i zabawach publicznych, winny się znajdować w pomieszczeniach tych zakładów i instytucji, do których użytku są przeznaczone.

§ 383. Za domy zajezdne (karczmy), o których mowa w art. 76 ust. 3 punkt d) i w załączniku do art. 83 (lit. B. punkt 4), uważa się takie zakłady sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, które posiadają oprócz lokalu handlowego, w zależności od miejscowych stosunków, jeden lub kilka pokoi, przeznaczonych dla spoczynku podróżujących, z urządzeniami dla noclegu.

§ 384. 1. Zabrania się wpuszczać do zakładów osoby, będące widocznie w stanie nietrzeźwym, oraz małoletnich bez towarzystwa osób starszych.

2. Na każde żądanie gości powinny być wydawane należycie ostemplowane rachunki.

§ 385. W każdej piwiarni z wyszynkiem powinny być cenniki napojów i potraw, podawanych i znajdujących się w zakładzie. Piwo wolno podawać tylko w takich naczyniach, na których uwidoczniono pojemność w litrach i dziesiętnych częściach litra. Na szklankach pojemność ma być zaznaczona trawioną kreską, do której musi sięgać piwo, podawane z większego naczynia (beczki, syfonu i t. p.) bez piany.

§ 386. 1. Zabrania się przechowywać w piwiarniach napoje alkoholowe, niedozwolone do sprzedaży w tych zakładach, oraz próżne naczynia z innych napojów alkoholowych, oprócz dozwolonych do sprzedaży w tych zakładach.

2. Zabrania się pod odpowiedzialnością właściciela lub jego zastępcy, picia w piwiarniach napojów alkoholowych, niedozwolonych do sprzedaży w tych zakładach, nawet gdyby napoje te były kupione przez gości w innym miejscu i przyniesione przez gości do piwiarni.

§ 387. Przedsiębiorca każdego nowootworzonego zakładu ze sprzedażą napojów alkoholowych powinien dołączyć do deklaracji o wydanie patentu akcyzowego zaświadczenie właściwej władzy przemysłowej, że lokal zakładu odpowiada wymogom ustawy przemysłowej.

§ 388. Władze skarbowe II instancji po porozumieniu się z wojewódzkimi władzami administracji ogólnej mogą w wypadkach wyjątkowych udzielać zezwolenia na ulgi od wymogów niniejszych przepisów co do urządzenia zakładów ze sprzedażą napojów alkoholowych.

Sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 2½% alkoholu.

§ 389. Patenty akcyzowe na sprzedaż napojów alkoholowych o zawartości do 2½% alkoholu wagowo mogą otrzymywać osoby, co do których nie zachodzą przeszkody z § 363.

§ 390. Ściąganie do butelek i sprzedaż napojów o zawartości alkoholu do 2½% powinny się odbywać na warunkach, określonych wyżej dla piwa i wina o zawartości powyżej 2½% alkoholu. Przy ściąganiu piwa i wina należy oznaczać na etykietach oprócz danych, wymienionych w § 373, także zawartość alkoholu w napoju (do 2½%).

§ 391. W zakładach ze sprzedażą napojów o zawartości do 2½% alkoholu zabrania się przechowywania nie tylko innych napojów alkoholowych, lecz również piwa i wina z większą zawartością alkoholu, jak 2½%.

§ 392. 1. U. S. A. M. może odebrać bez odszkodowania patent akcyzowy na sprzedaż napojów o zawartości do 2½% alkoholu tym osobom, które uznano dwukrotnie winnymi przechowywania lub sprzedaży napojów alkoholowych, na handel którymi wymagana jest koncesja władzy skarbowej.

2. Na wniosek powiatowej władzy administracji ogólnej, spowodowany dwukrotnym przekroczeniem ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299) i zgodny z opinią powiatowej komisji do walki z alkoholizmem, U. S. A. M. obowiązany jest odebrać bez odszkodowania patent akcyzowy na sprzedaż napojów o zawartości do 2½% alkoholu.

CZĘŚĆ VI.

Kontrola nad przewozem spirytusu i wyrobów spirytusowych w granicach Państwa, przywozem z zagranicy i wywozem zagranicę.

Przewóz spirytusu i wyrobów ze spirytusu w kraju.

§ 393. 1. Prywatne przedsiębiorstwa i zakłady, wysyłające spirytus i wyroby spirytusowe, są odpowiedzialne:

- a) za prawidłowe wysłanie,
- b) za należyte opakowanie przesyłek, całość naczyń, skrzyń i t. p. i ich zabezpieczeń,
- c) za nadmierne ubytki drogowe spirytusu, przewożonego luzem w wypadkach, gdy spirytus jest własnością Państwa, lub też gdy jest obciążony należnością monopolową, a przedsiębiorstwo, w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, korzysta z norm dozwolonego zaniku drogowego, ustalonego w § 36,
- d) za częściowe lub całkowite niedostarczenie przesyłki do miejsca przeznaczenia, o ile

przyczyną tego nie było zdarzenie, niezależne od przedsiębiorcy.

2. Spirytus i wyroby spirytusowe, wysyłane bez udziału K. S., może wysyłające przedsiębiorstwo już po wysłaniu skierować do innego odbiorcy przez odpowiednią zmianę świadectwa przewozowego i przez zawiadomienie K. S. dawnego miejsca przeznaczenia o nowym miejscu przeznaczenia. W tym wypadku urzędnik K. S. pierwotnego miejsca przeznaczenia przesyła wtórnik świadectwa przewozowego urzędnikowi K. S., właściwemu dla nowego miejsca przeznaczenia.

§ 394. 1. Przesyłki spirytusu lub wyrobów spirytusowych, które na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia (§ 407 ust. 2) mają być wysyłane w obecności K. S., powinni urzędnicy skarbowi zabezpieczyć przez nałożenie urzędowych zamknięć (plomb) na naczynia lub opakowania.

2. Przesyłki spirytusu lub wyrobów spirytusowych, wysyłane bez udziału K. S., jak np. spirytus z gorzelnii lub gotowe wyroby wódczane, przeznaczone do sprzedaży na rynku krajowym, z fabryk wódek gatunkowych, winny być zabezpieczone plombami wysyłającego przedsiębiorstwa.

3. Zabezpieczenia zarówno urzędowe, jak i prywatne, winny być tak nałożone, aby zabezpieczyły dane naczynie lub opakowanie od dostępu do wnętrza i uniemożliwiały dokonanie nadużycia bez uszkodzenia zabezpieczeń.

4. Rodzaj i numer zabezpieczeń należy wpisywać w świadectwie przewozowym.

§ 395. 1. Każda przesyłka spirytusu (czystego lub skażonego) lub wyrobów wódczanych, oraz morsów i esencji, zawierających spirytus, przewożonych luzem (w cysternach, beczkach lub innych naczyniach prócz butelek, etykietowanych przepisowo), w ilości ponad 1 litr objętościowy, a także przesyłka wszelkich wyrobów spirytusowych, wywożonych zagranicę za zwrotem części opłaty od spirytusu, winny być zaopatrzone w świadectwo przewozowe podług załączonego wzoru Nr. 35.

2. Każda przesyłka spirytusu lub wyrobów wódczanych, przewożona z jednego przedsiębiorstwa do drugiego w ilości ponad 15 litrów objętościowych, w butelkach, posiadających przepisowe etykiety, winna być zaopatrzona w świadectwa przewozowe, podług załączonego wzoru Nr. 36.

3. Podane wyżej dokumenty przewozowe mają być stosowane bez względu na odległość pomiędzy miejscem wydania a miejscem przyjęcia przesyłek.

4. Świadectwa przewozowe winny towarzyszyć przesyłkom przez cały czas trwania przewozu, od chwili wysłania aż do chwili odbioru.

5. Do przewozu wyrobów wódczanych w przepisowych opakowaniach, przeznaczonych do własnego użytku, nie potrzeba świadectwa przewozowego.

6. Pod przesyłką spirytusu i wyrobów spirytusowych należy rozumieć jedno lub kilka opakowań, skierowanych w danym czasie pod pewnym adresem na imię tego samego odbiorcy.

7. Do przesyłek, przywożonych z zagranicy, stosuje się przepisy § 420.

§ 396. 1. Arkusz świadectwa przewozowego obu podanych wyżej wzorów składa się z trzech części: właściwego świadectwa, wtórnika i grzbietu.

2. Prywatne przedsiębiorstwa, wysyłające spirytus lub wyroby spirytusowe (§ 395), winny zawnoczyć przed rozpoczęciem roku obrachunkowego (§ 10) zaopatrzyć się w świadectwa przewozowe w niezbędnej ilości.

3. W tym celu wspomniane przedsiębiorstwa mają złożyć właściwemu U. S. A. M. zeszyty druków świadectw przewozowych, zawierające odpowiednią ilość arkuszy.

4. U. S. A. M. winien otrzymane zeszyty oparafować, przesnurować i końce sznura opatrzyć lakową pieczęcią urzędową. Ponadto U. S. A. M. winien ostemplować każdy arkusz zeszytu urzędową tuszową pieczęcią w taki sposób, aby jeden stempel był odcisnięty pomiędzy właściwym świadectwem przewozowym i jego wtórnikami, drugi zaś pomiędzy wtórnikami i grzbietem oraz, aby środki odcisków pieczęci znajdowały się mniej więcej na liniach granicznych.

5. Przy parafowaniu zeszytów na każdym arkuszu należy wystawiać jednakową liczbę porządkową tak na właściwym świadectwie, jak również na jego wtórniku oraz grzbiecie.

6. Zeszyty świadectw przewozowych mają być używane tylko w ciągu tego roku obrachunkowego, na jaki zostały wydane. Po upływie roku zeszyty należy zwracać temu U. S. A. M., który je poświadczył.

§ 397. 1. Wypełnianie wymaganych dat na wszystkich trzech częściach świadectwa przewozowego należy do obowiązków wysyłającego przedsiębiorcy lub jego zastępcy.

2. Świadectwa przewozowe na przesyłki, wysyłane w obecności urzędnika K. S., podpisuje oprócz przedsiębiorcy także urzędnik K. S. Przy wysłaniu przesyłek bez udziału urzędnika K. S. świadectwo przewozowe ma podpisać przedsiębiorca, wysyłający przesyłkę, lub jego zastępca.

3. Ogólna zawartość 100°-owego spirytusu w przesyłkach winna być wypisywana w świadectwie przewozowym i na jego wtórniku liczbą i słownie.

§ 398. 1. W razie popełnienia jakiegokolwiek omyłki przy wystawianiu świadectw przewozowych należy błędny zwrot poprawić zgodnie z przepisem § 16.

2. Gdyby sprostowanie omyłki nastęcało znaczniejsze trudności, należy przekreślić wszystkie części druku świadectwa przewozowego i w całości pozostawić to świadectwo w zeszycie, a sporządzić nowe świadectwo przewozowe.

§ 399. Sporządzone i podpisane świadectwo przewozowe wydaje się odbiorcy względnie przewożącemu przesyłkę, a w razie przewozu publicznymi środkami przewozowymi, dołącza się do listu przewozowego.

§ 400. 1. Urzędnik, w obecności którego przesyłkę wysłano, albo przedsiębiorca, o ile wysłano przesyłkę bez udziału urzędnika skarbowego, winien przesłać wtórnik świadectwa przewozowe-

go na przesyłki spirytusu nieopłaconego lub nabytego po cenie ulgowej oraz na wyroby z takiego spirytusu w dniu wysłania przesyłki listem poleconym, a wtórnik świadectwa na inne przesyłki listem zwykłym Inspektorowi K. S., w którego obwodzie znajduje się odbiorca, względnie urzędnikowi stałego nadzoru, jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, jest pod stałym dozorem.

Jeżeli przedsiębiorstwo, otrzymujące przesyłkę, znajduje się w tej samej miejscowości, można wtórnik świadectwa przewozowego doręczyć przez posłańca.

2. Przedsiębiorca, który wysłał wtórnik, powinien przechowywać pokwitowania pocztowe, naklejając je na pozostające w zeszycie grzbiety świadectw przewozowych.

§ 401. Naczynia, w których przewozi się spirytus lub wyroby wódczane, jak cysterny, beczki, balony i t. p., winny posiadać napis, zawierający numer naczynia i jego tarę. Na skrzyniach i opakowaniach przesyłek wyrobów wódczanych w butelkach należy uwidaczniać nazwę i adres firmy wysyłającej.

§ 402. 1. Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych winny być dostarczane do miejsc przeznaczenia w takim opakowaniu, w jakim je wysłano.

2. Wyjątki są dopuszczalne:

- a) w razie konieczności przelania spirytusu z cystern kolejowych do beczek lub odwrotnie,
- b) w razie uszkodzenia w drodze beczek, skrzyń lub innych opakowań.

3. W obu powyższych wypadkach należy wezwać najbliższego zamieszkałego urzędnika K. S. i w jego obecności przeprowadzić przelew i przepakowanie. Przepis powyższy nie odnosi się do przesyłek wyrobów wódczanych wewnątrz kraju.

§ 403. Przy przelewach spirytusu w drodze z beczek do cystern można łączyć w jednej cysternie kilka przesyłek, pochodzących od jednego nadawcy, gdy są przeznaczone dla jednego odbiorcy.

§ 404. 1. Gdy zajdzie konieczność zmiany miejsca przeznaczenia przesyłki, odprawionej przy udziale urzędnika K. S., podczas jej przewożenia, wysyłający winien zawiadomić o tem urzędnika K. S. najbliższego zamieszkałego od miejsca, w którym przesyłka znajduje się w danej chwili.

2. Urzędnik K. S. wpisuje w świadectwie przewozowym zmianę miejsca przeznaczenia oraz ewentualną zmianę nazwiska odbiorcy i zawiadamia o tem urzędników K. S., dozorujących przedsiębiorstwo wysyłające oraz przedsiębiorstwo, do którego początkowo przesyłka miała być skierowana.

3. Wtórnik świadectwa przewozowego winien być urzędowo przesłany do nowego miejsca przeznaczenia przesyłki.

4. Badanie zawartości przesyłki jest zbędne, o ile zamknięcia okażą się nienaruszone.

5. Zmiana miejsca przeznaczenia może nastąpić również już po nadejściu przesyłki do początkowo wyznaczonego miejsca odbioru, jednak tylko przed przyjęciem przesyłki i przed zdjęciem zabezpieczeń z naczyń lub opakowań.

6. Kierowanie przesyłki do innego odbiorcy ma się odbywać w sposób wyżej podany.

§ 405. 1. Przesyłki spirytusu lub wyrobów wódczanych, niezaopatrzone w świadectwa przewozowe, lub niezgodne z świadectwami przewozowymi, winny być przez władzę skarbowe lub policyjne zatrzymywane niezwłocznie po ich wykryciu.

2. Urzędnik, który przesyłkę zatrzymał, winien przeprowadzić dochodzenie i ewentualnie sporządzić protokół karny.

§ 406. 1. Przewozem spirytusu i wyrobów wódczanych poza publicznymi przedsiębiorstwami przewozowymi mogą trudnić się zawodowo tylko przedsiębiorstwa spedycyjne, które otrzymały od władzy skarbowej II instancji odpowiednie uprawnienie i wykupiły właściwe świadectwo przemysłowe i patent akcyzowy.

2. Upoważnienia udzielane będą na czas nieograniczony z zastrzeżeniem odwołania w każdej chwili bez jakiegokolwiek odszkodowania.

3. Władza skarbowa II instancji cofnie udzielone pozwolenie w wypadku niestosowania się spedytora do obowiązujących przepisów, lub skazania go za nadużycia podatkowe.

4. Spedyterzy winni prowadzić rejestr przewiezionych przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych według wzoru Nr. 37.

§ 407. 1. Odprawa spirytusu monopolowego z gorzelnii, rektyfikacji, wolnych składów i składnic monopolowych może nastąpić jedynie na zlecenie D. P. M. S.

2. Odprawa spirytusu, sprzedanego przez Państwowy Monopol Spirytusowy do naczyń odbiorcy do zużycia w kraju, spirytusu, przeznaczonego na wywóz zagranicę, a także wywożonych zagranicę wyrobów spirytusowych, które w kraju nie przeszły jeszcze do wolnego obrotu, może się odbyć dopiero po okazaniu zezwoleń właściwych władz i tylko w obecności K. S.

§ 408. 1. O zamierzonej odprawie przesyłki, podlegającej urzędowemu zabezpieczeniu (§ 394 i 407 ust. 2), przedsiębiorca lub jego zastępca winien zawniasz zawiadomić właściwego urzędnika K. S.

2. Przesyłki, urzędowo zabezpieczone, winny być po nadejściu ich do miejsca przeznaczenia zgłaszane właściwym urzędnikom skarbowym.

3. Przed przybyciem urzędnika skarbowego urzędowe zabezpieczenia nie mogą być zdjęte z naczyń lub opakowań transportowych.

Wyjątek stanowią wypadki, przewidziane w § 336.

§ 409. 1. Obecny przy przyjęciu przesyłki urzędnik K. S. winien:

- a) sprawdzić stan urzędowych zabezpieczeń,
- b) porównać, czy ilość i rodzaj opakowań lub naczyń zgadza się z danymi świadectwa przewozowego,
- c) ustalić ogólną ilość zawartego w przesyłce alkoholu, względnie ilość butelek, napełnionych napojami i porównać z danymi świadectwa przewozowego,
- d) przy odbiorze spirytusu, pobranego po zmniejszonej cenie lub obciążonego należnością monopolową, sporządzić protokół przyjęcia według wzoru Nr. 38 w 5-ciu egzemplarzach,

z których jeden należy doręczyć odbiorcy dla dołączenia do dokumentów przedsiębiorstwa, drugi — przesłać Inspektorowi K. S. lub urzędnikowi stałego nadzoru przedsiębiorstwa, które transport wysłało, trzeci — przesłać D. P. M. S., czwarty i piąty — władzom skarbowym II instancji miejsca wysłania i miejsca odbioru.

Przy odbiorze spirytusu całkowicie opłaconego, należy daty przyjęcia spisać w świadectwie przewozowym.

2. W protokołach przyjęcia przesyłek należy bezwzględnie wpisywać dane, dotyczące stwierdzonego stanu zabezpieczeń urzędowych i naczyń transportowych. Ponadto należy przyłączać dokładne obliczenia dozwolonego zaniku drogowego, datę nadejścia przesyłki do miejsca odbioru, ilość faktycznie stwierdzonego ubytku oraz ewentualny nadmierany ubytek drogowy, za który należy wymierzyć należność monopolową (art. 9 ust. 1) i postąpić w myśl przepisów § 43.

§ 410. Wtórnik świadectw przewozowych, po przyjęciu przesyłki, po porównaniu wtórnika z właściwym świadectwem przewozowym i po odnotowaniu na wtórniku wyników przyjęcia przesyłki, jakie były zaznaczone na świadectwie, winny być przesyłane przez urzędnika, właściwego dla miejsca odbioru przesyłki, urzędnikowi K. S., właściwemu dla miejsca wysłania przesyłki, dla dołączenia do dokumentów rozchodowych przedsiębiorstwa, które dokonano odprawy.

Przywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych z zagranicy.

§ 411. Spirytus i wyroby spirytusowe, podlegające opłacie skarbowej przy przywozie, można przywozić z zagranicy tylko przez urzędy celne I klasy.

§ 412. 1. Pozwoleń na przywóz spirytusu z zagranicy udziela Minister Skarbu.

2. Na przywóz napojów spirytusowych z zagranicy w ramach kontyngentów, ustalonych w traktatach handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu.

3. Na przywóz napojów spirytusowych, nieobjętych kontyngentami przywozu, jak również z krajów, z którymi Rzeczpospolita Polska nie zawarła traktatów handlowych, udziela pozwoleń Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

4. Przy przywozie innych wyrobów spirytusowych pozwolenie władz skarbowych nie jest wymagane.

§ 413. 1. Zezwolenia na przywóz spirytusu mogą otrzymywać przedsiębiorstwa, uprawnione do przerobu spirytusu w fabrykach wódek lub na cele techniczne i przemysłowe.

2. Na przywóz napojów spirytusowych mogą otrzymywać pozwolenia:

- a) fabryki wódek, do dalszego przerobu,
- b) koncesjonowani sprzedawcy napojów alkoholowych, celem dalszej odprzedaży,
- c) inne osoby do własnego użytku.

3. Napoje spirytusowe, przywożone z zagranicy przez koncesjonowanych sprzedawców do dalszej odprzedaży, muszą odpowiadać obowiązującym w kraju przepisom co do najwyższej dopuszczalnej mocy alkoholu (45°), co do pojemności butelek, opakowania i oznaczania wyrobów, jak i wszystkim innym przepisom, zawartym w Cz. IV niniejszego rozporządzenia (o wyrobie i sprzedaży wódek gatunkowych).

§ 414. 1. Opłacie skarbowej przy przywozie z zagranicy podlegają: spirytus (surowy lub oczyszczony) i takie wyroby spirytusowe, do sporządzenia których monopolowy spirytus bywa sprzedawany po cenie wyższej od ceny kosztów własnych D. P. M. S.

2. Do wyrobów takich należą wszelkiego rodzaju napoje spirytusowe, ekstrakty i esencje spirytusowe, wyroby kosmetyczne i perfumeryjne na spirytusie, preparaty lecznicze i przetwory farmaceutyczne na spirytusie (specyfiki farmaceutyczne, wyroby galenowe i t. p.).

3. Wolne od opłaty skarbowej przy przywozie z zagranicy są takie wyroby spirytusowe, które sporządza się w kraju ze spirytusu monopolowego, nabywanego po cenie kosztów własnych D. P. M. S. lub niższej (np. politura, lakier).

§ 415. Władze skarbowe (akcyzowe i celne) I i II instancji są obowiązane dopilnować, aby przywożone z zagranicy spirytus i wyroby spirytusowe były pobrte zezwoleniami na przywóz i dokumentami celnymi.

§ 416. W podaniu o uzyskanie pozwolenia na przywóz z zagranicy spirytusu lub napojów spirytusowych należy wymienić:

- a) firmę, siedzibę i rodzaj przedsiębiorstwa,
- b) kraj, z którego spirytus lub napoje spirytusowe mają być sprowadzone, oraz miejsce odbioru przesyłki,
- c) rodzaj napoju, moc oraz ogólną ilość spirytusu w litrach 100°, o ile zaś zawartość spirytusu nie może być ustalona przez badanie alkoholomierzem — ponadto zawartość przesyłki w litrach objętościowych,
- d) urząd celny, w którym przesyłka ma być ocalona.

§ 417. 1. Podróżni, przekraczający granicę za paszportem zagranicznym, mogą przywozić z zagranicy dla własnego użytku napoje spirytusowe bez zezwolenia, lecz tylko w ilości, nieprzekraczającej 1 litra objętościowego.

2. Ilość ta, przywożona w butelkach odkorkowanych, nie podlega opłacie skarbowej, przy przewozie zaś w butelkach z niekniętą pieczęcią należy pobrać opłatę skarbową, przyczem moc czystego spirytusu przyjmuje się na 95%, zawartość zaś absolutnego alkoholu w napojach spirytusowych przyjmuje się na 45%.

§ 418. 1. Do wymiaru opłaty skarbowej od spirytusu i wyrobów spirytusowych, sprowadzanych z zagranicy, uprawnione są właściwe urzędy celne.

2. Opłatę skarbową oblicza się od zawartości absolutnego alkoholu w sprowadzonych wyrobach.

Ogólną ilość alkoholu, zawartego w sprowadzonych z zagranicy wyrobach, a podlegającego opłacie skarbowej, ustala się na podstawie pojemności oraz mocy wyrobów w sposób następujący:

- a) Przy przesyłkach, dostarczanych luzem, ustala się pojemność przez określenie wagi netto przesyłki, sprawdzając wagę brutto beczek, cystern lub innych naczyń, oraz przyjmując tarę naczyń według oryginalnej faktury wysyłającego zagranicznego przedsiębiorstwa, o ile nie zachodzą wątpliwości co do prawdziwości tary, podanej w fakturze. W przeciwnym razie należy sprawdzić istotną wagę, przelewając płyn do innych beczek, cystern, lub też ustalić objętość płynów spirytusowych zapomocą cechowanych miar.
- b) Dla butelkowanych, gotowych wyrobów spirytusowych bierze się ogólną pojemność płynu we wszystkich naczyniach, obliczoną po sprawdzeniu pewnej ilości naczyń.
- c) Moc poszczególnych napojów i wyrobów spirytusowych przyjmuje się z reguły, jak następuje:
w araku	70%
„ koniaku	70%
„ wyrobach wódczanych	45%
„ rumie	75%
„ wyrobach kosmetycznych	70%
„ „ perfumeryjnych	85%
- dla ustalenia objętości wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych przyjmuje się $1000 \text{ g} = 1000 \text{ cm}^3 = 1 \text{ litr}$.
w ekstraktach i esencjach spiryt.	70%
„ preparatach leczniczych, przetworach farmaceutycznych	80%
- objętości w litrach.
- d) Na żądanie przywożącego należy ustalić zawartość absolutnego alkoholu w sprowadzonych wyrobach spirytusowych zapomocą alkoholomierza, po uprzednim oddestylowaniu alkoholu na przyrządzie Sallerona lub innym.
- e) Gdy strona nie zgadza się z wynikiem rewizji celnej co do mocy napojów lub innych wyrobów spirytusowych, ustalonej zapomocą alkoholomierza i aparatu odpędowego i zgłasza odpowiednie zażalenie, lub też sam urząd celny ma w tym względzie wątpliwości, pobiera się z każdego gatunku napojów lub innych wyrobów spirytusowych po dwie półlitrowe próby i przedstawia się je do decyzji centralnej władzy, stosując przepisy o postępowaniu celnym zarówno co do sposobu przedstawiania próbek, jak i wypuszczania zareklamowanego towaru do wolnego obrotu.
- f) Ogólną ilość absolutnego alkoholu, zawartego w sprowadzanych napojach względnie innych wyrobach, ustala się według zawartości alkoholu w poszczególnych gatunkach.
3. Przywóz próbek, regulują przepisy celne.

§ 419. 1. Opłata skarbową winna być uiszczona jednocześnie z opłatą celną. Odraczenie uiszczenia opłaty skarbowej jest niedozwolone.

2. Opłatę skarbową należy wpłacać na budżet Ministerstwa Skarbu według stawek, obowiązujących w dniu jej pobrania.

§ 420. Dla przesyłek spirytusu i napojów spirytusowych, odprawionych przez urzędy celne, dokumenty celne zastępują świadectwa przewozowe.

Wywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych zagranicę.

§ 421. Do czasu zorganizowania się jednej na całe Państwo spółdzielczej organizacji eksportowej (art. 5 ust. 6, art. 97 ust. 2 oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 sierpnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 695), t. j. do 1 września 1928 r. spirytus w stanie surowym lub oczyszczonym, przekraczający wewnętrzne zapotrzebowanie D. P. M. S. (t. zw. eksportowy) może być wywożony zagranicę przez organizacje eksportowe, działające dotychczas na podstawie statutów, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

§ 422. Dla uzyskania zwolnienia spirytusu do wywozu zagranicę, spółdzielcza organizacja winna złożyć na imię Ministra Skarbu podanie ze wskazaniem składu monopolowego, gorzelnii, rektyfikacji, wolnego składu, w których znajduje się spirytus, urzędu celnego, przez który ma nastąpić wywóz, gatunku, mocy i ogólnej ilości przeznaczonego do wywozu spirytusu w litrach 100^0 .

§ 423. 1. Odprawa poszczególnych ilości spirytusu, zwolnionego do wywozu zagranicę, następuje na każdorazowe zlecenie D. P. M. S. w granicach ilości, zwolnionych przez Ministra Skarbu.

2. Dla uzyskania takiego zlecenia na odprawę, organizacja eksportu spirytusu winna pisemnie zawiadomić D. P. M. S., z jakiego składu, jaki gatunek i jakie ilości spirytusu mają być wydane.

§ 424. 1. O zamierzonej odprawie organizacja eksportu spirytusu zawiadamia Inspektora K. S., w obwodzie którego znajduje się skład spirytusu i przedstawia mu pozwolenie Ministra Skarbu oraz zlecenie D. P. M. S.

2. Przygotowaną do odprawy przesyłkę należy aż do czasu wysłania przechowywać pod wspólnym zamknięciem przedsiębiorcy i urzędnika K. S.

§ 425. 1. Przewóz spirytusu do urzędu celnego odbywa się za świadectwem przewozowym (wzór Nr. 35), z zachowaniem wszelkich przepisów niniejszego rozporządzenia, dotyczących przewozu spirytusu na terenie Państwa, z tem uzupełnieniem, że w świadectwie przewozowym wymienia się urząd celny, przez który przesyłka ma wyjść zagranicę, oraz przybliżony czasokres, w ciągu którego ta przesyłka ma dojść do urzędu celnego.

2. Świadectwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do dokumentów kolejowych. Wtórnik świadectwa przewozowego należy przesłać do urzędu celnego.

3. Zgłoszenie przesyłki w urzędzie celnym i odprawa przesyłki następuje zgodnie z przepisami o postępowaniu celnym.

§ 426. W wypadkach, kiedy spirytus nie może być wywieziony przez urząd celny, podany w zezwoleniu i w świadectwie przewozowym, winien wysyłający względnie jego zastępca lub spedytor zgłosić to najbliższemu urzędnikowi K. S. z wnioskiem o skierowanie przesyłki przez inny urząd celny. Urzędnik K. S., udzieliwszy odnośnego zezwolenia, zaznacza to w świadectwie przewozowym i zawiadamia o tem urząd celny, który był pierwotnie wymieniony w świadectwie przewozowym.

§ 427. Gdyby do urzędu celnego nadeszła część przesyłki, oznaczonej w świadectwie przewozowym, a druga część była jeszcze w drodze, wysyłający zaś życzyłby sobie wysłać dostarczoną część przesyłki niezwłocznie, urząd celny w porozumieniu z najbliższym Inspektorem K. S. może pozwolić na taką częściową odprawę.

§ 428. Po otrzymaniu wtórnika świadectwa przewozowego władza skarbowa bada, czy dozwolony zanik drogowy nie został przekroczony, a w razie stwierdzenia nadmiernego ubytku zarządza wymierzenie i ściągnięcie należności za ten ubytek.

§ 429. 1. Wywóz wódek gatunkowych i innych wyrobów spirytusowych zagranicę za zwrotem części opłaty należy zgłaszać Inspektorowi K. S.

2. W zgłoszeniu wysyłający winien podać:

- a) imię, nazwisko i adres, względnie firmę i siedzibę przedsiębiorstwa wysyłającego,
- b) miejsce, skąd nastąpi wysyłka oraz kraj, do którego wyroby zamierza wysłać,
- c) rodzaj, gatunek i moc wyrobu, rodzaj i pojemność poszczególnych naczyń oraz ogólną zawartość alkoholu w przesyłce w litrach 100°,
- d) firmę i siedzibę przedsiębiorstwa, w którym wyroby zostały wyprodukowane,
- e) urząd celny, przez który ma nastąpić wywóz.

§ 430. 1. Po otrzymaniu zgłoszenia Inspektor K.S. przy udziale drugiego urzędnika skarbowego odprawia przesyłkę.

2. Dokonywający odprawy urzędnicy są obowiązani:

I. w wypadku wywozu wyrobów, nalanych do butelek:

- a) sprawdzić zawartość opakowań z butelkami,
- b) pobrać próby według własnego uznania,
- c) sprawdzić w sposób przepisany miarę i moc płynu w poszczególnych butelkach,
- d) ustalić ogólną zawartość płynu w butelkach oraz zawartość w nich alkoholu w litrach 100°,
- e) nałożyć urzędowe zabezpieczenia w sposób, uniemożliwiający otwarcie opakowań w czasie przewozu;

II. w wypadku wywozu wyrobów luzem t. j. w beczkach, kufach lub innych naczyniach prócz butelek:

- a) sprawdzić tarę i stan naczyń,
- b) dopilnować napełniania naczyń wyrobami i ustalić zawartość i moc płynu w naczyniach transportowych oraz ogólną ilość zawartego w nich alkoholu w litrach 100°,
- c) nałożyć urzędowe zabezpieczenia w sposób, uniemożliwiający otwarcie naczyń w czasie przewozu.

§ 431. 1. Na przewóz w granicach Państwa wyrobów spirytusowych, przeznaczonych do wywozu zagranicę, należy wystawiać świadectwa przewozowe (wzór Nr. 35). W świadectwach tych niezależnie od wszelkich wymaganych dat, należy zaznaczać przybliżony termin dostawy przesyłki do urzędu celnego stosownie do przepisów § 425.

2. Świadectwo przewozowe należy adresować do właściwego urzędu celnego i dołączyć je do dokumentów kolejowych, wtórnik zaś świadectwa przewozowego — wysłać pocztą, listem poleconym do tegoż urzędu celnego.

§ 432. Sprawdzanie i odprawa przesyłki napojów i innych wyrobów spirytusowych w urzędzie celnym odbywa się tak samo, jak przy wywozie spirytusu.

§ 433. 1. Dla otrzymania zwrotu opłat od spirytusu, wywiezionego w wyrobach zagranicę, zainteresowane przedsiębiorstwa winny złożyć zawiadomienia o wywozie w U. S. A. M.

D. P. M. S. zarządzi zwrot części opłaty monopolowej na mocy danych wtórnika świadectwa przewozowego i po zestawieniu ich z danymi kwitu deklaracyjnego, wydanego przez urząd celny, o przejściu przesyłki przez granicę.

2. Kwotę zwrotu oblicza się od ilości alkoholu, zawartego w wyrobach, faktycznie wywiezionych zagranicę.

3. Za podstawę do obliczenia kwoty, podlegającej zwrotowi, bierze się w myśl art. 31 ust. 2 różnicę pomiędzy ceną, zapłaconą za spirytus, zawarty w tych wyrobach względnie użyty do wyprodukowania wymienionych wyrobów, a ceną kosztów własnych D. P. M. S., według stawek, obowiązujących w dniu wywozu przesyłki zagranicę. Jeżeli jednak udowodniono, że opłaty skarbowe od spirytusu, zawartego w wyrobach względnie użytego do wyprodukowania wyrobów wywiezionych zagranicę, były niższe, aniżeli obowiązujące w dniu wywozu, to opłaty te zostaną zwrócone według stawek istotnie uiszczonych.

§ 434. Dla uzyskania zezwolenia na prawo zakupu spirytusu eksportowego, na mocy przepisu art. 31 ust. 3 punkt b. przedsiębiorca, którego wyroby zostały już wywiezione zagranicę, winien złożyć na imię Ministra Skarbu podanie, poparte dowodami, wyraźnie stwierdzającymi ilość i jakość wyrobów oraz ogólną zawartość alkoholu (w litrach 100°) w wyrobach, wywiezionych zagranicę, względnie ilość spirytusu użytego do wyprodukowania wywiezionych wyrobów.

§ 435. W następujących wypadkach eksporter mimo złożenia wszystkich wymaganych dowodów nie ma prawa do wolnego zakupu spirytusu eksportowego:

- a) jeżeli stwierdzono, że eksporter popełnił przy wywozie jakiegokolwiek nadużycie, które spowodowało straty Skarbu Państwa,
- b) w razie stwierdzenia, że spirytus, pobrany do wytworzenia wyrobów, przeznaczonych na wywóz, został zużyty do innych celów.

§ 436. 1. Wolny zakup eksportowego spirytusu przez osoby, które zobowiążą się wywieźć zagranicę lub na obszar W. M. Gdańska, wyroby spirytusowe, może nastąpić za zezwoleniem Ministra Skarbu pod warunkiem złożenia zabezpieczenia w wysokości różnicy między ceną spirytusu, przeznaczonego na wódki gatunkowe, a ustaloną ceną spirytusu eksportowego. Różnicę tę oblicza się według cen, obowiązujących w dniu złożenia zabezpieczenia; w razie zmiany tych cen Minister Skarbu może zażądać dodatkowego zabezpieczenia, lub też zwolnić część złożonego zabezpieczenia.

2. W zezwoleniu ustala się sposób przeprowadzenia kontroli nad prawidłowym użyciem pobranego spirytusu, nadto oznacza się termin, w ciągu którego wyroby te mają być wywiezione. Złożone zabezpieczenie będzie zwrócone, o ile wyroby z zakupionego spirytusu eksportowego zostaną wywiezione zagranicę we właściwym czasie, z zachowaniem wszelkich przepisów, dotyczących wywozu wyrobów spirytusowych.

§ 437. Wywóz spirytusu i wyrobów spirytusowych za zwrotem opłaty skarbowej może odbywać się tylko przez urzędy celne I klasy.

§ 438. 1. Przy obrocie z W. M. Gdańskiem stosuje się postępowanie przekazowe zgodnie z postanowieniami art. 207 i 208 i załącznika 1 do art. 207 i 208 umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r., ratyfikowanej ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16, poz. 139).

2. Ponadto mają zastosowanie przepisy niniejszego rozporządzenia o kontroli nad wywozem i przywozem z zagranicy spirytusu i wyrobów spirytusowych.

3. Po odprawie przywożonych przesyłek K. S. wystawia przy spirytusie i napojach spirytusowych świadectwo przewozowe i wydaje je przywoźącemu dla dołączenia do przesyłki, a wtórnik świadectwa przewozowego przesyła Inspektorowi K. S., w którego okręgu znajduje się przedsiębiorstwo, dla którego przesyłka jest przeznaczona.

CZĘŚĆ VII.

O skażeniu, przerobie i sprzedaży spirytusu, nieprzeznaczonego do spożycia.

§ 439. 1. Spirytus, przeznaczony do wszelkich innych celów, aniżeli do spożycia, winien być z reguły skażony (zdenaturowany).

2. Skażenie spirytusu ma na celu doprowadzenie go do stanu, w którym nie nadawałby się do spo-

życia. Spirytus skaża się przez dodawanie domieszek, zmieniających smak, zapach i ewentualnie zabarwienie spirytusu, lecz nie zmieniających jego chemicznego składu i istotnych właściwości.

3. Zależnie od przeznaczenia spirytusu skaża się go albo t. zw. ogólnym środkiem, albo środkami szczególnymi.

4. Skażenie zapomocą środka ogólnego winno być w zasadzie stosowane we wszystkich wypadkach, gdy spirytus w ten sposób skażony może być użyty, np. do oświetlenia, ogrzewania, napędu i t. p.

5. Gdy rodzaj zastosowania spirytusu nie pozwala na skażenie spirytusu środkiem ogólnym, natomiast należy stosować jeden z podanych w niniejszym rozporządzeniu środków szczególnych.

§ 440. 1. Minister Skarbu może zezwolić na skażenie spirytusu do szczególnych celów technicznych i przemysłowych zapomocą innych, niewymienionych w niniejszym rozporządzeniu, środków skażających, a także na użycie do tych celów spirytusu czystego, w stanie nieskażonym.

2. Wyższe zakłady naukowe otrzymują spirytus czysty do celów naukowych po cenie kosztów własnych D. P. M. S. na podstawie zaświadczenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

3. U. S. A. M. wydaje pozwolenia na pobór spirytusu do celów leczniczych i naukowych oraz dla aptek i szpitali, dalej do wyrobu cukierków i t. p. przedmiotów spożywczych, do wyrobu środków galenowych, do wyrobu alkoholu absolutnego, w końcu do wznacniania win i soków i do wyrobu wszelkiego rodzaju esencji.

4. Wysokość ulgowych cen ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu (art. 21 ust. 2).

§ 441. 1. Jeżeli przy przerobie skażonego spirytusu otrzymuje się w przebiegu fabrykacji zpowrotem spirytus częściowo lub całkowicie odkażony, wówczas zezwolenia na pobór spirytusu wydaje Minister Skarbu, który ustala równocześnie warunki i sposób wykonywania kontroli.

2. W tych wypadkach należy składać podania do władzy skarbowej II instancji, a w podaniu wymienić środek skażający oraz opisać przebieg przerobu skażonego spirytusu i powrotnego wydobywania spirytusu w stanie odkażonym.

3. Udzielając zezwoleń, Minister Skarbu może zażądać skażenia spirytusu innym środkiem, aniżeli podany przez przedsiębiorcę.

4. Powrotnie otrzymywany spirytus względnie odpadki od fabrykacji, zawierające spirytus, mogą być używane jedynie do tego samego celu, do jakiego spirytus pierwotnie był wydany. Odpadki mogą być również zniszczone w obecności 2-eh urzędników K. S.

5. Przed ponownym użyciem spirytus winien być skażony w ten sam sposób, jak przed pierwszym użyciem.

6. Spirytus, otrzymywany powtórnie w toku fabrykacji, należy zapisywać na przychód do ksią-

żek kontrolnych danego przedsiębiorstwa, na mocy sporządzanych przez K. S. protokółów, stwierdzających ilość otrzymanego spirytusu oraz dokonanie skażenia.

§ 442. 1. Spirytus skażony, jak również i czysty, przeznaczony do skażenia lub przerobu w stanie nieskażonym na inne wyroby, należy przechowywać w miejscu, zgłoszonym U. S. A. M. i uznanem przez ten urząd za odpowiednie.

2. Spirytus nieskażony winien być bezwarunkowo przechowywany pod urzędowym zamknięciem.

3. Naczynia, przeznaczone do przechowywania spirytusu, winny być wytarowane, względnie wymierzone płynem w myśl przepisu § 49.

4. Każde przedsiębiorstwo, przerabiające spirytus, ma posiadać zalegalizowane narzędzia, niezbędne do mierzenia mocy czystego spirytusu oraz zalegalizowane pojemniki i wagę.

5. Gdy w przedsiębiorstwie przechowuje się spirytus, skażony różnymi środkami, należy uwidocznic na każdym naczyniu, jakim środkiem skażony był spirytus w niem zawarty.

§ 443. 1. Ogólny środek skażający jest własnością D. P. M. S., która dostarcza go do miejsc skażenia bądź w postaci gotowej mieszaniny, bądź też jako jej poszczególne części składowe.

2. Wszystkie części składowe ogólnego środka skażającego wysyłane są pod urzędowym zabezpieczeniem i za świadectwem przewozowym.

3. Szczególne środki skażające nabywają zainteresowane przedsiębiorstwa w handlu. Nabyte ilości środka skażającego mają być pokryte rachunkiem (fakturą). Środki szczególnego skażenia mogą być dopuszczone do skażenia dopiero po uprzednim zbadaniu ich i zakwalifikowaniu przez pracownię chemiczną D. P. M. S.

4. D. P. M. S. sprzedaje we własnym zarządzie środki szczególnego skażenia, na które jest większy popyt.

5. Recepty skażenia spirytusu zapomocą ogólnego środka skażającego oraz zapomocą szczególnych środków, jak również skład tych środków i sposób ich badania podane są w załączniku B.

§ 444. 1. Urzędnicy K. S. pobierają w obecności przedsiębiorcy próbki szczególnych środków skażających celem odesłania ich do chemicznego badania. Do badania należy pobierać po 2 próbki w ilościach, podanych w załączniku C. Na żądanie jednak pracowni, która przeprowadza badanie, przedsiębiorca winien dostarczyć środek skażający w wymaganej większej ilości. Przed pobraniem próbek należy środek skażający dokładnie wymieszać tak, ażeby przesłana do badania próba odpowiadała ściśle składowi całego zapasu środka skażającego.

Przedsiębiorca nie może mieć wpływu na sposób czerpania próbek. Naczynia z próbkami (butelki, słoje, puszki, torebki i t. p.) należy zabezpieczać plombą lub pieczęcią urzędową oraz przedsiębiorcy, zaopatrywać w kartki z napisami, oznaczającemi rodzaj i ilość środka skażającego, którego próbę pobrano, oraz wymieniać znaki zabezpieczeń urzędowych,

nałożonych na naczyniach z próbkami. O pobraniu prób należy spisywać krótki protokół w 2-ech egzemplarzach: jeden egzemplarz protokołu dołącza się do prób, wysłanych do badania, drugi pozostawia się przy książce kontrolnej przedsiębiorstwa. Po pobraniu próbki urzędnicy K. S. nakładają urzędowe zabezpieczenia na cały zapas środka skażającego.

2. Urzędowe zabezpieczenie pozostaje na naczyniach przez cały czas badania prób. Po otrzymaniu dodatnich wyników badania, zabezpieczenie urzędowe może być zdjęte, lecz tylko w obecności urzędnika K. S. i winno być ponownie nakładane aż do chwili zużycia całego zapasu środka skażającego.

§ 445. 1. Pracownie chemiczne D. P. M. S. badają jedną z nadesłanych próbek, drugą zaś przechowują u siebie przez okres półroczny. Po tym okresie przedsiębiorca może otrzymać zpowrotem pozostające na przechowaniu próbki. W przeciwnym razie ulegają one zniszczeniu.

2. Wynik badania stwierdza pracownia chemiczna przez wystawienie zaświadczenia (wyniku analizy), które przesyła urzędnikom, pobierającym próbę. Zaświadczenie to razem z protokołem pobrania odnośnych prób stanowi załącznik do książki kontrolnej.

§ 446. Przedsiębiorca ponosi koszty przesyłki i chemicznego badania prób szczególnych środków skażających. Należność, przypadająca za dokonanie badań chemicznych, obliczoną według stawek, ustalonych przez D. P. M. S., winien przedsiębiorca wpłacić do kasy D. P. M. S.

§ 447. 1. Badanie octu, jako środka skażającego, przeprowadza w wytwórniach octu Inspektor K. S.

2. Przedsiębiorstwo jest obowiązane zaopatrzyć się na swój koszt w przepisane przez władzę skarbową potrzebne przyrządy i odczynniki, uzupełniać je i stale utrzymywać w stanie, zdatnym do użycia.

§ 448. 1. Skażaniem spirytusu zapomocą ogólnego środka skażającego zarządza D. P. M. S.

2. Władza skarbową II instancji może zezwolić gorzelniom rolniczym, na dokonywanie skażenia spirytusu środkiem ogólnym, pod warunkiem jednak, że otrzymany denaturat będzie zużyty wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa.

3. Do skażenia winien być w tych wypadkach stosowany ogólny środek skażający, nabyty w D. P. M. S.

§ 449. Skażanie spirytusu środkami szczególnymi odbywa się w miejscach odbioru spirytusu albo w przedsiębiorstwach, w których spirytus ma być zużyty.

§ 450. 1. Skażanie spirytusu ma się odbywać w obecności urzędników skarbowych.

2. O zamierzonym skażeniu przedsiębiorstwo winno zawnocześnie zawiadomić właściwego Inspektora K. S.

3. Urzędnicy, w obecności których dokonano skażenia, notują na rachunku (fakturze), wystawionym przez przedsiębiorstwo, od którego nabyto skażający środek, ilość wziętych do skażenia środków i zabezpieczają za każdym razem pozostałość tego środka urzędowym zamknięciem (§ 444).

4. Jeżeli urzędowe zabezpieczenie naczynia ze zbadanym już środkiem skażającym okazało się naruszone, lub też dostęp do wnętrza naczynia był możliwy, — należy pobrać ponownie dwie próby takiego środka skażającego i przesać je do chemicznego zbadania.

5. Skażać jednorazowo można nie mniej, niż 1 hl. alkoholu łącznie. Władza skarbową II instancji może jednak w poszczególnych wypadkach zezwolić na wyjątki.

6. Skażenie jest skończone, gdy środek skażający rozpuścił się dokładnie w spirytusie, względnie utworzył emulsję.

7. O dokonaniem skażeniu spirytusu urzędnicy skarbowi sporządzają protokół według wzorów Nr. 39 i 40. W protokole zaznacza się wynik skażenia oraz ilości i rodzaj środków skażających. Ilość skażonego spirytusu zapisuje się na przychód do ksiąg kontrolnych, według wzoru Nr. 41, jeżeli spirytus był skażony ogólnym środkiem skażającym, i według wzoru Nr. 42, jeżeli skażenia dokonano szczególnymi środkami.

8. W każdym wypadku dokonania skażenia urzędnicy skarbowi biorą próbę w naczyniu o pojemności przynajmniej 1 litra. Po urzędowym opieczetowaniu tego naczynia pieczęcią urzędową i przedsiębiorcy oraz oznaczeniu etykietą doręcza się próbkę przedsiębiorcy, który ma ją przechowywać w ciągu 2-ech miesięcy, licząc od dnia dokonania skażenia. Po tym okresie czasu przedsiębiorca może próbą dowolnie rozporządzać.

§ 451. 1. Przedsiębiorca zamierzający przerabiać spirytus skażony szczególnymi środkami, winien złożyć podanie w U. S. A. M., wskazać ilość potrzebnego spirytusu nieskażonego, cel, do którego ma być użyty spirytus skażony, wymienić środek skażający, sposób technicznego postępowania przy zużyciu skażonego spirytusu, miejsce, w którym życzy sobie skażać spirytus, oraz miejsce przechowywania spirytusu skażonego, jak również pobranego, lecz jeszcze nieskażonego.

2. Pozwolenia wydaje władza skarbową II instancji, o ile przydział spirytusu nie jest zastrzeżony kompetencji Ministra Skarbu (§ 440 ust. 1 i § 441).

§ 452. 1. Przed pobraniem przydzielonego spirytusu, w wypadkach, gdy spirytus ma być skażony nie w miejscu jego poboru, przedsiębiorca, pobierający spirytus, jest obowiązany zabezpieczyć należność monopolową w wysokości różnicy pomiędzy ceną, wyznaczoną na spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, a ceną nabywanego spirytusu. Zabezpieczenie to ma być złożone w sposób, przepisany w §§ 60 i 61.

2. W wypadkach skażenia spirytusu w miejscach poboru zabezpieczenie nie jest potrzebne.

3. Złożone przez przedsiębiorcę zabezpieczenie będzie zwrócone dopiero po przedłożeniu protokołu o dokonaniem skażenia oraz po uiszczeniu opłaty za ewentualne nadmierne ubytki drogowy spirytusu.

4. Minister Skarbu może w wyjątkowych wypadkach zezwolić na odstąpienie od żądania zabezpieczenia, jak również na odmienne regulowanie wysokości i formy zabezpieczenia.

§ 453. 1. Przedsiębiorstwo, zamierzające przerabiać spirytus nieskażony, winno uzyskać na to pozwolenie Ministra Skarbu (§ 440).

2. W podaniu należy wymienić cel użycia, roczne zapotrzebowanie, miejsce przechowania oraz przewidywaną normę zużycia spirytusu przy przerobie. Ponadto należy dokładnie opisać przebieg danej fabrykacji.

3. Jeżeli w przebiegu fabrykacji odzyskuje się zpowrotem część spirytusu, należy również podać, jaki jest procentowy stosunek otrzymywanego zpowrotem spirytusu do całej ilości spirytusu, wziętego do przerobu.

4. Spirytus można używać wyłącznie do celów, podanych w zezwoleniu i tylko we własnym przedsiębiorstwie.

5. Przedsiębiorstwo, które otrzymało zezwolenie na zużycie spirytusu nieskażonego, ma prowadzić książkę kontrolną według wzoru Nr. 43.

§ 454. 1. Spirytus skażony oraz nieskażony, przeznaczony do przerobu, należy przewozić pod urzędowym zabezpieczeniem z zachowaniem przepisów Cz. VI niniejszego rozporządzenia.

2. Przy przewozie spirytusu, tak skażonego jak i nieskażonego, należy obliczać zanik drogowy według przepisów §§ 36 i 43.

3. Przy ubytkach drogowych, przekraczających dozwolone normy zaniku, należy:

- a) przy spirytusie nieskażonym, ściągać należność w wysokości różnicy pomiędzy ceną, obowiązującą w czasie stwierdzenia ubytku za spirytus do wyrobu wódek gatunkowych, a ceną zapłaconą za nabyty spirytus; niezależnie od tego należy postąpić w myśl przepisów § 41,
- b) przy spirytusie, skażonym szczególnym środkiem — przeprowadzać dochodzenie i w razie udowodnienia użycia spirytusu do innych celów, aniżeli te, do jakich był przeznaczony, wdrażać postępowanie karno-skarbowe,
- c) przy spirytusie skażonym, stanowiącym własność monopolową — ściągać należność w wysokości ceny sprzedażnej tego spirytusu.

§ 455. Co najmniej raz na miesiąc urzędnik K. S. bada zapasy spirytusu w przedsiębiorstwach w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa; wyniki badania zapisuje się do księgi obrachunkowej.

§ 456. 1. Przy magazynowaniu spirytusu w przedsiębiorstwach, które przerabiają spirytus w stanie nieskażonym, należy obliczać zanik magazynowy według przepisów § 35 przy zastosowaniu postanowień §§ 38 i 41.

2. Zaniki przy używaniu spirytusu do celów przemysłowych ustala w każdym poszczególnym wypadku Minister Skarbu.

§ 457. Jeżeli jedno przedsiębiorstwo przerabia spirytus, nabyty po różnych cenach, wtedy poszczególne oddziały przedsiębiorstwa, przerabiające taki spirytus, nie mogą mieć między sobą wewnętrzne połączenia.

§ 458. 1. Pomieszczenia przedsiębiorstw, przerabiających spirytus, przyrządy i naczynia, służące do przechowywania i przerobu spirytusu, mają być przed rozpoczęciem przerobu urzędowo sprawdzone. Z czynności tej należy spisać stosowny protokół.

2. Przerób spirytusu ma się odbywać ściśle według opisu technicznego postępowania, zgłoszonego przez przedsiębiorstwo i zatwierdzonego przez władzę skarbową.

§ 459. 1. Urzędnicy K. S. obowiązani są w miarę potrzeby badać, a władze skarbowe zarządzać badanie ilości spirytusu w gotowych wyrobach lub półfabrykach oraz kontrolować zużywanie spirytusu podczas fabrykacji.

2. W razie nasuwającego się podejrzenia urzędnicy K. S. mogą pobierać próbki gotowych wyrobów i półfabrykatów za zwrotem ceny kosztów własnych i odsyłać je w drodze urzędowej do zbadania przez pracownię chemiczną D. P. M. S. W takich wypadkach nie należy nakładać urzędowych zabezpieczeń na naczyniach, z których pobrano próbki.

3. Każde przedsiębiorstwo, przerabiające spirytus nieskażony lub skażony szczególnym środkiem, obowiązane jest przedstawiać na żądanie władz skarbowych rachunki i faktury na sprzedane wyroby ze spirytusu.

§ 460. 1. Stały nadzór ma być ustanowiony w fabrykach sztucznego jedwabiu, w fabrykach etery i w wytwórniach bezdymnego prochu. Przedsiębiorstwa te winny bezpłatnie oddać do dyspozycji urzędników, wyznaczonych do stałego dozoru, mieszkania, odpowiadające wymaganiom § 25.

2. Stały dozór może być ustanowiony również i w innych przedsiębiorstwach, przerabiających spirytus w stanie skażonym lub nieskażonym, o ile władze skarbowe II instancji uznają to za niezbędne.

§ 461. 1. Zabrania się:

- a) wydzielać spirytus z ogólnej masy skażonego spirytusu,
- b) wydzielać całkowicie lub częściowo ze skażonego spirytusu środek skażający lub dodawać do skażonego spirytusu środki, mogące zmniejszyć działanie środka skażającego pod względem smaku, zapachu lub zabarwienia,
- c) ułatwiać innym osobom całkowite lub częściowe odkażanie spirytusu,
- d) używać lub ułatwiać innym osobom używanie spirytusu skażonego, całkowicie lub częściowo zwolnionego od opłaty monopolowej, do innych celów, niż te, do jakich został przeznaczony.

2. Powyższy zakaz w dosłownym jego brzmieniu ma być wywieszony w miejscu widocznym we wszystkich przedsiębiorstwach, przerabiających spirytus skażony, oraz we wszystkich zakładach, trudniących się sprzedażą skażonego spirytusu.

§ 462. 1. Moc wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych płynnych pod wszelką nazwą i postacią, które sporządzono na spirytusie etylowym, nabytym po ulgowych cenach, nie może być niższą od 60° Tr. Materiały fryzjerskie, które nadają się do użytku tylko przy niższej zawartości alkoholu, mogą posiadać niższą moc, nie niższą jednakże od 45°. Moc spirytusu w wodach fryzjerskich i waga netto zawartości płynu w naczyniach powinny być uwiidocznione na etykiecie, przyczem dopuszczalne różnice mocy nie mogą przenosić 2°.

2. Artykuły perfumeryjne i kosmetyczne, wyrobione ze spirytusu, nabytego po ulgowej cenie, mogą być wypuszczane z wytwórni do wolnego obrotu tylko w stanie zupełnie wykonanym w naczyniach, zamkniętych w sposób w handlu przyjęty.

3. Rozlew wody kolońskiej i t. p. wyrobów ze spirytusu, nabytego po ulgowych cenach, poza wytwórnią może odbywać się tylko na podstawie zezwolenia władzy skarbowej II instancji. Przedsiębiorstwa, trudniące się rozlewem, podlegają kontroli skarbowej narówni z wytwórniami.

4. Na każdym opakowaniu wyrobów perfumeryjno-kosmetycznych, wyrabianych ze spirytusu, nabytego po ulgowych cenach (flakony, słoiki, tuby, pudełka, obwoluty papierowe do mydeł), puszczanem w obrót handlowy, winna być wyraźnie i czytelnie oznaczona firma fabryki i jej siedziba.

§ 463. 1. Wszystkie przedsiębiorstwa, przerabiające spirytus bądź skażony szczególnym środkiem, bądź w stanie nieskażonym, winny prowadzić książki według załączonych wzorów Nr. 41, 42 i 43 oraz książkę odbiorców gotowych wyrobów.

2. Książki służą na okres roku kalendarzowego; przychód spirytusu i gotowych wyrobów ma być wpisywany natychmiast, natomiast rozchód gotowych wyrobów z końcem każdego dnia na podstawie pomocniczego podręcznego zapisku.

3. Powrotnie uzyskiwany spirytus wykazuje się w księdze kontrolnej, wzór Nr. 44.

4. Odpisy książek winny być przesyłane władzy skarbowej II instancji w sposób i w terminie, przepisany w § 13.

§ 464. 1. Kto zamierza trudnić się sprzedażą spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym, winien na to uzyskać pozwolenie U. S. A. M.

2. Pozwolenie należy przechowywać w zakładach sprzedaży na widocznym miejscu.

3. Osoby, uprawnione do detalicznej sprzedaży denaturatu, mogą nabywać skażony spirytus tylko w rozlewniach, w hurtowniach monopolowych, w komisowych hurtowniach lub w koncesjonowanych hurtowniach prywatnych.

4. Sprzedaż detaliczna spirytusu skażonego dozwolona jest tylko w naczyniach monopolowych o przepisanej pojemności, zaopatrzonych w nienaruszone zamknięcie urzędowe.

5. Kupcy detaliczni nie mogą sprzedawać spirytusu skażonego po cenach wyższych od cen, ustalonych przez Ministra Skarbu i oznaczonych na etykietach.

6. W miejscach hurtowej sprzedaży skażonego spirytusu ogólnym środkiem winno się prowadzić książki przychodu i rozchodu spirytusu według wzoru Nr. 45.

7. Sprzedawcy obowiązani są pod rygorem cofnięcia prawa sprzedaży zastosować się do wszelkich przepisów o sprzedaży spirytusu skażonego.

§ 465. 1. Przedsiębiorcy, zużywający spirytus skażony w większych ilościach do celów napędowych lub technicznych, oraz szpitale, zużywające taki spirytus na potrzeby własne, otrzymują go z przedsiębiorstw monopolowych za osobnym pozwoleniem U. S. A. M.

2. W tych wypadkach wydaje się spirytus do naczyń odbiorcy, którego obowiązują wszelkie przepisy i rygory niniejszego rozporządzenia, dotyczące przewozu spirytusu do miejsca przeznaczenia.

3. Jednorazowy pobór spirytusu skażonego do naczyń własnych może wynosić najmniej 1 hl.

O urządzeniu i kontroli fabryk octu ze spirytusu.

§ 466. 1. Pomieszczenia fabryki octu nie mogą mieć żadnej łączności z mieszkaniami, jak również z innymi przedsiębiorstwami.

2. Każda octownia winna posiadać:

- a) skład do przechowywania czystego i skażonego spirytusu, nadający się do nałożenia urzędowego zabezpieczenia,
- b) oddział wyrobu octu,
- c) skład gotowego octu,
- d) pokój, przeznaczony do czynności urzędników K. S., który ma odpowiadać wymogom § 24.

§ 467. 1. W oddziale odbioru i przechowywania spirytusu powinny znajdować się naczynia i przyrządy, potrzebne do przyjęcia, skażenia i przechowywania spirytusu.

2. W oddziale tym przechowuje się również zalegalizowaną wagę, służącą do przyjmowania spirytusu.

3. Naczynia transportowe, każdą denaturacyjną z łatwym dostępem ze wszystkich stron i naczynia do przechowywania skażonego spirytusu należy urzędowo zmierzyć wodą i zaopatrzyć w laski miernicze lub plynowskazy ze skalą, zapomocą których możnaby dokładnie mierzyć ilość płynu.

§ 468. W lokalu, przeznaczonym do wyrobu octu, znajdują się stojaki (aparaty) do przerobu spirytusu na ocet, naczynia do przechowywania dziennej porcji skażonego spirytusu i zbiornik do przyjmowania gotowego produktu. Naczynia te mogą być wymierzone geometrycznie. W sali aparaturowej i w każdym stojaku winny znajdować się odpowiednie termometry.

§ 469. Gotowy ocet przechowuje się w oddzielnym, przeznaczonym tylko do tego celu maga-

zynie, w odpowiednich zbiornikach lub beczkach, które powinny być urzędowo zmierzone i utrzymywane w zupełnej czystości.

§ 470. 1. W pokoju, przeznaczonym dla czynności urzędowych, winny być przechowywane przyrządy i odczynniki, potrzebne do badania zawartości i mocy spirytusu i octu, jako to: pojemniki cechowane 5 l., 1 l. i 0,1 l. do pomiaru naczyń, odcinany alkoholomierz, termometr i tablice redukcyjne, aparacik odpędowy, zaopatrzony w podziałki cylinder szklany, pipety, roztwór fenoltaleiny, ługu sodowego. W pokoju tym przechowuje się również książki fabryczne, zeszyty i dokumenty.

2. Roztwór fenoltaleiny, ługu sodowego i alkoholomierz winny być przechowywane stale pod urzędowym zabezpieczeniem.

3. Władza skarbowa II instancji może zarządzić stały nadzór urzędnika skarbowego w octowni dla pełnienia ścisłej kontroli przerobu spirytusu i wydajności wyrobionego z niego octu. W tym wypadku przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć delegowanemu urzędnikowi do jego dyspozycji bezpłatnie mieszkanie, odpowiadające warunkom § 25.

§ 471. Weryfikacja octowni odbywa się z zachowaniem odpowiednich przepisów, obowiązujących przy uruchomieniu gorzelni, podanych w Cz. II Dz. II niniejszego rozporządzenia.

§ 472. 1. D. P. M. S. ustala nia wnioski władz skarbowych II instancji wysokość rocznego przydziału spirytusu do wyrobu octu dla każdej poszczególnej octowni.

2. Właściciele octowni składają w tym celu podania do właściwej władzy skarbowej II instancji przed 1-ym grudnia każdego roku.

3. W podaniach tych należy wymienić:

- a) zapotrzebowania spirytusu na rok następny,
- b) maksymalną ilość i moc octu, jaka może być wyprodukowana dziennie w danej octowni ze wskazaniem ilości i pojemności czynnych stojaków,
- c) przewidywany miesięczny zbył z podaniem ilości oraz mocy octu, jaki będzie wypuszczany na rynek.

4. Władze skarbowe II instancji prześlą otrzymane podania ze swojemi wnioskami D. P. M. S. w terminie do 15-go grudnia danego roku.

5. D. P. M. S., załatwiając podania, może zasięgnąć opinii związku właścicieli fabryk octu w sprawie przydziału niezbędnej ilości spirytusu, poczem ustali roczne przydziały poszczególnym octowniom.

6. O przyznanym octowniom rocznych przydziałach spirytusu D. P. M. S. zawiadamia właściwe władze skarbowe II instancji i U. S. A. M., podając jednocześnie do ich wiadomości miejsca, z których spirytus ma być pobierany. Na podstawie zawiadomienia D. P. M. S. władze skarbowe II instancji wydają poszczególnym octowniom odpowiednie dokumenty o wysokości przydziału spirytusu z oznaczeniem warunków poboru i skażenia spirytusu.

7. Octownie, dla których przyznany roczny kontyngent przerobu okaże się niewystarczający, mogą przed upływem roku ubiegać się o powiększenie tego kontyngentu z zachowaniem wyżej podanych formalności, jednak dopiero po wykorzystaniu przynajmniej $\frac{3}{4}$ przyznanego im kontyngentu.

§ 473. 1. Spirytus może być wydawany octowniom w granicach przyznaných przez D. P. M. S. rocznych przydziałów (§ 472), w miarę faktycznego przerobu spirytusu na ocet, w ilości za każdym razem co najmniej 1 hl., najwyżej zaś w ilości, równającej się dwumiesięcznemu zapotrzebowaniu danej octowni.

2. Władze skarbowe II instancji i U. S. A. M. obowiązane są dopilnować, aby należność monopolowa była zabezpieczona w myśl przepisu, podanego w § 452.

3. Pobór spirytusu do wyrobu octu odbywa się w następujący sposób:

- a) urzędnik K. S., sporządzający protokół skażenia spirytusu, wypełnia po dokonaniu denaturacji zaświadczenie skażenia i pozostawia je po podpisaniu przedsiębiorcy,
- b) producent octu, zamierzający pobrać następną partję spirytusu, wypełnia zgłoszenie do U. S. A. M. i przedkłada je wraz z zaświadczeniem i zezwoleniem władzy skarbowej II instancji na pobór spirytusu w ciągu całego roku właściwemu U. S. A. M.,
- c) U. S. A. M. na podstawie przedstawionego zgłoszenia i zaświadczenia urzędnika K. S., które pozostaje w urzędzie, sprawdza, czy należność za ewentualne ubytki została zapłacona, czy zabezpieczenie jest wolne i do jakiej wysokości, wreszcie, czy nie zachodzą inne przeszkody i odnotowuje na odwrotnej stronie uprawnienia, że następna partja spirytusu w określonej wysokości może być wydana. W razie braku miejsca na odwołanie uprawnienia należy użyć nowego arkusza, odpowiednio zaświadczonego przez U. S. A. M.,
- d) na podstawie takiej notatki, monopolowy skład wydaje spirytus okazicielowi uprawnienia.

§ 474. 1. Spirytus, przywieziony do octowni, winien być bezzwłocznie zgłoszony Inspektorowi K. S. i przyjęty w octowni w obecności urzędnika skarbowego.

2. Zabezpieczenie, złożone na czas przewozu spirytusu, może być zwolnione dopiero po przyjęciu i skażeniu całej ilości spirytusu w myśl przepisu następnego § 475, oraz po zapłaceniu przez przedsiębiorcę należności za ewentualny nadmierny ubytek drogowy.

§ 475. 1. Skażenie skutecznia się przez zmieszanie spirytusu z wodą i z octem w takim stosunku, aby zawartość kwasu octowego na wagę w mieszaninie wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu i ażeby mieszanina zawierała najwyżej 20% alkoholu.

2. Ocet do skażenia należy brać z magazynu octowni, przyczem przed dokonaniem skażenia ocet ma być dokładnie zbadany przez Inspektora K. S. na procentową zawartość w nim kwasu octowego.

§ 476. O skażeniu spirytusu w octowni spisuje się protokół w 2-ch egzemplarzach, według załączonego wzoru Nr. 46. Dane protokołu wciąga się do książki obrachunkowej. Niezwłocznie po dokonaniu skażenia i dokładnem wymieszaniu płynu skażonego, urzędnicy K. S. pobierają z płynu próbę, sprawdzają w niej zawartość alkoholu oraz kwasu octowego i zlewają do butelki o pojemności co najmniej półlitrowej. Na butelce tej nalepią etykietę z wymienieniem dnia skażenia i po urzędowym opieczetowaniu, pozostawiają próbę odpowiedzialnemu kierownikowi fabryki octu do przechowania w octowni w ciągu 2-ch miesięcy.

§ 477. 1. Octownia winna zaopatrzyć się w książkę obrachunkową, według załączonego wzoru Nr. 47, oparafowaną i zaświadczoną przez właściwy U. S. A. M.

2. Do książki tej wpisuje się wszystkie dane, dotyczące przychodu i rozchodu spirytusu, przeznaczonego do wyrobu octu, tudzież obrotu gotowego octu, z przeniesieniami od początku roku obrachunkowego, zgodnie z podaniami na wzorze objaśnienia i pouczeniami.

3. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik octowni robi w książce obrachunkowej zestawienie miesięczne ze wskazaniem pozostałości płynu skażonego na dzień pierwszy ubiegłego miesiąca, przychodu i rozchodu za ubiegły miesiąc, a także pozostałości na dzień pierwszy następnego miesiąca, tudzież obrotu gotowego octu. Taki sam obrachunek należy przeprowadzić za cały rok ubiegły po zakończeniu roku.

4. Jednocześnie z zestawieniem miesięcznym, odpowiedzialny kierownik octowni sporządza odpis książki obrachunkowej za miesiąc ubiegły i po stwierdzeniu zgodności odpisu na miejscu przez urzędnika K. S., przesyła odpis wprost władzy skarbowej II instancji. Gdyby w terminie do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego urzędnik skarbowy nie przybył do octowni, celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności odpisu, kierownik octowni winien przesać powyższy odpis władzy skarbowej II instancji, stwierdziwszy uprzednio własnym podpisem zgodność tegoż z książką obrachunkową.

5. Wszelkie dowody, jako to: świadectwa przewozowe, protokoły o przyjęciu i skażeniu spirytusu, kwity na opłatę należności za ewentualne ubytki, przekraczające normę zaników drogowych, należy przechowywać w odpowiednich zeszytach. W octowni muszą się też znajdować oddzielne zeszyty ze szczegółowym opisem i planem octowni tudzież z protokołami weryfikacyjnymi o pomiarze naczyń fabrycznych.

6. Oprócz księgi obrachunkowej, octownie powinny posiadać ewidencję stałych robotników, i księgę do zapisywania zarządzeń władz skarbowych.

Eter etylowy i estry.

§ 478. 1. Warunki wyrobu i obrót eterem etylowym normuje osobne rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i z Ministrem Skarbu z dnia 22 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 281).

2. Przedsiębiorstwa, wyrabiające eter etylowy ze spirytusu podlegają K. S. i są obowiązani stosować się do postanowień niniejszego rozporządzenia o kontroli przedsiębiorstw, przerabiających spirytus skażony szczególnym środkiem.

§ 479. 1. Do wyrobu estru etylowego kwasu octowego lub estru etylowego kwasu mrówkowego może być wydawany spirytus po niższej cenie pod warunkiem, że estrów użyje się pod urzędową kontrolą:

- a) do wywozu zagranicę,
- b) do celów przemysłowych wewnątrz Państwa; jako cele przemysłowe należy również rozumieć przerób estrów w fabrykach przetworów cukrowych,
- c) do doświadczeń naukowych lub technicznych,
- d) do sporządzania środków opatrunkowych,
- e) do celów leczniczych (aptecznych i narkozj).

2. Przedsiębiorstwa, które zamierzają wytwarzać estry do celów wyżej wymienionych ze spirytusu po niższej cenie, winny uzyskać na to pozwolenie władzy skarbowej II instancji, podlegają dozorowi K. S. i są obowiązane stosować się do postanowień niniejszego rozporządzenia o kontroli nad przedsiębiorstwami, przerabiającymi spirytus, skażony szczególnym środkiem.

§ 480. Przy ubytkach eteru lub estrów za podstawę do obliczenia spirytusu, zużytego na wyrób tych produktów, przyjęć należy normy, ustalane w poszczególnych wypadkach przez Ministra Skarbu.

§ 481. Poza wypadkami, przewidzianymi w § 479, spirytus może być wydawany do wyrobu estrów po cenach, ustalonych na spirytus do wyrobu wódek gatunkowych.

§ 482. 1. Następujące wyroby nie powinny zawierać alkoholu metylowego: produkty spożywcze—szczególnie napoje alkoholowe, środki lecznicze i wzmacniające, pachnidła, środki do czyszczenia, pielęgnowania lub barwienia skóry, włosów, paznogi, jak również środki do pielęgnowania jamy ustnej. O ile wyroby powyższe zawierają alkohol metylowy, nie mogą znajdować się w handlu i w obrocie i nie mogą być sprowadzane z zagranicy.

2. Przepisy ustępu 1-go nie dotyczą:

- a) formaliny i produktów formalinowych,

- b) produktów, zawierających znikome, technicznie nieuniknione ilości alkoholu metylowego, powstałego z wyjściowych związków, posiadających grupy metylowe, lub wskutek innych procesów, związanych z przebiegiem fabrykacji. Spirytus drzewny, w myśl niniejszych przepisów, uważany jest również za alkohol metylowy.

CZEŚĆ VIII.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Ilość nowych gorzelni w trzechleciu 1927/28/29/30.

§ 483. 1. W trzechleciu 1927/28/29/30, to jest w czasie od 1 września 1927 r. do 31 sierpnia 1930 r., może powstać w całym Państwie najwyżej 110 nowych gorzelni rolniczych.

2. Z powyższej ilości przypada na poszczególne województwa:

warszawskie	— 6	wołyńskie	— 10
łódzkie	— 4	poznańskie	— 2
kieleckie	— 4	pomorskie	— 2
białostockie	— 15	krakowskie	— 0
lubelskie	— 6	lwowskie	— 2
wileńskie	— 20	stanisławowskie	— 4
nowogródzkie	— 20	tarnopolskie	— 0
poleskie	— 15	śląskie	— 0

R a z e m 110.

§ 484. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu z następującymi wyjątkami:

normy zaniku magazynowego (składowego) oraz zaniku rektyfikacyjnego, określone w § 34 punkt a) i c) i w §§ 35 i 37 jak również przepisy o prowadzeniu ksiąg obowiązują od początku najbliższego roku obrachunkowego, to jest od 1 września 1928 r. względnie od 1 stycznia 1929 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszystkie rozporządzenia, wydane w sprawach, unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem:

- a) tych przepisów dawnych rozporządzeń, które zostały wyraźnie utrzymane w mocy (§§ 109, 216 i 217) i
- b) norm zaników magazynowego (składowego) i rektyfikacyjnego oraz przepisów o prowadzeniu ksiąg, które zachowują moc obowiązującą do końca bieżącego roku obrachunkowego, t. j. do 31 sierpnia względnie do 31 grudnia 1928 r.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

ZAŁĄCZNIK A.
do § 110.

I N S T R U K C J A

dla władz skarbowych II instancji o sposobie podziału wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie przemysłowe (melasowe, drożdżowe, owocowe i pejsachowe).

§ 1.

Po ustaleniu przez Ministra Skarbu wysokości prawa odpędu dla poszczególnych województw i kategorii gorzelnii na dane trzecie, władze skarbowe II instancji przystępują do podziału ustalonych ilości pomiędzy poszczególne gorzelnie przemysłowe (art. 37), które złożyły odnośne podanie w przepisany terminie.

Gorzelnie melasowe.

§ 2.

Podziału prawa odpędu pomiędzy gorzelnie melasowe należy dokonać w sposób następujący:

z wojewódzkiego prawa odpędu gorzelnii melasowych:

- a) 40% dzieli się w stosunku prostym do rozmiarów gorzelnii t. j. do pojemności kadzi fermentacyjnych.

Dla gorzelnii melasowych, posiadających podwójne całkowite (z wyłączeniem budynków i kotłów) urządzenie i przyrządy kontrolne osobno dla wypędu spirytusu zwykłego i osobno dla pejsachowego — należy uwzględnić kadzi fermentacyjnych, przeznaczonych dla wypędu spirytusu pejsachowego.

W obliczeniu należy uwzględnić geometryczną pojemność kadzi fermentacyjnych gorzelnii, lecz nie większą, niż ustaloną w kampanji 1924/25 r., względnie w pierwszej kampanji po dniu 4 października 1924 r., na którą gorzelnia uzyskała prawo odpędu.

- b) 40% dzieli się w stosunku prostym do przeciętnej produkcji w trzech kampanjach, bezpośrednio poprzedzających moment podziału prawa odpędu. Jeżeli gorzelnia była czynna tylko dwie lub jedną kampanję, należy uwzględnić odpowiednio przeciętną produkcję w tych dwóch kampanjach lub produkcję jednej kampanji.

Dla gorzelnii, wymienionych w punkcie a) ust. 2 należy wyliczyć ilości spirytusu pejsachowego, wyprodukowane na osobnych aparatach.

- c) 10% dzieli się w stosunku odwrotnym do liczby kilometrów, wyrażających odległości gorzelnii od najbliższej czynnej cukrowni.

Przy większych odległościach należy brać do obliczenia odległość od stacji kolejowej gorzelnii do stacji kolejowej cukrowni.

- d) 10% dzieli się w zależności od technicznego wyposażenia gorzelnii. W tym celu władza skarbowe II instancji porówna według

własnej oceny i podzieli gorzelnie danego województwa na dwie kategorie: 1) lepiej i 2) gorzej technicznie wyposażone.

Gorzelniom 1-szej kategorii należy przyznać po 3, zaś gorzelniom 2-jej kategorii po 2 punkty, poczem podzielić prawo odpędu wprost proporcjonalnie do liczby punktów.

Gorzelnie drożdżowe.

§ 3.

Każdej gorzelnii drożdżowej przydziela się prawo odpędu w granicach wojewódzkiego prawa odpędu dla tej kategorii gorzelnii i według przepisów art. 4 ust. 3 punkt c).

Gorzelnie owocowe.

§ 4.

Przy podziale prawa odpędu pomiędzy gorzelnie owocowe, połowę dzieli się w stosunku do przeciętnej produkcji w ostatnich trzech kampanjach, a drugą połowę — do pojemności kadzi fermentacyjnych, z zastrzeżeniem, zawartem w postanowieniu § 2 punkt a) ust. 3 niniejszej instrukcji.

Dla gorzelnii owocowych, nieposiadających przyrządów kontrolnych w chwili podziału odpędu, władza skarbowe II instancji dokona jedynie obliczenia i nie przydzielając prawa odpędu przedstawi swój wniosek do decyzji Ministrowi Skarbu.

Gorzelnie pejsachowe (melasowe).

§ 5.

Do otrzymania przydziału prawa odpędu na zasadzie art. 47 ust. 3 punkt e) uprawnione są te gorzelnie melasowe, które równocześnie z podaniem o przydział prawa odpędu złożą deklarację, iż w danym trzecie będą pędziły wyłącznie spirytus pejsachowy, tudzież gorzelnie, posiadające specjalne całkowite (z wyłączeniem budynków i kotłów) urządzenie, przeznaczone wyłącznie dla wypędu spirytusu pejsachowego, niezależnie od osobnego całkowitego urządzenia dla wypędu zwykłego spirytusu z melasy. W tym ostatnim wypadku dla wymiaru prawa odpędu należy przyjąć, iż przedsiębiorca posiada dwie odrębne gorzelnie, pod warunkiem, że są one urządzone w myśl obowiązujących przepisów.

Podziału prawa odpędu między gorzelnie pejsachowe dokonają władze skarbowe II instancji na zasadach § 4 ust. 1 niniejszej instrukcji, przyczem o ile gorzelnia produkowała w poprzednich kampanjach zwykły spirytus z melasy i spirytus pejsachowy, należy brać za podstawę wyłącznie produkcję spirytusu pejsachowego.

§ 6.

Po dokonaniu podziału odpędu, władze skarbowe II instancji zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości przyznanego prawa odpędu, a po uprawomocnieniu się przydziału, całkowity materiał przesyłają do D. P. M. S.

ZAŁĄCZNIK B.
do § 443.

N O R M Y

stosowania środków skażających do skażenia spirytusu, nieprzeznaczonego do picia.

Na 1 hl. 100° spirytusu:

1. Do sporządzania spirytusu skażonego ogólnym środkiem, a przeznaczonego do ogrzewania, oświetlenia i t. p.

- 2 l spirytusu metylowego,
- 0,5 l zasad pirydynowych,
- 1 l olejów ketonowych,
- 0,3 l nafty,
- 0,2 l barwnika (roztworu fioletu krystalicznego w spirytusie metylowym o zawartości 0,4 g fioletu krystalicznego w jednym litrze spirytusu metylowego).

Razem: 4 litry.

2. Do wytwarzania eteru:

- 10 l eteru, lub
- 1 l benzolu, lub
- 0,5 l terpentyny, lub
- 0,025 l tłuszczu zwierzęcego.

3. Do wytwarzania celulozoidu, celitu, dermatoidu, jedwabiu sztucznego i syntetycznej kamfory:

- 1 kg kamfory, lub
- 1 kg kalafonji, lub
- 10 l eteru.

4. Do wytwarzania farb anilinowych, drukarskich, bieli ołowianej, estrów kwasu octowego, żywic, alkaloidów, glukozydów, paraldehdu, kwasu salicylowego i jego soli, santoniny, materiałów wybuchowych z wyjątkiem tych, które ze względu na potrzeby wojskowe wymagają spirytusu nieskażonego, oraz niektórych środków leczniczych i chemicznych, które w stanie gotowym nie zawierają spirytusu, tudzież estru etylo-octowego lub etylo-mrówkowego:

- 2 l terpentyny, lub
- 1,5 l czterochloroku węgla, lub
- 1 kg kalafonji.

5. Do wytwarzania różnego rodzaju lakierów, z wyjątkiem glazury browarniczej, oraz lakierów, używanych przy wyrobie środków spożywczych, jako też politory, wosków do cieniowania (częściowego zmywania lakieru z wyrobów ceramicznych), oraz środków do czyszczenia przedmiotów zdobniczych i galwanizowanych wyrobów metalowych:

- 1 kg kalafonji, lub
- 2 l terpentyny, lub
- 5 l benzyny naftowej, lub
- 0,025 l oleju zwierzęcego, lub
- 2,5 l spirytusu drzewnego.

6. Do wytwarzania glazury browarniczej i apretury wyrobów gumowych:

- 1 kg kalafonji, lub
- 6 kg. szelaku.

7. Do wytwarzania lakierów barwnych, farb do pieczętowania i atramentów:

- 2,5 l spirytusu drzewnego, lub
- 2 l terpentyny, lub
- 0,025 l oleju zwierzęcego.

8. Do przyrządzania kolodjum chlorosrebrowego, bromosrebrowego, lub jodosrebrowego, żelatyny chlorosrebrowej, bromosrebrowej lub jodosrebrowej, lub podobnych związków, oraz innych emulsyj do papierów, błon i klisz fotograficznych:

- 10 l eteru, lub
- 1 l płynnego kwasu karbolowego.

9. Do przygotowywania chlorku i bromku etylu, do tłuszczów lekarskich, zawierających jod lub brom, oraz do wytwarzania chloroformu, jodoformu lub bromoformu:

- 0,5 kg chlorku etylu, lub
- 0,3 kg bromku etylu, lub
- 0,3 kg chloroformu, lub
- 0,3 kg jodoformu.

10. Do przygotowywania wyrobów perfumeryjnych i kosmetycznych:

- 2 l terpentyny, lub
- 1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
- 0,5 kg tymolu, lub
- 5 kg tyktury benzoowej, otrzymanej według recepty:

1 część wagowa żywicy benzoowej i 5 części wagowych spirytusu.

11. Do przygotowywania płynów do dezynfekcji formalinowej (po chorobach zakaźnych):

- 1 l formaliny.

12. Do celów dezynfekcyjnych, np. mycia rąk przed operacją (lecz nie do przemywania lub wcierania):

- 1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego.

13. Do sporządzania płynów dla preparatów botanicznych, zoologicznych i medycznych:

- 1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
- 1 l kwasu karbolowego płynnego, lub
- 1 l benzyny naftowej.

14. Do fabrykacji mydeł i wyrobów pokrewnych:

- 1 kg oleju rycynowego i
- 0,4 kg ługu sodowego lub potasowego.

15. Do przyrządzania tłuszczów i maści (lanoliny i t. p.) olejów przedziałniczych i foluszowych, oraz galalitu:

- 5 l benzyny naftowej.

16. Do przyrządzania środków leczniczych wogóle:

- 2 l terpentyny, lub
- 1 kg kalafonji, lub
- 1 kg kamfory, lub
- 0,5 kg tymolu.

17. Do sporządzania środków leczniczych dla użytku zewnętrznego:

- 1 l estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
- 1 l kwasu karbolowego płynnego.

18. Do wyrobu octu stołowego:
kwas octowy w takim stosunku, ażeby zawartość w mieszaninie bezwodnego kwasu octowego wynosiła co najmniej 10% zawartości bezwodnego alkoholu, a zawartość alkoholu nie przekraczała 20% objętościowych.

19. Do wyrobu celonu:

5% acetonu i

3% benzolu.

20. Do przygotowywania esencji dla napojów bezalkoholowych, oraz do wyrobów cukierniczych:

4 l kwasu mlekowego 50%-ego, lub

2,5 l " " 80% "

Załącznik C.
do § 444.

Normy ilościowe próbek środków skażających przesyłanych do badania chemicznego.

Środki skażające, przesyłane celem zbadania, powinny znajdować się w zupełnie czystych, szczelnie zamkniętych lub zakorkowanych naczyniach, lub też w czystych, możliwie dobrze izolowanych od wpływów wilgoci, opakowaniach.

Ilości środków skażających, przesyłane do pracowni chemicznej, winny być następujące:

alkohol metylowy	11
zasady pirydynowe	600 cm ³
olej ketonowy	11
nafta	400 cm ³
fiolet krystaliczny.	5 g
kamfora	30 g
terpentyna	500 cm ³
eter	500 cm ³
olej zwierzęcy	300 cm ³
chloroform	300 cm ³
jodoform	5 g
tymol	15 g
formalina	400 cm ³
ester dwuetylowy kwasu fiałowego	350 cm ³
benzyna naftowa c. wł. 0,65 — 0,73	500 cm ³
ług sodowy	50 g
olej rycynowy	30 g
szelak	50 g
kalafonja	30 g
chlorek etylowy	50 cm ³
bromek etylowy	100 cm ³
czterochlorek węgla	250 cm ³
kwas karbolowy płynny	40 g
aceton	11
benzol	400 cm ³
solventnafta	400 cm ³
kwas mlekowy	75 g
tynktura benzoesowa	100 cm ³
kwas octowy	100 cm ³
ocet	500 cm ³

WZÓR Nr. 1.
Załącznik do § 52.

P R O T O K Ó Ł

pomiaru zbiornika Nr. _____ służącego do _____
_____ w _____, znajdującej(ego)
się _____

Na zasadzie §§ 46—49 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego
1928 r. _____

wykonali pomiar _____ (zasadniczy względnie następny)
_____ Nr. _____ znajdującego się w _____
_____, przeznaczonego do _____

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

1) Zbiornik ustawiony prawidłowo na trwałym fundamencie (takim to): _____

2) Zbiornik wykonany z _____ żadnych uszkodzeń, zmian kształtu i przeciekań w szwach nie wykazuje _____

3) Uzbrojenie zbiornika stanowią _____
Uzbrojenie zastano w _____

4) Forma zbiornika (cylinder leżący lub stojący, prostopadłościan i t. p.) _____
_____ o wymiarach _____

5) Do mierzenia płynu zbiornik posiada (tu należy wymienić rodzaj i ilość przyrządów do mierzenia: laska, taśma, plynowskaz, szkła wizerne) _____

6) Poprzedni pomiar był dokonany: _____
Zbiornik napełniono wodą o temperaturze _____ °C. do wylotu rury wpustowej, poczem pomiar uskuteczniano wylewem wody do miernika o pojemności _____, uprzednio dokładnie zmierzonego zapomocą zalegalizowanych miar.

Po odlaniu każdego miernika i po zupełnem uspokojeniu się poziomu wody w zbiorniku, poszczególne podziałki oznaczono kreskami na (lasce, skali i t. p.) _____

Tym sposobem odlano _____ pełnych mierników, pozostały zaś płyn, po zmierzeniu go odcelowanymi miarami pod szkło, stanowi _____ litrów.

Zatem pojemność zbiornika Nr. _____ stanowi ogółem _____ litrów (słownie, _____).

Ustaloną pomiarem pojemność oznaczono na zbiorniku olejną farbą obok numeru.

Po ukończeniu pomiaru kreski na (lasce, skali) _____

_____ zostały utrwalone zapomocą (nacięć, farbą olejną) _____

Obok podziałek utrwalono w odstępach _____ litrów liczby, odpowiadające pojemności zbiornika, licząc od podziałki oznaczonej kreską zero. Do wskazań _____ (laski, skali) należy dodawać _____ litrów.

Przyrząd do mierzenia zabezpieczono należycie od zmian (wskazać jak: plombami, wypaleniem godła _____)

Do protokołu dołącza się rysunek laski mierniczej.

Przez cały czas trwania pomiaru temperatura wody była _____ °C. a temperatura pomieszczenia _____ °C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których _____

Inspektor:

Komisarz:

Kierownik:

UWAGA: Podług tego wzoru należy sporządzać protokoły pomiaru zbiorników, mierników zwykłych oraz wszelkich naczyń i rezerwuarów, przeznaczonych do stałego lub czasowego przechowywania spirytusu lub wyrobów spirytusowych w gorzelniach, rektyfikacjach, wolnych składach, fabrykach wódek gatunkowych i t. p.

P R O T O K Ó Ł

pomiaru kontrolnego miernika (stałego lub przenośnego) Nr. _____ znajdującego się w _____

Na zasadzie §§ 46 — 49 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. wykonali pomiar kontrolnego miernika (stałego, przenośnego) Nr. _____, znajdującego się w _____

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

- 1) Miernik ustawiony (wymienić tu, czy na stałe, czy też czasowo do pomiaru, jak ustawiony) _____
- 2) Miernik wykonany z _____
żadnych uszkodzeń, zmian kształtu lub przecieków nie wykazuje.
- 3) Uzbrojenie miernika stanowi _____

Uzbrojenie zastano w _____

- 4) Forma miernika _____ o wymiarach _____
- 5) Do mierzenia płynu miernik posiada: _____

- 6) Poprzedni pomiar był dokonany _____

Pomiaru kontrolnego miernika dokonano w ten sposób, że z napełnionej _____ pod szkło 10-cio litrowej zalegalizowanej miary spirytus (wodę) ostrożnie i starannie wylewano do kontrolnego miernika.

Po spłynięciu z miary resztek płynu i zupełnym uspokojeniu się poziomu jego w mierniku oznaczono kreskami kolejne podziałki na *) _____

W powyższy sposób przelano _____ miar 10-cio litrowych oraz dolano _____ litrów płynu do zupełnego napełnienia miernika.

Pomiar powtórzono dwukrotnie, przyczem otrzymano wyniki jednakowe.

Zatem pojemność miernika stanowi _____ litrów (słownie _____ litrów).

Ustaloną pomiarem pojemność oznaczono na mierniku olejną farbą obok numeru.

Otrzymane przy pomiarze kreski na _____
utrwalono zapomocą _____, a koło kresek utrwalono _____
w odstępach _____

litrów liczby, odpowiadające pojemności miernika od dna do danej kreski.

Urządzenia pomiarowe zabezpieczono od zmian *) _____

Przez cały czas trwania pomiaru miernika temperatura (wody, spirytusu) _____
była _____ ° C., temperatura pomieszczenia _____ ° C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których _____

Inspektor:

Komisarz:

Kierownik:

*) UWAGA: Niewielkie mierniki przenośne (100—200 litrowe) urządzone są zwykle w ten sposób, że nie posiadają wcale urządzeń mierniczych (lasek, szkieł, płynowskazów), na których oznacza się kolejne podziałki. Miernik taki posiada górną część znacznie zwężoną z obrzeżem starannie oszlifowanym, aby napełnianie miernika mogło być skutecznie do samego obrzeża pod szkło. Takie przenośne kontrolne mierniki winny być przy pomiarze napełniane całkowicie pod szkło, a pomiar winien być dokonany ściśle bez pozostawienia pęcherzyków powietrza pod szkłem tak samo, jak to się dokonywa przy każdorazowym napełnianiu cechowanej miary.

WZÓR Nr. 3.
Załącznik do § 52.

P R O T O K Ó Ł

pomiaru odbieralnika Nr. _____, przeznaczonego do przyjęcia dziennych odpędów spirytusu w gorzelni _____

Na zasadzie § 50 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1928 r. _____

wykonali pomiar odbieralnika Nr. _____, przeznaczonego do przyjęcia dziennych odpędów spirytusu w gorzelni _____

Przystępując do pomiaru, stwierdzono, że:

- 1) odbieralnik jest wykonany z _____ i posiada formę _____
- 2) ustawiony trwale _____
- 3) uzbrojenie odbieralnika stanowią (dokładnie wyliczyć całe uzbrojenie i opisać urządzenie rur dopływowej i ssącej) _____
- 4) Odbieralnik zastano próżny i dobrze oczyszczony.
- 5) Rury dopływowa i ssąca _____ nie przeciekają i nie są zanieczyszczone.
- 6) Mieszadło (czy odpowiada swemu przeznaczeniu i czy swobodnie działa) _____
- 7) Pompa opróżnia odbieralnik (czy do sucha, czy też pozostaje płyn i ile, a o ile pozostaje, to czy jest kurek do spuszczenia pozostałości?) _____

Pomiaru odbieralnika dokonano w ten sposób, że z napełnianej pod szkło 10-cio (lub 5-cio) litrowej zalegalizowanej miary spirytusu (wodę) ostrożnie i starannie wlewano do odbieralnika. Po spłynięciu z miary resztek płynu i zupełnym uspokojeniu się poziomu jego w odbieralniku, oznaczano kreskami kolejne podziałki na lasce odbieralnika.

W powyższy sposób wiano _____ miar _____ litrowych oraz dolano _____ litrów płynu do zupełnego napełnienia odbieralnika.

Pomiar (zasadniczy) powtórzono dwukrotnie, przyczem otrzymano wyniki zupełnie jednakowe.

Następnie dokonano sprawdzenia otrzymanych na lasce podziałek, wlewając do opróżnionego odbieralnika wodę (lub spirytus) z oddziałów bębna kontrolno-mierniczego przyrządu. W tym celu, po każdym opróżnieniu się 5-cio litrowego oddziału bębna i po uspokojeniu się płynu w odbieralniku, opuszczano łaskę mierniczą i sprawdzano, czy poziom nalanego płynu zgadza się z kreskami, naznaczonymi przy poprzednim pomiarze, dokonany zapomocą cechowanej miary.

Po otrzymaniu zupełnej zgodności obu pomiarów łaskę mierniczą zabezpieczono od zmian, zgodnie z przepisem § 49 _____.

Przez cały czas trwania pomiaru odbieralnika temperatura (wody, spirytusu) była _____ °C., temperatura zaś pomieszczenia _____ °C.

Protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których _____

INSPEKTOR:

KOMISARZ:

KIEROWNIK:

WZÓR Nr. 4.
Załącznik do § 63.

MINISTERSTWO SKARBU
P A T E N T A K C Y Z O W Y

Oplata patentowa _____ zł. (zł. wyraźnie _____)
została wpłacona do Kasy Skarbowej w _____
za pokwitowaniem z dnia _____ r. 192__ L. _____
Wydany na imię _____
na prawo produkcji, zgodnie z istniejącymi przepisami _____
od _____ r. 192__ do _____ r. 192__
w _____
powiatu _____

_____, dnia _____ 192__ r.

m. p.

Naczelnik Urzędu Skarbowego
Akcyz i Monopolów Państwowych

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznym miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

Na rok 192__

WZÓR Nr. 5
Załącznik do § 63.

MINISTERSTWO SKARBU
P A T E N T A K C Y Z O W Y

Oplata patentowa _____ zł. (zł. wyraźnie _____)
została wpłacona do Kasy Skarbowej w _____
za pokwitowaniem z dnia _____ r. 192__ L. _____
Wydany na zasadzie koncesji, udzielonej przez _____
w _____
w dniu _____ 192__ r. L. _____
na imię _____
na prowadzenie w roku 192__, zgodnie z wymienionymi w koncesji warunkami, przedsiębiorstwa, a mianowicie: _____
w _____ powiatu _____
przy ulicy _____ w domu Nr. _____

_____, dnia _____ 192__ r.

m. p.

Naczelnik Urzędu Skarbowego
Akcyz i Monopolów Państwowych

Niniejszy patent powinien być umieszczony w zakładzie na widocznym miejscu, w przeciwnym razie winni ulegną karze pieniężnej.

WZÓR Nr. 6.
Załącznik do § 63.

(Strona 1).

W Y K A Z
wydanych patentów akcyzowych.

(Strona 2).

N. p.	M I E J S C O W O Ś Ć					Klasa miejscowości		
	Powiat	Miasto	Osada, wieś	Ulica	Nr. domu	I	II	III
1	2	3	4	5	6	7	8	9

(Strona 3).

IMIĘ i NAZWISKO	Rodzaj zakładu	Patent	Wpłacono należność		
		Zł. gr.	Kasa	Miesiąc i dzień	L.
10	11	12	13	14	15
Z przeniesienia opłat patentowych					
Do przeniesienia opłat patentowych					

WZÓR Nr. 8.
Załącznik do § 188.

OGÓLNY PROTOKÓŁ O WERYFIKACJI

gorzelnii w _____
 będącej własnością _____
 w powiecie _____ na kampanję _____
 Dnia _____ 192__ r. _____

Inspektor K. S. _____
 i Komisarz _____ w obecności kierownika
 gorzelnii _____
 dokonali oględzin i sprawdzenia gorzelnii, znajdującej się w _____
 pow. _____ z następującym wynikiem:

1) stwierdzono, że rozkład pomieszczeń gorzelnii oraz rodzaj i ilość przyrządów i naczyń odpowiada dołączonym do tego, potwierdzonym urzędownie szkicom, opisom (względnie spisom) i że w składzie pomieszczeń gorzelnii oraz rodzaju i ilości przyrządów i naczyń nie zaszła żadna zmiana w porównaniu ze stanem z kampanji ubiegłej, opisanym w protokóle sprawdzenia z dnia _____ 192__ r. z wyjątkiem: _____

2) w kampanji bieżącej będą w gorzelnii używane przyrządy i naczynia, wymienione w spisie z dnia _____ 192__ r.

3) pojemność kadzi fermentacyjnych i drożdżowych obliczono kubicznie, parnik zaś — ziemniakami, wyniki zaś pomiaru uwidoczniono w dołączonych protokółach z dni _____

4) odbieralnik spirytusu wymierzono nalewem wody, a wynik pomiaru podano w przylegającym protokóle z dnia _____ 192__ r.

5) zbiornik, przeznaczony do przechowania spirytusu w magazynie gorzelnii, zmierzono kubicznie i wodą według załączonego protokółu z dnia _____

6) w urządzeniu i stanie aparatu odpędowego, opisanych w protokóle z dnia _____ nie zaszły żadne zmiany, lub zaszły zmiany następujące _____

Aparat odpędowy wypróbowano wodą i parą, poczem zabezpieczono go plombami Nr. _____, a miejsca zabezpieczone oraz ilości nałożonych plomb wymieniono szczegółowo w załączonym spisie zabezpieczeń.

Przyrząd kontrolno-mierniczy systemu Siemens'a Nr. _____ wytarowano, połączono ze stągwią i aparatem odpędowym i zabezpieczono ze sporządzeniem oddzielnego protokółu z dnia _____

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelnii, a drugi przyjęto celem przedłożenia do U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 9
Załącznik do § 188.

P R O T O K Ó Ł

o pomiarze parnika Nr. _____ w gorzelnii _____
powiatu _____
będącej własnością _____

Pomiaru dokonano dnia _____

Przy pomiarze byli obecni: _____

Ze strony U. S. A. M. _____

Ze strony przedsiębiorstwa _____

Obecni stwierdzili, że parnik żelazny (drewniany) posiada kształt następujący:

a) część dolna — stożek ścięty	w wymiarze r _____	R _____	h _____
b) „ środkowa—walec,	„ „ „ _____	„ _____	„ _____
c) „ górna—stożek ścięty	„ „ „ _____	„ _____	„ _____
d) zakończenie górne—szyja-walec	„ „ „ _____	„ _____	„ _____

że jest zupełnie próżny i tak zbudowany, że dowolna zmiana jego pojemności jest niemożliwa.

Poszczególne wymiary parnika, podane w opisie naczyń i przyrządów, sprawdzono z rzeczywistością i stwierdzono, że są one zgodne (różnią się, a mianowicie). Następnie parnik został zmierzony ziemniakami na wagę, do czego były dostarczone ziemniaki należycie czyste. Pomiaru dokonano odcelowaną wagą dziesiętną w następujący sposób:

Po odważeniu 10 worków próżnych, była określona przeciętna tara worka, stanowiąca _____ kg. Po wsypaniu do parnika każdych 10 worków zważonych ziemniaków, ziemniaki w parniku wyrównano. Po napełnieniu ziemniakami w ten sposób parnika do samego wierzchu, t. j. do pokrywy, wsypano razem _____ worków ziemniaków ogólnej wagi, po potrąceniu tary worków _____ kg. (słownie _____ kg.) która to waga stanowi zawartość parnika. Na parniku oznaczono jego Nr. _____ i zawartość w kg. farbą olejną. O pomiarze parnika sporządzono protokół w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelnii, drugi zaś przyjęto celem przedstawienia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 10
Załącznik do § 188.

P R O T O K Ó Ł

o pomiarze kadzi fermentacyjnych w gorzelnii _____
powiatu _____, będącej własnością _____

Pomiaru dokonano dnia _____ 192__ r.

Przy pomiarze byli obecni:

ze strony U. S. A. M. _____

ze strony przedsiębiorcy _____

Obecni stwierdzili, że kadzie są próżne, dna i boki każdej z nich tak mocno osadzone, że nie mogą być dowolnie przesunięte. Dna są poziome (lub pochyle), są równe (lub wygięte) _____

Dalej zbadano kadzie pod względem ich kształtów i stanu krawędzi, przyczem stwierdzono, że kadzie mają kształt _____

na krawędziach nierówności niema. Stwierdzono, że krawędzie kadzi są w pozycji poziomej.

Następnie cechowaną miarą metryczną (lub taśmą) dokonano pomiaru kadzi z następującym wynikiem:

	N. 1	N. 2	N. 3	N. 4	N. 5	N. 6	N. 7	N. 8	N. 9	N. 10	N. 11	N. 12
	w c e n t y m e t r a c h											
Wewnętrzna górna długość												
Wewnętrzna dolna długość												
Wewnętrzna górna szerokość												
Wewnętrzna dolna szerokość												
Wysokość w środku												
Pojemność												

Objętość kadzi fermentacyjnej największej z każdego porządku, a mianowicie Nr. _____ uznano, jako objętość dla wszystkich trzech kadzi danego porządku, t. j. po _____ hl.

Ponieważ ilość kadzi przewyższa jeden porządek, t. j. trzy kadzie, a pojemność największej kadzi z każdego porządku nie przekracza różnicy 1⁰/₁₀, przeto pojemność największej kadzi fermentacyjnej za Nr. _____ przyjmuje się za pojemność dla wszystkich kadzi.

Następnie na stronie zewnętrznej każdej kadzi nałożono cechy urzędowe i oznaczono farbą olejną pojemność jej (z zaokrągleniem do całego litra) i Nr. kolejny.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelnii, drugi zaś przyjęto celem przedstawienia U. S. A. M.

Podpisy:

Wzór Nr. 11
Załącznik do § 188,

P R O T O K Ó Ł

o pomiarze kadzi drożdżowych w gorzelnii _____

powiatu _____, będącej własnością _____

Dnia _____ 192__ r.

Inspektor K. S. _____

_____ i _____

w obecności kierownika gorzelnii _____

dokonali kubicznego pomiaru drożdżowych kadzi z następującym wynikiem:

	N. 4	N. 5	N. 6	N. 7	N. 8	N. 9
	w c e n t y m e t r a c h					
Wewnętrzna długość górna						
Długość dolna						
Wewnętrzna szerokość górna						
Szerokość dolna						
Głębokość w środku						
Pojemność						

Następnie na stronie zewnętrznej kadzi nałożono urzędowe cechy i oznaczono olejną farbą pojemność i Nr. kolejny kadzi.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dokumentów gorzelnii, drugi zaś przyjęto celem przedłożenia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 12
Załącznik do § 175.

P R O T O K Ó Ł

zbadania stanu aparatu odpędowego w gorzelnii _____
powiatu _____, będącej własnością _____
Dnia _____ 192__ r.
w obecności _____

dokonali oględzin aparatu odpędowego systemu _____
składającego się z następujących części: _____

Szczegółowy opis aparatu znajduje się w osobnym protokole z dnia _____,
dołączonym do dokumentów gorzelnii i od dnia tego żadnych zmian w urządzeniu aparatu nie było (albo
takie, a takie zmiany).

Wyniki oględzin następujące:
wszystkie rury, łączące robocze części aparatu, wykonane są z miedzi (lub żelaza) i wchodzi jedna w drugą
w kierunku biegu pary lub płynu spirytusowego co najmniej na 20 mm.; wszelkie podłużne i poprzeczne
miejsca spojenia rur spirytusowych są lutowane mosiądzem, a wszystkie odcięte kresy (pierścienie), łączące
rury alkoholowe (do pary i płynu), są odpowiednio zabezpieczone. Aparat odpędowy stoi na wolnym miejscu
i jest dostępny do badania i zabezpieczenia ze wszystkich stron.

Wogóle ustawienie i urządzenie aparatu odpowiada warunkom, wskazanym w rozporządzeniu wyko-
nawczem do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopoli spirytusowym.
Odpływ lutrynków urządzony jest w następujący sposób: _____

Wewnętrzne urządzenie oziębielnika zostało zbadane i odpowiada swemu przeznaczeniu. Po zbadaniu
wszystkie części aparatu odpędowego natychmiast połączono i wypróbowano parą i wodą.

Po zabezpieczeniu aparat odpędowy był połączony ze stacją wylotową i przyrządem kontrolno-
mierniczym. Wszystkie zabezpieczenia odnotowano w oddzielnym spisie plomb.

Zachowanie w całości aparatu i zabezpieczeń przyjęj na swoją odpowiedzialność _____

i kierownik gorzelnii _____
Protokół niniejszy spisano w 2-ech egzemplarzach, z których jeden pozostaje na miejscu, drugi zaś
zabrano dla przedłożenia U. S. A. M.

Podpisy:

WZÓR Nr. 13
Załącznik do § 209.

P R O T O K Ó Ł

o opieczętowaniu naczyń w gorzelnii w _____, będącej własnością
p. _____ powiatu _____
Dnia _____ 192__ r. Inspektor K. S. _____
w obecności _____

opieczętował urzędową pieczęcią następujące naczynia, z powodu ukończenia kampanji.

Parnik Nr. _____

Odpędowy aparat _____

Zachowanie w całości nałożonych zabezpieczeń pozostaje na odpowiedzialność przedsiębiorcy.

_____ Kontroli Skarbowej

PRZEDSIĘBIORCA:

KIEROWNIK GORZELNI:

Otrzymano dnia _____ 192__ r.

WZÓR Nr. 14
Załącznik do § 206.

P R O T O K Ó Ł

o przerwie ruchu w gorzelnii, znajdującej się _____
powiatu _____, należącej do _____

Dnia _____ 192__ r. o godzinie _____ kierownik gorzelnii _____

_____ wspólnie z wójtem gminy _____

i dwoma świadkami: 1) mieszkańcem wsi _____

i 2) mieszkańcem wsi _____ dokonali oględzin gorzelnii i stwierdzili, co następuje:

Parnik, kadź zacierowa, kadzie fermentacyjne Nr. Nr. _____ próżne, w kadziach Nr. Nr. _____

zacierzy sporządzone dnia _____, w kadziach Nr. Nr. _____ zacierzy z dnia _____

i w kadziach Nr. Nr. _____ zacierzy z dnia _____

kadzie drożdżowe Nr. Nr. _____ z drożdżami z dnia _____, odbieralnik próżny.

Liczniki przyrządu kontrolnego wskazują:

spirytusu _____ (i słowami)

alkoholu _____ (i słowami)

Zabezpieczenia na aparacie odpędowym, stałowi i przyrządzie kontrolnym nienaruszone i zgodne
ze spisem, sporządzonym dnia _____ 192__ r.

Kierownik gorzelnii oznajmił, że przyrząd kontrolno-mierniczy działa nieprawidłowo, a mianowicie:

i że zachodzi konieczna potrzeba wstrzymania ruchu gorzelnii celem wyregulowania przyrządu kontrolnego.

Wobec powyższego kolejny zacier, który miał być sporządzony w dniu dzisiejszym o godzinie _____, jak również i następne zacierzy i drożdże nie będą sporządzane aż do chwili usunięcia przeszkody, nie będzie również odbywać się pedzenie spirytusu.

Ze względu na oznajmienie powyższe wójt gminy _____

nałożył urzędowe pieczęcie na aparat odpędowy w sposób, uniemożliwiający jego używanie.

Protokół niniejszy sporządzono w dwóch egzemplarzach, z których jeden pozostał w gorzelnii, drugi zaś przyjął kierownik gorzelnii celem niezwłocznego (w ciągu 24 godzin) przesłania Inspektorowi K. S.

Kierownik gorzelnii:

Wójt gminy:

Świadkowie:

- Uwaga 1.** Przedstawiciel władzy administracyjnej, względnie samorządowej przyjmuje udział w sporządzaniu protokołu o przerwie ruchu gorzelnii tylko w razie nieobecności urzędników K. S.
- Uwaga 2.** Inspektor K. S. własnoręcznie robi adnotację o otrzymaniu protokołu, bezzwłocznie udaje się do gorzelnii, sprawdza okoliczności, przytoczone w protokole, przeprowadza dochodzenie o fakcie i powodach przerwy, spisuje treściwy protokół o przeprowadzonych czynnościach (na obu egzemplarzach protokołu o przerwie ruchu gorzelnii), zdejmując pieczęcie z aparatu odpędowego i przeprowadza osobiście badania pracy przyrządu kontrolnego.
- Uwaga 3.** W razie stwierdzenia faktu nieprawidłowego działania przyrządu kontrolnego Inspektor, posiadający upoważnienie do otwierania tegoż, wzywa najbliższego urzędnika K. S., posiadającego plombownicę i łącznie z nim doprowadza przyrząd do porządku. W przeciwnym razie Inspektor winien wezwać do tej czynności najbliższego urzędnika, upoważnionego do otwierania przyrządów kontrolnych, i do chwili jego przybycia pozostać w gorzelnii i osobiście określać ilości wyprodukowanego codziennie alkoholu podług odbieralnika i wpisywać je do ksiąg gorzelnii.
- Uwaga 4.** Podług tegoż wzoru sporządza się protokół o przerwie ruchu z powodu takiego uszkodzenia aparatu odpędowego, że dostęp do spirytusu i jego pary stał się możliwy.

Otrzymał Inspektor Kontroli Skarbowej
w..... dnia 192r.

Wzór Nr. 15
Załącznik do § 191.

Do
Inspektora Kontroli Skarbowej

w _____

Gorzelnia w..... składa do zaświadczenia
..... z rządu w kampanji bieżącej
zgłoszenie swoje o zamierzonej produkcji

Opłatę patentową zasadniczą uiszczono w Kasie Skarbowej w

dnia..... 192....r. za poz. w kwocie Zł.....

Dodatkowa opłata patentowa została wpłacona za pokwitowaniem Kasy
..... dnia..... 192....r. Nr..... Zł.....

Kierownik gorzelnii;

IZBA SKARBOWA w _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w _____
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w _____

WZÓR Nr. 16
Załącznik do § 219.

KSIĄŻKA PRODUKCYJNA

gorzelni w _____
należącej do _____
za kampanję 192 /192

OBJASNIENIA I POUCZENIA

I. W gorzelniach:

- a) Z przyrządami kontrolno-mierniczemi systemu „Siemensa” z przepisany odbieralnikiem zapisuje się do książki niniejszej codziennie wskazania liczników spirytusu i alkoholu przed odpędem i po odpędzie spirytusu w postaci ułamka, ilości litrów płynu i alkoholu, jaka przeszła przez przyrząd mierniczy, oraz faktyczną ilość spirytusu, otrzymaną według odbieralnika, ze ścisłością do dziesiątych części litra. Przy wpisywaniu przychodu setne części litra alkoholu do 0,04 włącznie opuszcza się, a od 0,05 przyjmuje się za 0,1 litra.
- b) Z przyrządami kontrolnymi innych systemów i przy posiadaniu odpowiednich odbieralników, wpisuje się codziennie do niniejszej książki dzienny odbiór według ilości, wskazanej przez licznik przyrządu kontrolnego i według ilości, otrzymanej w odbieralniku.
- c) W gorzelniach bez przyrządów kontrolnych i odbieralników wyprodukowany spirytus zapisuje się na przychód w miarę dokonywanych odpraw.

II. W rubryce „16” każdodziennie oznacza się przeciętną moc spirytusu według przyrządu mierniczego systemu „Siemensa”.

III. W rubryce „17” oznacza się każdodziennie przeciętną ciepłotę odpędu spirytusu w/g ciepłomierza w stągwi. W tym celu co pewien czas (np. 15 lub 20 minut) zapisuje się podczas odpędu wskazania ciepłomierza w stągwi, po ukończonym zaś odpędzie dzieli się sumę wskazań ciepłomierza przez liczbę zapisanych wskazań.

IV. Kierownik gorzelni sporządza miesięczne zestawienia i po zakończeniu kampanji. Równocześnie z prowadzeniem książki produkcyjnej kierownik gorzelni sporządza jej odpisy, które nie później, jak do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego, odsyła do Izby Skarbowej.

(Strona druga do wzoru nr. 16)

Dzień, miesiąc i rok	Wpłacono opłaty patentowej		Użyto produktów					Zawartość skrobi w ziem- niakach i cukru w melasie	Do których kadzi fermentacyj- nych spuszczo zacierę	Z których kadzi fermentacyjnych dokonano odpęd	Początkowe i koń- cowe wskazówki liczników przyrządu kontrolno-mierni- czego		Otrzymano według przyrządu kontrolno- mierniczego	
	Zasadniczej	Dodatkowej	Słodu		Ziemiaków	Melasy	Innych produktów i faktich				Spiry- tusu	Alkoholu	Litrów spiryтусu	Litrów alkoholu
			Zielonego	Suchego										
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
Z przeniesienia 1927 r.	100	—	4,9		198			16,9—18,3			002460	002191,8	2460	2191,8
20 marca			0,16											
21 "			0,16											
22 "			0,98		22			17,8%	1					
23 "			0,98		22			17,5%	2					
24 "			0,98		22			17,2%	3					
25 "			0,98		22			17%	1	1	002460	002191,8	310	278,8
											002770	002470,6		
Dnia 25 marca 1927 r. o godzinie 16 przy rewizji gorzelnii zastanoienne roboty jest zgodny z przepisowo zaświadczeniem zgłoszeniem. Liczniki przyrządu kontrolno-siedem, zero) i alkoholu 002470,6 (zero, zero, dwa, cztery, siedem, zero, sześć aparatu odpędowego i zabezpieczeń na nich nałożonych, wszystko znaleziono w całości, Celem sprawdzenia działania przyrządu mierniczego odbieralnik Inspektor kontroli skarbu.														
26 marca			0,98		22			17%	2	2	002770	002470,6	310	279,7
											003080	002750,3		
Dnia 26 marca 1927 r. dokonano sprawdzenia działania przyrządu mierniczego przez działkach 12—23. O sprawdzeniu przyrządu kontrolno-mierniczego sporządzono														
27 marca			0,98		22			17%	3	3	003080	002750,3	300	266,7
											003380	003017		
28 "			0,98		22			17%	1	1	003380	003017	310	275
											003690	003292		
29 "			0,98		22			17%	2	2	003690	003292	300	268,5
											003990	003560,5		
30 "			0,98		22			16,7%	3	3	003990	003560,5	290	261
											004280	003821,5		
31 "			0,98		22			16,6%	1	1	004280	003821,5	300	268,5
											004580	004090		
Razem za marzec			10,12		220			16,6—17,8			002460	002191,8	2120	1898,2
Razem za kwiecień			29,40		660			15—17			004580	004090	8640	7604,4
Razem za maj			19,28		440			15—16			013220	011694,4	5600	4872
											013220	011694,4		
											018820	016566,4		
Ogółem za kampanję 1926/1927.			63,70		1518			15—18,8			000000	000000	18820	16566,4
											018820	016566,4		
Przeciętna stopniowość według przyrządu mierniczego												16566,4100	18820	= 88,02

(strona trzecia do wzoru 16)

Przeciętna moc według przyrządu kontrolno-mierniczego	Przeciętna ciepłota w stągwi w czasie odpędu	Otrzymano według odbieralnika				Otrzymano w porównaniu z przyrządem kontrolno-miernicznym		Wyszczególnienie zgłoszeń, na podstawie których jest czynną gorzelnia z podaniem terminów i ilości zgłoszonych do przerobu produktów															
		Litrów spirytusu przy ciepłocie	Moc według I tablicy przy pograżeniu i ciepłocie	Ilość plynu z poprawką według II tablicy	Ogółem litrów alkoholu 100%	Więcej	Mniej																
16	17	18	19	20	21	22	23	24															
89,09	8	2450		2472,02	2200,1	16,7	8,4	Według zgłoszenia zaświadczonego przez inspektora kontroli skarbowej na powiat warszawski w dn. 19 marca 1927 r. za L. 3 gorzelnia będzie czynną od 22 marca do 20 maja r.b. przy jednym zacierze dziennie i 3 dobowej fermentacji przerobi 60 zacierów z użyciem															
89,93	+ 5 R.	+ 7 R. 311	88,5+8 R. 89,8	V+0,7 313,17	281,2	2,4																	
zakończone, stan naczyń gorzelnicznych i przebieg robót fabrykacyjnych mierniczego wskazują cyfry spirytusu: 002770 (zero, zero, dwa, siedem, dziesiątych). Przy zewnętrznych oględzinach przyrządu kontrolnego, filtra, zabezpieczenia są zgodne ze spisem plomb. Przekroczeń nie zauważono. po dokładnem opróżnieniu zabezpieczono plombą Nr. 1720.																							
Kierownik gorzelnii																							
90,22	+ 6 R.	+ 8 R. 311	88,8+8 R. 90,1	V+0,5 312,55	281,6	1,9	—	<table border="0"> <tr> <td></td> <td>słodu</td> <td>ziem.</td> </tr> <tr> <td>Do 1 głów- nego zacieru</td> <td>82 kg</td> <td>2200 kg</td> </tr> <tr> <td>na drożdże</td> <td>16 „</td> <td>— „</td> </tr> <tr> <td>Razem</td> <td>98 kg</td> <td>2200 kg</td> </tr> <tr> <td>Ogółem do 60 zacierów</td> <td>5880 kg.</td> <td>132000 kg.</td> </tr> </table>		słodu	ziem.	Do 1 głów- nego zacieru	82 kg	2200 kg	na drożdże	16 „	— „	Razem	98 kg	2200 kg	Ogółem do 60 zacierów	5880 kg.	132000 kg.
	słodu	ziem.																					
Do 1 głów- nego zacieru	82 kg	2200 kg																					
na drożdże	16 „	— „																					
Razem	98 kg	2200 kg																					
Ogółem do 60 zacierów	5880 kg.	132000 kg.																					
przyjęcie całego odpędu, wyniki sprawdzenia zapisano powyżej w prze- zapisek i zapisano w dzienniku przyrządu. Inspektor. Kierownik.																							
88,9	+ 6 R.	+ 9 R. 301	87,7+9 R. 88,7	V+0,4 302,2	268,1	1,4	—	Kierownik gorzelnii															
88,7	+ 5 R.	+ 8 R. 311	87,7+9 R. 88,7	V+0,5 312,55	277,2	2,2																	
89,5	+ 4 R.	+ 7 R. 301	88,3+8 R. 89,6	V+0,7 303,1	271,6	3,1																	
90	+ 7 R.	+ 8 R. 290	88,6+8 R. 89,9	V+0,5 291,45	262	1																	
89,5	+10 R.	+ 8 R. 299	88,3+9 R. 89,3	V+0,5 300,49	268,3	—	0,2																
1898,2.100	42 : 7		1910.100																				
2120	6	2124	2135,51	2135,51	1910	12	0,2																
89,53			89,4	Kierownik Gorz.																			
7604,4.100	330 : 30		7601,1.100					Sprawdzono: Inspektor (Komisarz)															
8640	11	8645	8657,3	8657,3	7601,1	10,5	13,8																
88,01			87,79																				
4872.100	240 : 20		4874,2.100																				
5600	12	5611	5602,5	5602,5	4874,2	8,6	6,4																
87			87																				
16566,4.100			16585,4.100																				
18420			18.867,33																				
88,02	9,25	18830	87,9	18867,33	16585,4	47,8	28,8																
Przeciętna stopniowość według odbieralnika								$\frac{16585,4.100}{18867,33} = 87,9$															
Kierownik Gorzelnii:								Sprawdzono Inspektor:															

IZBA SKARBOWA w _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 17
Załącznik do § 221.

w _____
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

K S I A Ż K A M A G A Z Y N O W A

gorzelni w _____

należącej do _____

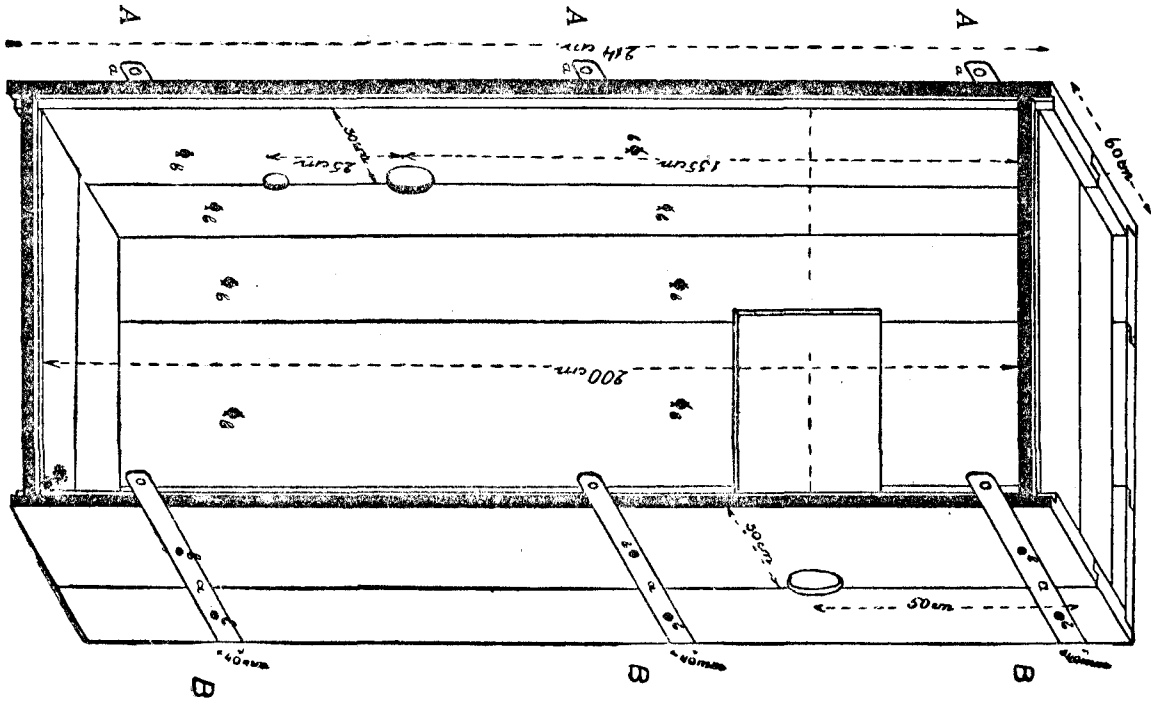
Za kampanję 192—/192—r.

Objaśnienia i pouczenia.

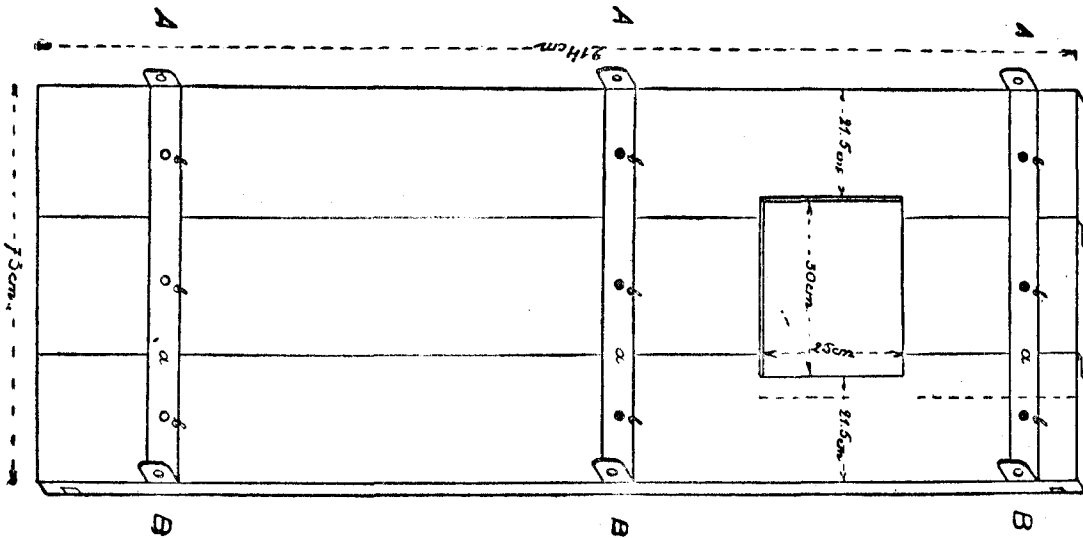
- 1) Do książki magazynowej kierownik gorzelni zapisuje na przychód ilości spirytusu według zapisów książki produkcyjnej, skonstruowane każdodziennie po skończonym odpędzie w odbieralniku ze ścisłością do dziesiątych litra w rubrykach 3 i 5.
- 2) W pozycjach rozchodu dziesiątne części litra zaokrągla się, przyczem 0,5 i wyżej do jednego litra, a do 0,4 odrzuca się.
- 3) Rubryka „9” rozchodu do „rektyfikacji” obejmuje rozchód nazewnątrz i do własnego oddziału rektyfikacyjnego gorzelni.
- 4) Kierownik gorzelni jest obowiązany sporządzać miesięczne i roczne, za kampanję, zestawienia, jak również jednocześnie z prowadzeniem zapisów w książce winien jest sporządzać jej odpisy, które nie później jak 5-go dnia każdego następnego miesiąca, bez względu na sprawdzenie, przez kontrolę skarbową, obowiązany jest przelać Izbie Skarbowej.
- 5) W gorzelniach z oddziałami rektyfikacyjnymi rozchód surówki do własnego oddziału winien się zgadzać z przychodem surówki książki rektyfikacyjnej. Od rozchodu powyższego nie oblicza się zaników 0,25%, jako od rozchodu wewnętrznego.

ZALĄCZNIK Nr. 19
do § 182.

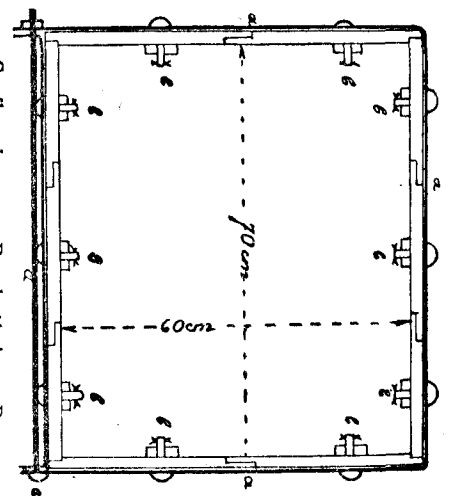
Szafka do filtra, z desek 35 mm.

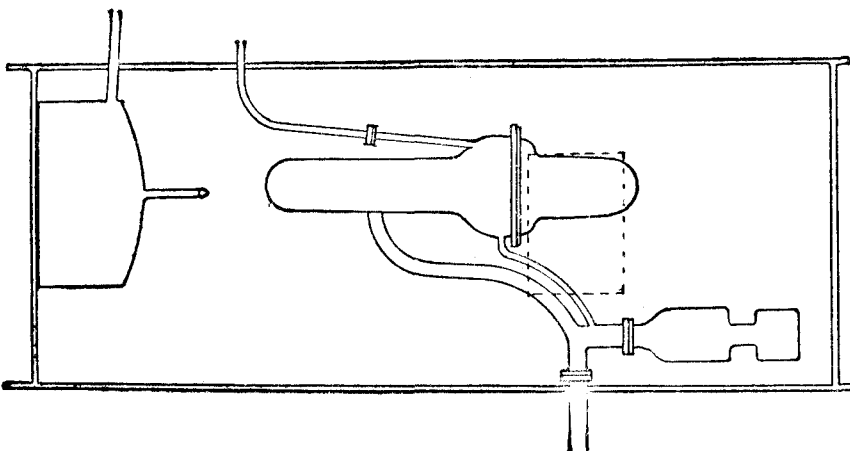
Szafka bez ściany przedniej.

Ściana przednia z oknem.

Szafka złożona Przekrój A - B.

Filter i zbiornik przelewowy w szafce.

Objaśnienie: a, taśma żelazna szer. 40 mm, grub. 4 mm. b, śruby z główkami, nakrętkami i zatyczkami. c, pręt żelazny z główką.

Szafka (§ 182) winna być wykonana z suchych desek, sklejonych ze sobą, jak wskazuje rysunek, ponadto deski łączy się zapomoć żelaznych obręczy i śrub, które winny przejść przez każdą deskę. Obręcze po założeniu przedniej ściany ściągają się zapomoć żelaznych prętów z nacięciem śrubowym na końcach i nakrętek, które należy zabezpieczyć. Szafka winna być wewnątrz pomalowana białą olejną farbą, a nazewnątrz polerowana.

Wymiary, podane na rysunku, mogą być (i winny być) odpowiednio do miejscowych warunków nieco zmienione, naprz. przy wyższym lub niższym umieszczeniu oziębialnika i t. p. Okna robi się w ścianie odejmowanej i w tylnej na przestrzał na wysokości klosza filtra,

WZÓR Nr. 20
Załącznik do § 239.

Z G Ł O S Z E N I E Nr.

W drożdżowni-gorzelni, należącej do

będą wyrabiane drożdże prasowane sposobem powietrznym od do

z wyjątkiem

Wyrób drożdży prasowanych będzie się odbywał w następujących warunkach:

- 1) Codziennie będą przygotowywane zacierów, a w ciągu dni zacierów.
- 2) Fermentacja będzie jednodobowa.
- 3) Pojemność kadzi fermentacyjnych — dowolna.
- 4) Dla zacieru będzie użyte codziennie kg różnych produktów. Wzajemny ich stosunek, opisany w dołączonym planie robót. W ciągu dni będzie użyte kg. Dla każdego zacieru będzie użyte kg drożdży zadatkowych.
- 5) Zacierów będą przygotowywane w zaciernych kadziach Nr. Nr. Ważenie produktów będzie się odbywać najwcześniej o godz. rano.
- 6) Zacierów będą fermentować w fermentacyjnych kadziach Nr.
Porządek ich użycia: Nr.
Pojemność największej kadzi litr. Kadzie do przygotowywania drożdży zadatkowych Nr. Nr. będą użyte w miarę potrzeby.
- 7) Najwcześniejszy termin codziennego przygotowania zacierów godz. rano.
- 8) Fermentacja zacierów odbywać się będzie o godz.
- 9) Odpęd spirytusu odbywać się będzie nazajutrz po fermentacji od godz. do godz.
Przepompowanie spirytusu do składu o godz.
- 10) Wirówki będą w użyciu. Drożdże będą zbierane w kadzi Nr. i; brzeczka w kadzi
- 11) Brzeczka po zebraniu drożdży spływa do kanału.
- 12) Prasowanie drożdży odbywać się będzie codziennie od godz. do godz.
- 13) Pakowanie drożdży odbywać się będzie codziennie od godz. do godz.
- 14) Odpowiedzialnym kierownikiem w ciągu tego czasu będzie:

dnia 192...r.

Odpowiedzialny kierownik:

Z A Ś W I A D C Z E N I E Nr.

Stosownie do powyższego zgłoszenia i na mocy istniejących przepisów zezwala się w drożdżowni-gorzelni

na przeprowadzenie robót w czasie od do

z wyjątkiem

dnia 192...r.

Inspektor Kontroli Skarbowej:

IZBA SKARBOWA w _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 22.
Załącznik do § 252.

w _____
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

K S I A ǲ K A O B R A C H U N K O W A

Drożdżowni (gorzelnii) _____
za kampanję 192 /19

P O U C Z E N I E.

- 1) Kierownik drożdżowni wypełnia wszystkie dane przychodu i rozchodu, stosownie do rubryk, z końcem dnia, t. j. po zakończeniu dziennych robót;
- 2) otrzymane z kasy banderole winny być niezwłocznie ostemplowane pieczęcią firmową i przechowywane w należyтым porządku, nie utrudniającym ich sprawdzenia;
- 3) przy wysyłce drożdży zagranicę, ilość wypuszczoną należy wykazywać w rubryce „12”, a dane, dotyczące zwrotu akcyzy w rubryce „uwagi”;
- 4) kierownik winien sporządzać miesięczne i roczne zestawienia, jak również odpisy książki, które najpóźniej każdego 5-go następnego miesiąca przesyłane mają być do Izby Skarbowej;
- 5) prowadzi się podsumowanie do „przeniesienia” i „z przeniesienia” od początku roku.

WZÓR Nr. 23
Załącznik do § 252.

IZBA SKARBOWA w

URZĄD SKARBOWY AKCYZ I MONOPOLÓW
PAŃSTWOWYCH

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

KSIĘGA ROZPORZĄDZEŃ

władz skarbowych drożdżowni-gorzelnii

należącej do

1. Rozporządzenia, wpisywane do księgi, winny być podpisane przez urzędnika, który wpisu dokonał, oraz przedsiębiorcę lub odpowiedzialnego kierownika.
2. Księga rozporządzeń ważna jest przez cały czas istnienia przedsiębiorstwa. Coroczna zmiana jest zakazana.

Data i liczba rozp.	Władza, która roz- porządzenie wydała	T r e ś ć r o z p o r z ą d z e n i a	U w a g i (Adnotacja kontroli o wykonaniu rozpo- rządzenia)

(Strona pierwsza)

IZBA SKARBOWA w.....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w.....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w.....

O Z N A J M I E N I E

wywozu drożdży prasowanych

z wytwórni.....
do składnicy.....

Dostawa do stałej Kontroli Skarbowej składnicy.....
nastąpi dnia.....

Obowiązuję się dostawić w powyższym terminie niniejszą posyłkę drożdży prasowanych w oznajmionej ilości i w oznajmionych naczyniach do wyżej wymienionej Kontroli Skarbowej mojej składnicy drożdży z zachowaniem w całości nałożonych na naczyniach urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadający od tych drożdży podatek z dodatkami aż do nadejścia dowodu urzędowego odbioru tych drożdży w składnicy.

(Data)

(Podpis)

Termin dostarczenia dowodu wejścia posyłki do składnicy upływa dnia.....

(Data)

(Podpis stałej kontroli wytwórni)

(Pieczęć urzędowa)

(Strona druga)

Oznajmienie wytwórni

Wynik odbioru w składnicy

Liczba porz.	Liczba naczyń, ich znaki i numery	Pojedynczych naczyń			Sprawdzenie urzędowe					U w a g a (o zamknięciach urzędowych)				
		Tara	Brutto	Netto	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasow.	U W A G A		Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych
		K i l o g r a m ó w				K i l o g r a m ó w								
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Oznajmioną przesyłkę sprawdzono i przekazano dnia _____

(Pieczęć i podpis stałej kontroli wytwórni)

Dostawioną posyłkę sprawdzono dnia _____

Za stwierdzony ubytek _____ kg. wystawiono urzędowe orzeczenie na kwotę _____

Poświadcza się dnia _____

(Pieczęć i podpis stałej kontroli składnicy)

(Strona pierwsza)

IZBA SKARBOWA W

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 26
Załącznik do § 253.

w

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

O Z N A J M I E N I E

wywozu drożdży prasowanych poza obszar celny.

Dostawa do urzędu celnego w

nastąpi dnia

Obowiązuję się dostawić w powyższym terminie niniejszą posyłkę drożdży prasowanych w oznajmionej ilości i w oznajmionych naczyniach do wyżej wymienionego urzędu celnego z zachowaniem w całości nałożonych na naczyniach urzędowych zabezpieczeń. Nadto przyjmuję odpowiedzialność za przypadającą za te drożdże akcyzę aż do nadejścia dowodu dokonanej urzędowej odprawy celnej.

(Data)

(Podpis)

Termin dostarczenia dowodu przejścia posyłki poza obszar celny upływa dnia

(data)

(Podpis Kontroli Skarbowej)

(Pieczęć urzędowa)

(Strona druga)

Oznajmienie wywożącego

Wynik sprawdzenia posyłki w urzędzie celnym

Liczba porządkowa	Liczba naczyń, ich znaki i numery	Pojedynczych naczyń			Sprawdzenie urzędowe					Uwaga	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych	Uwaga o nałożonych zamknięciach
		Tara	Brutto	Netto	Tara	Brutto	Netto	Ogółem drożdży prasowanych							
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	

Oznajmioną posyłkę sprawdzono i przekazano dnia

(Pieczęć i podpis Kontroli Skarbowej)

Dostawioną posyłkę sprawdzono i wysłano zagranicę celną dnia

(Pieczęć i podpis urzędu celnego)

Za stwierdzony ubytek kg
wystawiono urzędowe orzeczenie na kwotę

(Pieczęć i podpis urzędu akcyz i monopolów)

Z A Ś W I A D C Z E N I E .

Niniejszem zaświadczam, że do oczyszczenia w _____
rektyfikacji powiatu _____, należącej do _____
_____ w terminie od _____ do _____ r. 192__ na warunkach,
wymienionych w poniższym zgłoszeniu spirytusu w ilości _____
stopni hektolitrowych (litrów alkoholu bezwodnego) przeszkód nie znajduję.

m. _____, dn. _____ 192__ r.

Do

_____ w _____

Z G Ł O S Z E N I E .

W _____ rektyfikacji powiatu _____
znajdującej się (przy gorzelni) _____
Nr. _____ i należącej do _____, a dzierżawionej
przez _____ odbywać się będzie oczyszczanie spirytusu
w czasie od dnia _____ do dnia _____ r. 192__ włącznie
na następujących warunkach:

1) do oczyszczenia wzięty będzie spirytus w ilości _____

_____ stopni hektolitrowych;

2) prace przy oczyszczaniu spirytusu we wskazanym wyżej terminie rozpoczynać
się będą codziennie o godz. _____ rano, a kończyć o godz. _____ wieczorem.
Robót nocnych nie będzie;

3) odpowiedzialność za zachowanie przepisów skarbowych na czas trwania robót,
związanych z oczyszczaniem spirytusu podług niniejszego zgłoszenia, przyjmuje na siebie
_____ któremu przepisy te są znane.

_____, dn. _____ 192__ r.

Podpisy:

IZBA SKARBOWA w _____

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w _____

INSPEKTOR
KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

WZÓR Nr. 28
Załącznik do § 277.**K S I A Ż K A'**magazynu z surówką samoistnej rektyfikacji w _____
powiatu _____, należącej do _____

na kampanję 192____/19____

P O U C Z E N I E.

1. Pozostałość z poprzedniej kampanji (roku) winna być wpisywana przez Inspektora K. S. cyframi i słownie.
2. Na przychód zapisuje się wszelkie ilości spirytusu, otrzymywane z zewnątrz, tak surówki, jak i niższych gatunków rektyfikatu, które będą dostarczane celem ich oczyszczania.
3. Rozchód wyprowadza się w całych litrach, licząc 0,5 i wyżej za litr, a poniżej 0,5 odrzucając.
4. Rubryki winny być wypełniane tego samego dnia, kiedy nastąpił przychód lub rozchód.
5. Opłaty patentowe wykazuje się w rubryce „uwagi”.
6. Kierownik sporządza miesięczne i roczne zestawienia, a także odpisy książki, które każdego 5 dnia następnego miesiąca należy przesyłać Izbie.
7. Podsumowania „do przeniesienia” i „z przeniesienia” należy prowadzić od początku roku.

IZBA SKARBOWA w
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 29
Załącznik do § 277.

w
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

KSIĄŻKA REKTYFIKACYJNA

rektyfikacji samoistnej (oddziału rektyfikacyjnego przy gorzelnii)

w należącej do

na kampanję 192...../192.....r.

P O U C Z E N I E.

- 1) Książka rektyfikacyjna służy do wyliczania się z obrotu spirytusu, pobieranego na aparat, jak również do określania strat.
- 2) Pozostający w aparatowni spirytus winien być wliczany przy rewizjach do ogólnego zestawienia zapasów rzeczywistych.
- 3) Przy miesięcznych rewizjach obrachunkowych, a także po zakończeniu oczyszczania spirytusu aparat rektyfikacyjny winien być opróżniony, jak również i fuzlownik po przemyciu fuzli. Straty na aparacie wpisuje się do rubryki „18”, która zawiera w sobie i straty w wodzie fuzlowej rubryki „20”.
- 4) Ilości spirytusu 0,5 l i wyżej liczą się za cały litr, a poniżej 0,5 odrzuca się.
- 5) Odpisy książki przedstawia się Izbie Skarbowej w przeciągu 5 dni każdego następnego miesiąca.
- 6) Podług tego wzoru prowadzi się książkę w rektyfikacjach samoistnych i w oddziałach rektyfikacyjnych przy gorzelniach.
- 7) Otrzymywane produkty rektyfikatu należy bezzwłocznie magazynować.

Data	Wzięto do oczyszczenia z magazyynu stopni hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu)	Podług jakiego zaświadczenia, na jaką ilość stopni hektolitrowych i na jaki termin	Surówki	Produktów rektyfikacyjnych			Ogółem	Pierwszego gatunku				N i z s z y c h			Ogółem stopni hektolitrowych, litrów alkoholu bezwodnego	Ogólna ilość strat przy rektyfikacji w stopniach hektolitrowych, litrów alkoholu bezwodnego	W fuzlowniku po przemyciu otrzymano		Uwagi		
				I gat.	II gat.	III gat.		II gat.	III gat.	Ele-rów	Ole-ów	Litr. alkoholu bezwodn.	Straty w woz-dzie fuzlo-wel								
1								Litrów	Moc I tablica	Redukcja objętości, w g II tabl.	Ogółem litrów alkoholu bezwodnego	II gat.	III gat.	Ele-rów	Ole-ów						
2																					
31. XII	Z przeniesienia	523618	—	108527	6998	—	639143	—	—	—	465059	108527	58733	—	856	633175	—	856	300		
..	Znaleziono w fuzlowniku wody fuzlowej po przemyciu fuzli i wylano do kanału—jako strata na aparacie														200	200	—	200	—	31	
		523618	—	108527	6998	—	639143	—	—	—	465059	108527	58733	—	1056	633375	5768	1056	331		

Dnia 31 grudnia 192...r. przy rewizji rektyfikacji zastano rektyfikację nieczynną, urządzenie zabezpieczenia na aparacie i fuzlowniku w całości. Aparat próżny, oprócz fuzlownika, z którego zdjęto zabezpieczenia celem stwierdzenia znajdujących się w nim fuzli i ich przemycia, przyczem w fuzlowniku znaleziono, zgodnie ze sporządzonym protokołem, po przemyciu olejów fuzlowych 200 litrów 100°, które zapisano na przychód i wody fuzlowej 31 l. 100%, zniszczonej przez wylanie do kanału, jako strata na aparacie.

Od początku roku, t. j. od 1 stycznia r. b. do niniejszej rewizji, a zatem za cały rok, otrzymano surówki do oczyszczenia 523618° litrów alkoholu bezwodnego, z czego otrzymano po oczyszczeniu rektyfikatu I gatunku 465059° st. hkt. niższych gatunków, a mianowicie: III gatunku 51735° (58733—6998) i olejów fuzlowych 1056°, razem 517850° litrów bezwodnego alkoholu, strata na aparacie stanowi 5768° litr. bezwodnego alkoholu. Dozwolone straty rektyfikacyjne stanowią 6283° (523618° x 1,2:100), wobec czego rzeczywiste straty okazały się mniejsze od dozwolonych normą zaników o 515° i opłacie monopolowej nie podlegają.

Inspektor

Kierownik

IZBA SKARBOWA w.....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w.....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w.....

WZÓR Nr. 30
Załącznik do § 277.

KSIĄŻKA MAGAZYNU z REKTYFIKATEM.

Rektyfikacji samoistnej w.....
Oddziału rektyfikacyjnego przy gorzelnii.....
należącej do.....

za kampanję 192.../192...roku.

POUCZENIE.

1. Pozostałość z poprzedniego okresu obrachunkowego winna być wpisywana przez Inspektora K. S. cyframi i słownie.
2. Na przychód zapisuje się wszelkie gatunki rektyfikatu, otrzymywane z własnej rektyfikacji, a także rektyfikat wszelkich gatunków z zewnątrz, nieprzeznaczony do dalszego oczyszczenia i ujawnione nadwyżki przy rewizjach.
3. Rozchód zapisuje się stosownie do rubryk, oznaczając nad ilością wypuszczanych litrów gatunek rektyfikatu i po jakiej cenie.
4. Ilości spirytusu 0,5 i wyżej przyjmuje się i zapisuje, jako litr, a poniżej 0,5 odrzuca się.
5. Kierownik rektyfikacji obowiązany jest prowadzić miesięczne i roczne zestawienie, jak również winien prowadzić równocześnie z książką i odpisy z niej, i przysyłać te odpisy do 5-go dnia następnego miesiąca Izbie Skarbowej.
6. Należy prowadzić zestawienia „do przeniesienia“ i „z przeniesienia“ od początku roku.
7. Przy obrachunkach w książce niniejszej sporządza się zestawienie ze wszystkich trzech książek, przyczem rektyfikacja wtedy winna być nieczynna.

Data	Skład	R e k t y f i k a t						Ogółem	Nr. świadectwa przewoz.	Komu i dokąd spirytus wydano	S t o p n i h e k t o l i t r o w y c h										
		I gat.	II gat.	III gat.	Etery	Oleje fu- zlowe	Ogółem				I gat.	II gat.	III gat.	Do wytwórni państwowej	Do fabrykacji wódek gatunkowych po	Do octowni po	Do denatur. po	Dla wojska po	Do wolnych składów po	Na cele lecznicze po	
																					Stopni hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	
z przeniesienia	773874	110185	63249	856	948164				spisuje się ubytek przy rewizji		108527	6998			700000	54417			724	40000	
31/XII na zasadzie 192... r. prot.						200	200				108527	6998			700000	54417			724	40000	
	773874	110185	63249	1056	948364																

Dnia 31*grudnia 192...r. przy rewizji rektyfikacji i magazynów z rektifikatem stwierdzono: na 1 stycznia 192...r. nie było pozostałości rektyfikatu i jego gatunków, od 1 stycznia r. b. do niniejszej rewizji, t. j. za cały roczny okres czasu zapisano na rozchód rektyfikatu z zewnałtr I gatunku 308815°, II gatunku 1658°, III gat. 4516°, razem 314989° litrów bezwodnego alkoholu, z własnej rektyfikacji rektyfikatu I gatunku 455059°, II gatunku 108527°, III gatunku 58733°, olejów fuizlowych 1056°, razem I gatunku 773874°, II gat. 110185°, III gatunku 63249°, olejów fuizlowych 1056°, a wszystkiego razem 948364°. Wyprowadono na rozchód: do własnej rektyfikacji II gatunku 108527°, III gatunku 6998° i nazewnatrz I gatunku rektyfikatu 741234°, II gatunku 824°, III gatunku 54478°, razem w rozchodzie I gatunku 741234°, II gatunku 109351°, III gatunku 61476°, razem 912061° litrów bezwodnego alkoholu, powinno było pozostać, rektyfikatu I gatunku 32640°, II gatunku 834°, III gatunku 1773°, olejów fuizlowych 1056°, razem 36303°, a znaleziono I gatunku 32488° II gatunku 821°, III gatunku 1769° i olejów fuizlowych 1034°, razem 36062°, mniej I gatunku 202°, II gatunku 13°, III gatunku 4° i olejów fuizlowych 22°, razem mniej o 241° litr. bezwodnego alkoholu, który to ubytek zapisano na rozchód bez opłaty monopolowej, jako nieprzepracujący dozwoionych normą zaników. Od początku roku, t. j. za całoroczny okres czasu dozwoiony zanik magazynowy rektyfikatu stanowi 2551° litr. bezwodnego alkoholu (18717100×0,003:100=561+796075×0,25:100=1990), a rzeczywisty ubytek wynosi 702, wobec czego, jako mniejszy od dozwoionego o 1849°, opłacie monopolowej nie podlega.

Inspektor:

Kierownik:

Roczny (miesięczny) obrachunek na podstawie trzech ksiąg od 1 stycznia 192... r. do 31-go

Pozostawało na 1 stycznia 192...r. rektyfikatu . . .
 surówki . . .
 surówki . . .
 z zewnałtr rekt. . .
 Razem . . .
 Zapisano na rozchód . . .
 Powinno być . . .
 Znaleziono . . .
 Mniej o . . .

Ubytek jest mniejszy od dozwoionego zaniku, wobec czego został zapisany przy obrachunkach na rozchód bez opłaty monopolowej.

Inspektor:

Litrow bezwodnego alkoholu													Wpłacono do kasy skarbowej				Uwagi				
22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38		39	40	41	
Na cele naukowe	Dla wyrobu sztucznego jedwabiu	Na kosmetyki	Na wyrob esencji i estrów	Na wyrob po litry i laktorów	Na wyrob prochu	Na inne cele i jakie po	Na próby do analizy	Wyd. olej. fuzl.	Wystano zagranicę	Wystano do innych rektyfikacji	Ubtki skaldowe	Ogółem	Pozostałości w stopniach hektolitrów (litrow bezwodnego alkoholu)	Suma dziennych pozostałości	Należność opłat monopolowych, które przeds. winien wpłacić do kasy skarbowej bezp. na budżet	Zł. gr.	Zł. gr.	Do jakiej kasy	Data	Pokwitowanie	
		934								I II III	300 100 61 202	912.061	36103	18681038							
										ol. fuz.	13 4 22	241	36062	18717100							
		934								I g. II g. III g. ol. fuz.	502 113 65 22	912.302	36062	18717100							
											702										

grudnia r. 192..... włącznie.

OBLICZENIE DOPUSZCZALNYCH ZANIKÓW.

Magazynowy: a) od sumy dziennych pozostałości surówki $54565920 \times 0,002 : 100 = 1091^0$
 od rozchodu surówki nazewnatrz $51681 \times 0,25 : 100 = 129^0$
 b) od sumy dziennych pozostałości rektyfikatu $18717100 \times 0,003 : 100 = 561^0$
 od rozchodu rektyfikatu $796075 \times 0,25 : 100 = 1990^0$
 Razem 3771^0

Rektyfikacyjny: od wziętej surówki na aparat rektyfikacyjny $523618^0 \times 1,2 : 100 = 6283^0$
 Razem dopuszczalny zanik 10054^0
 Ubytek rzeczywisty 7514^0
 Niewykorzystano dozwolonych zaników 2540^0

Na okres 192...../ 192.....r. przenosi się zapas surówki 29947⁰, rektyfikatu I gat. 32438⁰, II gat. 821⁰, III gat. 1769⁰, olejów fuzlowych 1034⁰ = 66009⁰

K i e r o w n i k.

IZBA SKARBOWA w

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 31
Załącznik do § 237.

w

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

P R O T O K Ó Ł

o zbadaniu odpadków (fuzli) przy oczyszczaniu spirytusu
w rektyfikacji.....powiatu.....

Dnia.....192..... roku Inspektor K. S.
Komisarz w obecności
dokonali badania ilości i jakości odpadków rafinacyjnych (fuzli), znajdujących się
w fuzlowniku Nr..... za okres czasu od dnia.....
do dnia..... roku 192.....

Przy badaniu znaleziono:

Ilość litrów płynu

Pograżenie alkoholomierza

Temperatura w zbiorniku

Moc według I tabl.

Ilość litrów z poprawką według II tabl.

Ilość stopni hektolitrowych (litr. bezwodnego alkoholu)

Razem litrów bezwodnego alkoholu

Z b i o r n i k N r			
W a r s t w a			
I	II	III	

Określona wyżej ilość odpadków rafinacyjnych (fuzli) została przemyta i po przemyciu okazało się fuzli czystych, t. j. olejów fuzlowych
..... litrów bezwodnego alkoholu.
Pozostałe po przemyciu wody fuzlowe, stanowiące
..... litrów bezwodnego alkoholu
zniszczone przez wypuszczenie do kanału.
Ilość olejów fuzlowych, stwierdzoną po przemyciu fuzli, zapisano w rubrykach książki rektyfikacyjnej „16” i „19” i książki magazynowej rektyfikatu w rubryce „7”, jako produkt, otrzymany przy rektyfikacji, a zniszczone wody fuzlowe zapisano w rubryce „20” książki rektyfikacyjnej, jako strata, wchodząca w ogólne straty na aparacie rubryki 18-ej. Od olejów fuzlowych i zniszczonych wód fuzlowych wzięto po jednej próbie, które opieczętowano pieczęcią.....
i pozostawiono..... do przechowania w ciągu 6 miesięcy.

Niniejszy protokół sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których jeden pozostawiono w aktach rektyfikacji, dwa zaś przyjął Inspektor K. S. dla przesłania do D. P. M. S. i Izbie Skarbowej.

P o d p i s y:

IZBA SKARBOWA w.....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 32
Załącznik do § 334.

w.....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w.....

KSIĄŻKA OBRACHUNKOWA

fabryki wódek gatunkowych w
należącej do
na rok 192.....

OBJAŚNIENIA I POUCZENIA.

1. W rubrykach przychodu zapisuje się ilości czystego spirytusu, araku, koniaku i t. p., zgodnie z ilościami, oznaczonymi w przewozowych dokumentach, z wykazaniem drogowych ubytków w rubryce „29”.
2. Rubryki wewnętrznego obrotu wypełnia się każdodziennie, sumarycznie, bez podziału na rodzaje wyrobionych wódek, z oznaczeniem tylko ilości rozlanych butelek z wyrobami, ich mocy i ogólnej ilości litrów 100%.
3. Rubryki rozchodu nazewnaż wypełnia się, wpisując każde świadectwo przewozowe oddzielnie, bez podziału na gatunki wódek, notując ogólną ilość butelek każdej pojemności, moc wódek i litry 100%. W samym świadectwie przewozowym winny być dane co do gatunku wódek.
4. Świadectwa przewozowe wypisuje się ze ścisłością do dziesiątych litra, przyjmując 0,05 i wyżej za 0,1 litra, a poniżej 0,05 odrzucając.
5. Kierownik fabryki wódek sporządza miesięczne i roczne zestawienia, jak również równocześnie z prowadzeniem zapisów w książce sporządza odpisy, które nie później, niż 5-go dnia każdego następnego miesiąca bez względu na sprawdzenie odpisów przez Kontrolę Skarbową, przesyła Izbie Skarbowej.
6. Prowadzi się podsumowanie „do przeniesienia” i „z przeniesienia” roczne.

IZBA SKARBOWA w

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

WZÓR Nr. 34.
Załącznik do § 343.

R E J E S T R

przychodu i rozchodu spirytusu domowo-leczniczego, wódek monopolowych i wódek
gatunkowych w hurtowni

w

należącej do

na zasadzie koncesji z dnia r. 192.....

za rok.....

P O U C Z E N I E.

1. Wszelkie zakłady z hurtową sprzedażą wyrobów wódczanych obowiązane są do prowadzenia rejestru przychodu i rozchodu spirytusu i wódek.
2. Rubryki przychodu wypełnia się z chwilą otrzymania przesyłki w dniu jej przyjęcia.
3. Rubryki rozchodu hurtownie prowadzą na zasadzie wydawanych świadectw przewozowych, wpisując każde oddzielnie bez zwłoki do rejestru w dniu wydania.
4. Właściciel handlu obowiązany jest prowadzić miesięczne zestawienia i podsumowania „do przeniesienia” i „z przeniesienia” od początku roku do końca.

WZÓR Nr. 35.
Załącznik do § 395.

Urząd Akcyz i Monopolów
Państwowych
w

ODCINEK ŚWIADECTWA

Nr.

Dnia 192

Wypuszczono spirytusu:

Skąd:

Komu:

Dokąd:

Ilość litrów 100° spirytusu

Podpisy:

Z wtórnikiem sprawdził

dnia

Inspektor lub Komisarz

W T Ó R N I K Ś W I A D E C T W A P R Z E W O Z O W E G O

Urząd Akcyz i Monopolów Państwowych dnia 192 r.

Wtórnik świadectwa Nr.

na przewóz spirytusu z, powiatu,
należącego do

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopn. litrów spirytusu i jakiego (słowami)	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozującego przesyłkę

Podpisy:

Ze świadectwem przewozowym sprawdził r. 192

Inspektor:

Komisarz:

Ś W I A D E C T W O P R Z E W O Z O W EURZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW
PAŃSTWOWYCH

Dnia 192 r.

ŚWIADECTWO Nr.

na przewóz spirytusu z, powiatu,
należącego do

Komu, dokąd i na podstawie jakiego zezwolenia	Ogólna ilość 100 stopniowych litrów spirytusu	Droga przesyłki	Imię i nazwisko dozującego przesyłkę

Podpisy:

Z wtórnikiem świadectwa przewozowego sprawdził 192 r.

Inspektor:

Komisarz:

Nr. Nr. beczek i cystern	Ilość spirytusu w każdej beczce (cysternie)			Zawartość alkoholu		Redukcja			Ilość czystego alkoholu stopni hektolitrowych (litrów)	Uwagi
	Litrów	Według wagi w kilo- gramach		Pograżenie alkoholo- mierza	Przy temperaturze według Reaumurą	Moc spirytusu wg. tablicy I	Ilości			
		Brutto	Tara				Netto	w litrach na rzeczy- wistą objętość wg. tablicy II		
						Suma				

Podpisy:

Nr. Nr. beczek i cystern	Ilość spirytusu w każdej beczce (cysternie)			Zawartość alkoholu		Redukcja			Ilość czystego alkoholu stopni hektolitrowych (litrów)	Uwagi
	Litrów	Według wagi w kilo- gramach		Pograżenie alkoholo- mierza	Przy temperaturze według Reaumurą	Moc spirytusu wg. I tablicy	Ilości			
		Brutto	Tara				Netto	w l na rzeczy- w. objętość wg. II tablicy		
						Suma				

Podpisy:

IZBA SKARBOWA w _____

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w _____

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

WZÓR Nr. 37

Załącznik do § 406.

*(strona 1).***R E J E S T R**

przesyłek spirytusu i wyrobów wódczanych ekspedycji pod firmą

znajdującej się w a należącej do

na zasadzie zezwolenia Izby Skarbowej z dnia 192 r. L.....

P O U C Z E N I E.

- 1) Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych niedostarczone odbiorcom przez spedytorów bezpośrednio z miejsc sprzedaży w dniu ich poboru, a przywiezione na skład ekspedycji, należy bezzwłocznie zapisać na przychód do rejestru przesyłek, stosownie do danych rubryk, w sposób, umożliwiający sprawdzenie każdej przesyłki.
- 2) Przesyłki winny być w całości, bez zatrzymywania ich w ekspedycji, bezzwłocznie dostarczane odbiorcom, oznaczonym w świadectwach przewozowych.
- 3) O zaszłych w czasie przewozu przypadkowych uszkodzeniach naczyń ze spirytusem i wyrobami wódczanymi w transportach, powodujących stratę spirytusu lub wyrobów wódczanych spedytor ma zawiadomić niezwłocznie najbliższego urzędnika K. S.
- 4) Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych, zapisane w rubrykach przychodu, winny być zapisywane przy rozchodzie po przeciwnej stronie rejestru w odpowiednim wierszu przychodu przesyłek.
- 5) Spedytor ma prowadzić zestawienia „do przeniesienia” i „z przeniesienia” od początku roku.

IZBA SKARBOWA w.....
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 38
Załącznik do § 409.

w.....
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w.....

PROTOKÓŁ Nr.....

sprawdzenia i przyjęcia w

Dnia..... r. 192... niżej podpisani

w obecności
po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia, które okazały się nieuszkodzone
..... dokonali przyjęcia
dostarczon..... w dniu..... r. 192...
na mocy umowy, zawartej w dniu..... r. 192... powiatu
..... województwa
za świadectwem przewozowym Nr. z dnia
r. 192....

Według tego świadectwa wysłano z.....
..... (.....) litrów bezwodnego alkoholu (stopni
hektolitrowych spirytusu), a po zbadaniu odebranej ilości okazało się stosownie do
załączonego wyводу sprawdzenia
(.....) litrów, czyli mniej (więcej) o litrów (stopni hektolitrowych).

Jakość spirytusu co do koloru, zapachu i smaku uznana za normalną, zgod-
nie z warunkami umowy. Czystość i moc rektyfikatu odpowiada warunkom
umowy.

Dozwolony zanik drogowy może stanowić litrów według nastę-
pującego wyliczenia:

za dni w drodze: w cysternach po 0,01% — ltr.
w beczkach „ 0,04% — „
za przelew z cystern do beczek lub odwrotnie 0,15% — „
za zlew spirytusu przy przyjęciu z cystern 0,25% — „
lub „ „ „ „ „ „ beczek 0,35% — „

Razem ltr.

W porównaniu z tą ilością
rzeczywisty ubytek wynosi

mniej ltr.
więcej ltr.

Podpisy:

IZBA SKARBOWA W _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PANSTWOWYCH

WZÓR Nr. 39
Załącznik do § 450.

w _____
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w _____

PROTOKÓŁ Nr. _____

skażenia spirytusu ogólnym środkiem skażającym
w _____

Dnia _____ r. 192____ Inspektor Kontroli Skarbowej _____
_____, oraz _____ Kontroli

Skarbowej, w obecności _____
po zbadaniu zabezpieczeń na naczyniach ze środkami skażającymi i stwierdzeniu,
że są nieuszkodzone, dokonali skażenia spirytusu.

Do skażenia wzięto spirytusu:

Gatunek spiryt: (surówka prze- mysłowa, roln. lub post. gat. rektyfikat.)	Waga wzgl. obj.		Tempe- rat. R. (przy obl. na objęt.)	Pograż- enie alkoho- lomie- rza	Tempe- ratura R. w (bary- szówce)	Moc rze- czy- wi- sta	Litrów obję- tości- wych przy + 12°R	Litrów 100°
	kg. netto	ltr. obj.						

Ogółem litrów 100° _____

Do spirytusu tego dodano: spirytusu drzewnego litrów _____
zasad pirydynowych „ _____
olejów ketonowych „ _____
nafty „ _____
barwnika „ _____

Razem litrów _____

Przy należytem wymieszaniu płynu otrzymano w zbiorniku _____ litrów
spirytusu skażonego przy temperaturze _____ °R o mocy _____ ° (pograżenie
alkoholomierza przy ciepłocie _____ °R), co stanowi _____ litrów 100°.

Pozostały środek skażający zabezpieczono w myśl przepisów przez nałożenie

Protokół niniejszy sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono
do ksiąg _____, zaś dwa otrzymał Inspektor _____
_____, celem przedstawienia Dyrekcji P. M. S., oraz Izbie Skarbowej.

Inspektor Kontroli Skarbowej:

_____ Kontroli Skarbowej

Obecny: _____

IZBA SKARBOWA w _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

WZÓR Nr. 40
Załącznik do § 450.

w _____

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

P R O T O K Ó Ł Nr. _____

skażenia spirytusu środkami szczególnymi w _____

Dnia _____ r. 192__ Inspektor K. S. _____
oraz _____ K. S. _____; w obecności

_____ po stwierdzeniu, że zabezpieczenia na opakowaniach, względnie na naczyaniach ze środkami skażającymi nie są uszkodzone, dokonali skażenia środkami szczególnymi spirytusu, przeznaczonego do _____

Do skażenia wzięto _____ litrów spirytusu o mocy _____ ° (pograżenie alkoholomierza _____ przy ciepłocie _____ °R), co stanowi _____ litrów 100°. Spirytus przybył za świadectwem przewozowym z dnia _____ r. 192__ Nr. _____, w ilości _____ litrów 100°.

Celem skażenia dodano do spirytusu: (rodzaj i ilości środka skażającego) _____

Po dodaniu wyszczególnionych powyżej środków skażających oraz po dokładnem wymieszaniu płynu otrzymano spirytusu skażonego _____ $\frac{\text{litrów}}{\text{kilogramów}}$, zawierających _____ litrów spirytusu 100°.

Spirytus, w którym środki skażające całkowicie się zmieszały z alkoholem etylowym, oddano do rozporządzenia _____

Pozostały w stanie czystym spirytus, pozostałe środki skażające oraz spirytus skażony środkiem, potrzebującym dłuższego czasu dla całkowitego rozpuszczenia się, zabezpieczono w sposób przepisowy przez nałożenie _____

Protokół niniejszy sporządzono w _____ egzemplarzach, z których jeden otrzymał Inspektor _____, celem przedstawienia U. S. A. M., zaś _____ pozostawiono w _____, celem _____

Inspektor Kontroli Skarbowej

_____ Kontroli Skarbowej

O b e c n y:

IZBA SKARBOWA w _____

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w _____

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w _____

WZÓR Nr. 44

Załącznik do § 463.

K S I Ę G A K O N T R O L N A

spirytusu powrotnego, otrzymywanego przy wyrobie w fabryce

_____ w _____

należącej do _____ na r. 192—

1) Na przychód należy zapisywać wszelkie ilości spirytusu powrotnego na podstawie protokołu ponownego skażenia.

2) Na rozchód zapisuje się ilości spirytusu, wziętego do fabrykacji z wykazaniem pozycji księgi kontrolnej, pod którą pobrany spirytus został zapisany na przychód.

P R Z Y C H Ó D			R O Z C H Ó D				U W A G I
Data	Data i numer protokołu	Ilość spirytusu w litrach objęt. lub w klg.	Data	na jaki cel zużyto spirytus	Ilość w litr. objęt. lub w klg.	Pozycja bieżąca księgi obrachunkowej	
	Z przeniesienia						
	Do przeniesienia						

IZBA SKARBOWA w _____
URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w _____
INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ
w _____

WZÓR Nr. 46
Załącznik do § 476.

P R O T O K Ó Ł Nr. _____

skażenia spirytusu w fabryce octu, należącej do _____
w _____ pow. _____

Dnia _____ r. 192_____ niżej podpisani (urzędnicy skarbowi) _____

w obecności _____
po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia na naczyniach ze środkiem skażającym, które okazały się nienaruszone, dokonali skażenia spirytusu, dostarczonego do wymienionej fabryki octu z _____
_____ na zasadzie _____

z dnia _____ r. 192_____ za Nr. _____ za świadectwem przewozowym
z dnia _____ r. 192_____ za Nr. _____

Spirytus ten przelano do kadzi, przeznaczonej do skażenia i zmieszano z _____ litrami wody
i _____ litrami octu, mocy _____, po należytem wymieszaniu otrzymano mieszaniny
_____ litrów.

Przeprowadzone badanie wykazało w mieszaninie kwasu octowego _____ i _____ alkoholu.

Od mieszaniny została odebrana próba w ilości 0,5 litra, którą po opieczątowaniu urzędową pieczęcią _____ oddano właścicielowi na przechowanie.

Protokół niniejszy sporządzono w 2-ch egzemplarzach, z których jeden pozostał w octowni, a drugi został zabrany przez _____

celem przedłożenia właściwej Izbie Skarbowej.

(podpisy)

IZBA SKARBOWA w.....

URZĄD AKCYZ I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH

w

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

w

Wzór Nr. 47
Załącznik do § 477.**K S I A ̑ Ż K A O B R A C H U N K O W A**

fabryki octu w.....

należącej do.....

na rok 192.....

1. Przychód spirytusu zapisuje się według danych świadectwa przewozowego (rub. 4). Określone przy przyjęciu ubytki drogowe wpisuje się do rubr. 5; dane w rubrykach 15 i 21 należy podawać w formie ułamka.
2. W rozchodzie setne części litra do 0,05 opuszcza się, a od 0,05 włącznie przyjmuje się za 0,1 litra. Dzielne obroty wpisuje się sumarycznie.
3. Rubryki przychodu, obrotów wewnętrznych i rozchodu nazewnątrz są tak ułożone, by można było w każdej chwili, w miarę potrzeby wyprowadzić książkowe odnośne pozostałości. Niema potrzeby wyprowadzać tych pozostałości codziennie—wystarczy czynić to w końcu każdego miesiąca (rubr. 7 i 23).
4. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik fabryki zamyka książkę obrachunkową, sporządza odpis tej książki za miesiąc obrachunkowy i po stwierdzeniu zgodności tego odpisu na miejscu przez urzędnika K. S. przesyła odpis wprost do władzy skarbowej II instancji. Gdyby po 5 dniach po upływie miesiąca obrachunkowego urzędnik K. S. nie przybył do fabryki celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności, winien kierownik fabryki przesłać powyższy odpis władzy skarbowej II instancji, po stwierdzeniu zgodności tegoż z księgą własnym podpisem.

Dzień i miesiąc		S P I R Y T U S							N A L E Z N O Ś Ć Z A Z A N I K I													
		P R Z Y C H Ó D			R O Z C H Ó D				W P Ł A C O N O													
1	2	Skład otrzymano spirytus	3	Nr. i data świadect. przewozowego	4	Ilość spir. w/g świadectwa przewoz.	5	Zaniki drogowe	6	Pobrano do skazania	7	Razem	8	S U M A Zł. gr.	9	K A S A	10	D A T A	11	Nr. kwitu kasowego	12	Pozostaje zaległości lub nadpł. zł.
O B R O T Y P Ł Y N E M S K A Ż O N Y M																						
		Ilość spirytusu pobranego do skazania	Użyto do skazania		Ilość płynu otrzym. po skazaniu spirytusu	Zawartość w skazonym płynie w		Alkoholu	Pobrano płynu skazzonego do wyr. octu		Pozostaje płynu skazzonego	Otrzymano z zawartością kwasu oct.		Wydano	Pozostaje	U W A G A						
			Wody	Octu z zaw. kwasu octowego		Kwasu octowego	%															
L i t r ó w o b j ę t o ś c i o w y c h																						
L i t r ó w o b j ę t o ś c i o w y c h																						